

ФАНТАСТИКА

17

От автора на ПЛАЦДАРМ

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

ХАРИ ХАРИСЪН

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

П ПЛАНЕТАТА НА Г
ПРОКЪЛНАТИТЕ

Свят на смъртта, чиято единствена надежда
е поведителят на загадъчната сила...

ХАРИ ХАРИСЪН ПЛАНЕТАТА НА ПРОКЪЛНАТИТЕ

Превод: Юлиан Стойнов

chitanka.info

Планетата ДИС е изпепелена безжизнена пустиня, свят на смъртта — мрачна и тъжна обител, чиято единствена надежда е Брайън Бранд — Победителят от ДВАЙСЕТОБОЯ — владетел на тайнствения извор на вътрешната сила. За Брайън ДИС е първата и най-опасна задача, възложена му от ФОНДАЦИЯТА ЗА КУЛТУРНО ПОДПОМАГАНЕ. За Брайън Бранд ДИС е смъртоносна клопка.

Посвещава се на моите родители: Риа и Лео Харисън

I

„Аз съществувам!“ — извикал човекът на вселената.

„Този факт, — отвърнала вселената — не пробужда в мен чувство за дълг“.

Гъста, лепкава пот покриваше тялото на Брайън и се стичаше надолу към препаската — единствената дреха, която носеше. Гъвкавата шпага в ръката му беше натезжала като оловна тръба, мускулите му изглеждаха на предела на силите си от продължилите близо месец физически натоварвания. Но всичко това нямаше никакво значение. Раната на гърдите му, от която продължаваше да блика кръв, болката и напрежението в преуморените му очи — дори люшкащата се арена, заобиколена от безчислени зрители — всичко сега бе останало на заден план. Цялата вселена се бе съсредоточила в една миниатюрна точица — топката на върха на блестящото стоманено острие, което пореше въздуха пред очите му и от време на време срещаше неговото собствено оръжие. Брайън не пропускаше и най-малкия трепет на това острие и бе готов да реагира при всяко ново движение. Речеше ли да се хвърли в атака и малката топчица неизменно се изправяше на пътя му.

Внезапна атака. Той контрира, но шпагата му срещна празно пространство. Мълниеносно завладялата го паника бе последвана от болезнен удар, високо в гърдите.

— Туш! — Разнесе се гръмогласен вик, предназначен за милионите слушатели, последваха шумни и възторжени аплодисменти.

— Една минута — обяви същият глас и звънецът даде началото на почивката.

Брайън се бе постарал да действа почти рефлексивно при този сигнал. Една минута не беше кой знае колко дълъг период от време и тялото му щеше да се нуждае от всяка секунда. Сигналят на звънца бе като директна команда за отпускане на мускулите. Само сърцето и

дробовете продължаваха да работят в неизменен, ритмичен цикъл. Той затвори очи и почувства силните ръце на масажистите, които го подхванаха и отнесоха на кушетката. Докато разтриваха отпуснатото му тяло и почистваха раната на гърдите му, Брайън се стараеше да съсредоточи вниманието си вътре в себе си. Не след дълго изпадна в унес, а обкръжаващият го свят избледня и започна да се губи. И в този миг отново изплува досадният спомен от предишната нощ. Брайън се зае да преосмисля случилото се, да го преценява от различни гледни точки.

Всъщност, инцидентът бе необичаен най-вече защото бе неочакван. Участниците в Двайсетобоя се нуждаеха от пълноценна почивка и тъкмо по тази причина нощите в общежитието бяха тихи като в гробище. През първите няколко дни, естествено, това правило не се спазваше от всички. Просто, участниците бяха твърде възбудени за да се подчинят. Ала докато трупаха точки и броят им намаляваше, вечерите ставаха все по-тихи. И най-вече последната нощ, когато само две спални отделения бяха заети, а останалите — хиляди на брой — зееха като тъмни и мрачни входи на пещери.

Нечий гневни думи бяха пробудили Брайън от дълбокия, изнурен сън. Макар и произнесени шепнешком, те се чуваха съвсем ясно — отвън, пред металната врата на неговото отделение двама непознати спореха. А сетне единият бе споменал името му.

„...Брайън Бранд. Разбира се, че не. Който и да ви е казал, че можете, е допуснал грешка. Няма да позволя да го безпокоите...“

„Стига дрънканици!“ — Бе изсъскал ядно другият, с тон, който издаваше навика да се разпорежда с околните. „След като съм дошъл тук, значи въпросът не търпи отлагане и трябва незабавно да се срещна с Бранд. А сега, направи ми път!“

„Но правилата на Двайсетобоя...“

„Пукната пара не давам за вашите смешни игрички, евтини забавления и какви ли не още глупости. Ако не беше толкова важно, нямаше да съм тук!“

Другият не бе отговорил — очевидно бе някой от членовете на комисията — но въпреки това Брайън бе почувствал, че е ядосан до краен предел. Вероятно бе извадил оръжие, защото нашественикът произнесе задъхано: „Прибери желязото. Не ставай глупак!“

„Вън!“ — последва ядният вик. С това спорът бе приключил, а на Брайън не оставаше нищо друго, освен отново да потъне в сън.

— Десет секунди!

Гласът пропука като остро длето спомените му, възвръщайки реещото се съзнание обратно в тялото, на което принадлежеше. Още в първия миг след пробуждането Брайън си даде сметка, че е изтощен до крайност. Месеците на напрегнати умствени и физически двубои бяха оставили своята дълбока следа. Необходими му бяха невероятно усилия дори само да се задържи на крака, а какво оставаше да се бие и дори да постигне така мечтания победен туш.

— Какъв е резултатът? — попита той масажистът, който привършваше с краката му.

— Четири на четири. Трябва ти само един туш за да победиш!

— На него също — изпъшка Брайън, отвори бавно очи и впери поглед в едрия, мускулест мъж, приседнал в другия край на пътеката. Сред финалистите на Двайсетобоя случайни хора нямаше, нито пък слаби противници, но този тук — Иролог — бе върхът на пирамидата. Червенокоса планина от мускули, с неизчерпаеми резерви от сила и енергия. А това сега имаше най-голямо значение. Твърде малко можеха да разчитат на фехтоваческото умение в този последен и най-изнурителен период от двубоя. Атака и защита — и победа за по-силният.

Брайън отново затвори очи и си даде сметка, че бе настъпил мигът, от който най-много се боеше.

Всеки човек, решил да изпита силите си в Двайсетобоя, разполагаше с по някое тайно оръжие. Брайън пазеше не една, а няколко подобни тайни и именно благодарение на тях бе достигнал до финала. Така например, не се отличаваше с кой знае какви възможности в шахматната надпревара, но бе спечелил няколко бързи победи, благодарение на нестандартния си начин на игра. Този факт обаче не беше случаен, а се дължеше на дългогодишен и упорит труд. Поръчал бе на няколко извънпланетни книжарници да го снабдят с всякаква възможна литература на тема шах — при това, колкото по-стари бяха изданията, толкова по-добре. А след това се бе постарал да запомни максимално количество древни партии и най-вече встъпителната част. Това естествено, беше позволено. Всъщност,

участниците можеха да използват всякакви средства с изключение на лекарства, или машини. Почти всички прибегваха до самохипноза.

На Брайън му бяха необходими близо две години, докато се научи да черпи от енергетичните ресурси, които криеше в себе си истеричната сила. Въпреки че този феномен бе подробно описан в не един учебник, все още никой не можеше да се похвали, че е успял да го възпроизведе волево. Изглежда той бе неразривно свързан със състояния блиски до предсмъртната травма. Обезумели от гняв и забравили що е болка хора продължавали да се бият и дори да убиват, сякаш не забелязвали, че телата им да са били покрити с множество смъртоносни рани. Мъже, простреляни в гърдите от куршуми и дори пронизани в сърцето или в главата, се хвърляли срещу противника, макар да били в клинична смърт. Очевидно смъртта присъствала неизменно при всеки от тези странни и необясними случаи на свръхестествена сила. В известен смисъл друго подобно умение — хипнотичната ригидност, можеше да се постигне в състояние на дълбок транс. Това е силата, позволяваща на тялото да лежи изпънато само върху две опорни точки — краката и главата, нещо което не може да бъде възпроизведено в съзнание. Брайън използва тази стъпка като начало на търсенията си, а сетне усъвършенства техниката си на самохипноза така, че да намери път към източника на тайнственото и непознато досега умение — „втория вятър“, силата на оцеляването, този незнаен водораздел между живота и смъртта.

Тази техника не беше безопасна — тя можеше да погуби тялото, да изчерпа резервите му далеч отвъд допустимите предели. Но Брайън не се боеше от това. И други бяха умирали по време на Двайсетобоя, а смъртта на финала би била по-приемлива от поражението.

Брайън си наложи да диша бавно и дълбоко, а след това зашепна автохипнотичните команди, които стартираха процеса. Умората постепенно го напусна, а заедно с нея си отидоха и усещанията за топлина, хлад и болка. Усещаше всяко движение наоколо, слухът му се изостри до краен предел и в този миг отвори очи.

С всяка секунда силата черпеше все повече от последните резерви на тялото му, сякаш се хранеше от самата жизнената субстанция.

Веднага щом се разнесе сигналният звън той скочи, дръпна шпагата от ръката на изненадания секундент и се втурна в атака.

Иролог едва успя да вдигне оръжието си и да отбие първия удар. Силата, с която се бе понесъл Брайън бе толкова голяма, че шпагите им се кръстосаха, а телата им се блъснаха с оглушителен плясък. Иролог изглеждаше изненадан от внезапната ярост на тази атака, но след това на устните му се плъзна усмивка. Помислил си бе, че това е последният изблик, преди пълното изтощение. Знаеше, че краят на Брайън е близо.

Двамата отскочиха назад и Иролог премина в защита. Не се опитваше да контраатакува, просто бе оставил Брайън сам да се изтощи срещу стената от стомана, която бе издигнал пред него.

Брайън забеляза нещо подобно на паника в очите на своя противник малко след като Иролог бе започнал да осъзнава грешката си. По всичко изглеждаше, че Брайън няма никакво намерение да рухва от изтощение. Напротив, атаките му ставаха все по-ожесточени. Иролог бе завладян от отчаяние — Брайън също го почувства и осъзна, че така желаната точка е в ръцете му.

Удар — още един — всеки път шпагата отсреща бе с десета от секундата по-бавна. И ето че настъпи мигът — поредният удар на Брайън отби оръжието на противника. Брайън приклепна и се промуши под насрещния гард. Стоманената нишка блесна, изви се нагоре и опря в гърдите на Иролог — малко над сърцето.

Шумни, оглушителни вълни нахлуха в съзнанието на Брайън — викове и тържествуващи крясъци, които сякаш се плъзгаха някъде по периферията на съзнанието му. Иролог свали шпагата си, направи опит да стисне десницата на Брайън, но краката му неочаквано се подгънаха. Брайън го обгърна през рамо, подкрепи го и двамата бяха обкръжени от нахлулите на арената масажисти. Сетне Иролог се изгуби в тълпата от ентузиазирани мъже, които го поведоха нанякъде.

Само дето му се струваше, че нещо не е наред — сякаш крачи в топло лепило. Сякаш върви на колене. Не, не върви, а пада. Най-сетне. Най-сетне можеше да зареже всичко и да се строполи.

II

Айджел остави на лекарите точно един ден, преди да се появи в болницата. Брайън не беше умрял, макар през първата нощ след двубоя някои да обсъждаха подобна възможност. Още на следващия ден той се почувства по-добре и това бе всичко, което бе нужно на Айджел за да премине към действие. Наложиха се да си пробива пътя със сила, за да се добере до вратата на новия Победител, но едва тук срещна първата по-ожесточена съпротива.

— Няма какво да търсите тук, Победител Айджел — обърна се към него лекуващият доктор. — Ако продължавате да упорствате, независимо от поста ви ще бъда принуден да ви строша главата.

Айджел тъкмо понечи да му обясни какви са шансовете да изпълни закана си, когато Брайън реши, че е дошъл моментът да се намеси. Веднага бе разпознал гласа на новодошлия — беше същият, като на неканения гост предната нощ в общежитието.

— Пуснете го, доктор Каулри — нареди той. — Искам да се срещна с този човек, който смята, че на този свят има нещо по-важно от Двайсетобоя.

Докато докторът стоеше в нерешителност, Айджел побърза да го отмести от пътя си и затръшна вратата в носа му. След това огледа лежащия в леглото Победител. В предмишниците на Брайън бяха включени системи. Очите му бяха хлътнали в очните кухини, а клепачите му бяха изпъстрени с тънички виолетови вени. Мълчаливата битка, която бе водил предната нощ със смъртта, бе оставила своя неумолим отпечатък. Чертите му бяха изострени, брадичката изглеждаше още по-квадратна. Кожата му беше покрита със сивкави петна. Само косата му изглеждаше непроменена — ниско подстригана и лъскава. Имаше вид, сякаш бе прекарал продължително и тежко страдание.

— Като превъплъщение на греха си — подхвърли Айджел. — А, да, поздравления за победата.

— И ти не си в най-добрата си форма — за бивш Победител — не му остана дължен Брайън. Изтощението и досадата от неканения гост бяха пробудили гнева му. Айджел не му обърна внимание.

И все пак, забележката на Брайън не бе лишена от основание. Айджел действително не приличаше на победител, нито пък на анвхарец. Запазил бе височината и размерите си, само че тялото му изглеждаше слепено от тлъстини — ръцете му бяха закръглени и пухкави, шкембето му изпъкваше, имаше двойна брадичка и торбички под очите. Никой на Анвхар не можеше да си позволи лукса да надебелее, толкова по-странно и невероятно бе, че този човек е бивш Победител. Ако въобще бе запазил нещо от предишните си мускули, вероятно бе скрито доста дълбоко. Единствено очите му сякаш издаваха предишната сила, помогнала му да срази всички противници в годишното общопланетно състезание. Брайън неволно се извърна пред този изгарящ поглед и съжали, че без никаква причина бе обидил своя посетител. Но беше твърде слаб, за да помоли за извинение.

Айджел не изглеждаше никак обиден. Брайън го разглеждаше крадешком, осъзнавайки, че дошлият е свързан със събития, в сравнение с които неговите дребни тревоги, обидата и дори самият Двайсетобой, нямаха кой знае какво съществено значение. Ала почти веднага реши, че си въобразява и се опита да прогони споходилото го усещане. Двамата се изгледаха с преценяващ поглед, очевидно борещи се с едни и същи чувства.

Вратата зад гърба на Айджел се отвори безшумно. Едрият мъж се завъртя пъргаво с бързината на атлет, роден на Анвхар. Доктор Каулри тъкмо бе пристъпил прага, следван от двама мъжаги в униформи. Айджел ги посрещна с едрото си туловище и без видимо усилие ги помете назад, а те се запремятаха в плетеница от ръце и крака. След това затръшна вратата и я заключи.

— Трябва да говоря с теб — рече той, след като се обърна към Брайън. — Насаме — добави едрият мъж и същевременно изтръгна уредбата от стената.

— Махай се — каза му Брайън. — Ако можех, щях да...

— Е, тъй като не можеш, не ти остава нищо друго, освен да лежиш ли да ме слушаш хрисимо. Разполагаме с не повече от пет минути, преди ония отвън да разбият вратата и не искам да ги изгубим напразно. Ще дойдеш ли с мен на друга планета? Имам важна работа,

поръчана е на мен, но няма да се справя без чужда помощ. Ти си единственият, на когото мога да разчитам. Можеш да ми откажеш — добави той, виждайки, че Брайън се готви да отговори.

— Разбира се, че ще откажа — отвърна Брайън, чувствайки се малко глупаво заедно другият бе предвидил реакцията му. — Анвхар е моята родна планета — защо ще я напускам? Тук е целият ми живот, тук е работата ми. Да не говорим, че току-що спечелих Двайсетобоя. Длъжен съм да остана.

— Глупости. Аз също съм Победител, но напуснах планетата. Това, което избягваш да признаеш е, че би желал да се порадваш малко на славата си. Извън пределите на Анвхар никой не знае какво е това Победител — там едва ли ще се похвалиш с уважение. Ще трябва да се справиш с живота такъв, какъвто е в голямата вселена — не те виня, че се боиш.

Някой блъскаше с юмрук по вратата.

— Прекалено съм изтощен, за да се ядосвам — каза пресипнало Брайън. — Освен това, трудно ми е да възприема каквито и да било идеали от някой, който си позволява да обижда човек, прекалено слаб за да се защити.

— Моля за извинение — отвърна Айджел и в гласа му се долови съчувствие. — Но въпросът е твърде важен, за да спазваме етикецията. Не разполагаме с много време, ето защо бих желал да ти разкрия намеренията си.

— Зная твоите намерения — искаш да ме убедиш, че трябва да напусна планетата и да дойда с теб, нали? Не е ли твърде много?

— Не. Зная, трудно ще е да те убедя — но поне ще ти дам малко храна за размисъл. Съвсем достатъчно, за да бъдат разбити илюзиите ти. Ти си типичен представител на Анвхар — научен хуманист, вярващ дълбоко и искрено в принципите на Двайсетобоя. Приемаш тази институция като първична даденост, без да се замислиш дори за миг. Всички вие никога не си спомняте миналото, забравили сте онези безименни милиони, потънали в мизерия и нищета, докато човечеството е изграждало устоите на този нов живот. Замислял ли си се някога за хората, прекарвали съществуването си в бедност и суеверие, докато цивилизацията бавно е пълзяла напред, към своя прогрес?

— Разбира се, че не съм — отвърна Брайън. — Защо ми трябва? Не мога да променя миналото.

— Но би могъл да промениш бъдещето! — възрази Айджел. — Дължиш поне малко на твоите многострадални прадеди, които са ти осигурили този живот. Ако научният хуманизъм за теб не е само празнословие, тогава трябва да имаш поне известно чувство за отговорност. Не желаеш ли да заплатиш поне малка част от дълга си, като помогнеш на онези, които са толкова изостанали и обезверени, колкото не е бил и нашият далечен праотец троглотидът?

Шумът зад вратата ставаше невъобразим. Като се прибави и бумтенето в ушите от погълнатите лекарства, почти беше невъзможно да разсъждава.

— Готов съм да се съглася с теб — теоретически — каза Брайън. — Само че, сам знаеш, не е достатъчно да вложиш разум в едно дело. Нужни са и чувства. Едно логично решение не струва пукната пара, ако не е подкрепено от вяра.

— Стигнахме, значи, същината на разговора — закима Айджел доволно. Опрял масивен гръб във вратата, той поемаше без видимо усилие ударите, очевидно нанасяни с някакъв доста тежък предмет. — Нетърпеливи са, явно скоро ще трябва да си вървя. Нямам време за подробности, но ще ти дам думата си на Победител, че имам работа за теб — нещо, на което само ти си способен. Ти и никой друг. Ако ми помогнеш, ще спасим седем милиона нещастници. Ето, за това става дума.

Бравата отхвърча и вратата изскърца на пантите. Айджел напрегна мишци и я върна обратно.

— Искам да помислиш върху едно нещо. Защо в една галактика, в която има толкова много изостанали, воюващи и кипящи от вътрешна омраза планети, съществува свят като Анвхар, чиято стабилност и благоденствие се крепи на сложна серия от игри и състезания?

III

Ставаше почти невъзможно да се задържи вратата. Айджел и без това се бе отказал. Той отстъпи рязко встрани и двама мъжаги влетяха в стаята. Бившият Победител прекрачи проснатите им тела без да каже нито дума.

— Какво стана? Какво иска този човек? — запита докторът, нахлул в този момент в стаята. Той огледа разтревожено мониторите над леглото на Брайън. Дихателна честота, температура, сърдечна дейност, кръвно налягане — всичко беше в границите на нормата. Пациентът лежеше замислен, без да му отговори.

През този ден Брайън разполагаше с предостатъчно време за размисъл. Имаше и за какво да помисли. Но не беше никак лесно. Умората, примесена с изтощителните болкоуспокояващи беше отслабила до краен предел връзката му с реалността. Мислите му кръжаха в порочен кръг, без никаква надежда за спасителен изход. Какво имаше пред вид Айджел? Какви бяха тези странни намеци за Анвхар? Редът на Анвхар беше такъв защото... защото винаги е бил такъв. Трябва да се бе появил от само себе си. Не беше ли така?

Планетата, в края на краищата, не се отличаваше с кой знае каква история. Още с откриването ѝ е било ясно, че тя не притежава нищо, с което да събуди нечии търговски апетити. Далеч от главните космически пътища, лишена дори от полезни изкопаеми, които да изнася към отстоящите на значително разстояние обитаеми светове. Ловът на зимни зверове заради кожата, или месото им, не носеше кой знае какви печалби и в никакъв случай не би заинтересувал големите пазари. Сигурно по тази причина не са били правени никакви опити за масирана колонизация на планетата. Всъщност, била е заселена почти по случайност. Група учени от друга планета построили изследователска станция, заинтригувани от необичайния годишен цикъл на Анвхар. И тъй като наблюдението и изследванията изисквали продължително време, наложило се учените да доведат със себе си и семействата си — по такъв начин възникнало и започнало да се

разраства първото селище. С течение на времето се появили и ловци на зимни зверове, които също се установили за постоянно, привлечени от богатия улов на кожи. Така било поставено началото.

Твърде малко се знае за онези далечни времена, а следващите шест века от анвхарската история са забулени в информационен мрак. Този тъмен период съвпаднал с Разпадането на галактическата империя и в сред всеобщия хаос Анвхар бил забравен и изоставен на произвола. Краят на земната империя означавал свършека на цяла една ера. Много от изследователските станции вече олицетворявали несъществуващи институции. Професионалните ловци също нямали достъп до пазарите, на които да предлагат своите кожи, тъй като Анвхар не разполагал с междузвезден флот. За щастие, планетата можела да разчита изцяло на собствени ресурси за изхранването си, затова не пострадала пряко от Разпадането. Веднъж привикнали, че са представители на суверенен свят, а не сбирщина от случайни посетители, служещи на различни идеи и господари, заселниците продължили необезпокоявани своето ежедневие. Вярно — животът на Анвхар не бил никак лек, но и не се отличавал с особени сътресения.

Всъщност, ако въобще имало някакви сътресения, те били в мислите и взаимоотношенията на заселниците. Започнали първите опити за изграждане на цивилизовано общество, основаващо се на цивилизовано общуване между членовете му. Дори този доста покъсен период е забулен в мрак, ако се изключи неговата кулминация — създаването на Двайсетобоя.

За да се разбере концепцията за Двайсетобоя, човек трябва да е запознат с необичайната орбита, която следва Анвхар около нейното слънце — Офиоки 70. Всички останали планети в системата, повече или по-малко, се доближават до плоскостта на еклиптиката. Анвхар очевидно е планета-пришелец, заловена от орбитата на някое близко слънце. През по-голямата част от нейната 780-дневна година тя се намира далеч от своето слънце, носейки се в издължена и сплескана като на комета орбита. А когато го доближава, за кратко време, настъпва горещо лято — не по-дълго от осемдесет дни, като мимолетна прелюдия към следващата сурова зима. Тези крайни климатични противоречия са довели, по пътя на адаптацията, до значителни изменения в природата на местните форми на живот. През зимата, значителна част от животните хибернират, докато от

растенията остават само спори и семена. Някои от топлокръвните месоядни, обвити в дебели кожи, остават активни в тропическите райони на планетата, където преследват тревоядните. Но въпреки необичайно ниските температури, зимата е относително спокоен период, сравнена с краткото лято.

Защото именно през лятото започва безумният растеж. Дървета си пробиват път към светлината, разцепвайки скалите, и се издигат нагоре с такава невероятна скорост, че могат да бъдат проследени с просто око. Заснежените полета се превръщат в блата за часове, а след няколко дни са покрити с гъсти и непроходими джунгли. Навсякъде се виждат разцъфнали цветове, въздухът се изпълва с миризми и ухания. Растенията се катерят все по-нагоре в борба за живителната слънчева светлина. Всяко създание се храни от околните, или се превръща в храна, през този толкова кратък сезон. Защото, появят ли се първите снежинки, ще трябва да измине деветдесет процента от годината, преди отново да дойде топлината.

Заселниците също трябвало да се адаптират към анвхарския цикъл, ако искали да оцелеят. Наложило се да трупат значителни хранителни запаси за времето на дългата зима. Немалко поколения се сменили, докато жителите на планетата започнали да възприемат този безумен планетарен цикъл като нещо съвсем естествено. Настъпването на кратката, почти несъществуваща пролет се превърнало в сигнал за революционна промяна в метаболитния цикъл на всички анвхарци. Само за часове се стопяват подкожните тлъстини, а полу-закърнелите потни жлези отново започват да функционират. Всичко това е придружено и от други, значително по-фини и далеч по-важни изменения в регулацията на телесната температура. Депресията на центъра на съня в главния мозък води до занижени нужди от нощна почивка — не повече от няколко часа, при това в продължение на два-три дни. Животът през това миниатюрно лято е трескав, енергичен, напълно в синхрон с този на растенията и животните. До приближаване на следващата зима растенията разхвърлят семена, покълват, избухват, прибира се реколтата, а гигантските фризеры се натъпкват с припаси от замразено месо. Ето по този начин човечеството, способно да се адаптира към какви ли не условия, станало неотменна част от планетната екология, гарантирайки същевременно собственото си оцеляване през време на дългата зима.

Гарантирано било физическото оцеляване. Но какво да кажем за духовното? За примитивните земни ескимоси не било никак трудно да изпаднат в летаргична дрямка по време на зимата. Може би това би било разрешение и за цивилизованите хора, но в рамките на няколко студени земни месеци. Едва ли обаче би било възможно, ако зимата надхвърля по продължителност цяла една земна година. И ето че след като бил разрешен въпросът с физическото оцеляване, скуката се превърнала в основен враг на всеки анвхарец, който не се занимавал със зимен лов. Дори на ловците омръзвала тази еднообразна гонитба на зимните зверове. Нито алкохолът, нито насилието изглеждали подходящо решение за освобождаване на натрупаната енергия. И въпреки това, алкохолизмът и нарастващият брой на убийствата присъствали неизменно през онези първи зими, след Разпадането.

Двайсетобоят сложил край на всичко това. Веднага след като бил приет за основен принцип в живота на планетата, на кратките лета започнали да гледат само като на прелюдия към поредното състезание. Всъщност, Двайсетобоят не е обикновено състезание, а по-скоро начин на живот, който задоволява не само физическите, но и умствените, интелектуалните потребности на хората от тази необичайна планета. Първоначално Двайсетобоят бил замислен като двоен декатлон, в който еднакво се зачитали уменията в поезията и шахмата, ски-скоковете и фехтовката. Всяка година се провеждат две успоредни състезания — едно за жени и друго за мъже. Не става дума за междуполова дискриминация, а за реално зачитане на фактите, на вродените заложби и различия. Така например, известно е, че за жените е далеч по-трудно да спечелят в шахматната надпревара. Броят на участниците не е ограничен. Отдавна са премахнати и всякакви възможни ограничения.

С други думи, когато накрая спечели най-добрият, той наистина е такъв. Участниците прекарват зимата, надпреварвайки се в сложна система от състезателни кръгове, след всеки от които загубилите отпадат от съревнованието. Всички пропуснали да се включат, се превръщат в зрители — страстни поклонници. Но всичко това е само прелюдия към последния месец, в края на който се излъчва едноличният победител. Точно такава е титлата — Победител. Мъжът — и съответно жената — наложили се над всички останали участници

от цялата планета, ще бъдат неоспоримите Победители до следващата зима.

Победител. С това звание тук наистина можеше да се гордееш. Брайън се размърда неспокойно в леглото, повдигна се и надникна през прозореца. Победителят на Анвхар. Името му вече е влязло във всички учебници по история, редом с имената на шепата останали герои от тази малка планета. Децата в училище ще учат за него така, както той е учил за предишните Победители. Ще свързват мечтите си с неговото име и блестящи успехи, надявайки се някой ден да бъдат като Брайън. Да бъдеш Победител, това беше най-голямата чест във вселената.

Навън, следобедното слънце блещукаше в потъмнялото небе. Докъдето му стигаше погледа се виждаха само заснежени полета, окъпани в бледа сякаш извираща от снега светлина. Някаква самотна фигура на ски пресече хоризонта, нищо друго не помръдваше. Брайън затвори уморено очи и всичко се промени в миг — сякаш бе зърнал в огледалото нещо, което досега бе убягвало вниманието му.

Изведнъж осъзна — кристално ясно — че да бъдеш Победител не означаваше абсолютно нищо. Все едно да си най-добрата от всички бълхи, в козината на някое куче.

Какво беше Анвхар в края на краищата? Скована в лед планета, населена от няколко милиона човешки бълхи, неизвестна и незачитана от останалата галактика. Тук нямаше нищо, заради което си заслужаваше да се биеш — може би затова планетата бе останала недокосната от войните, последвали Разпадането. Открай време анвхарците се гордееха с този факт, сякаш можеше да се гордееш с това, че никой отвън не желае да те посети. Всеки човек, израсъл на друга планета, воюваше, бореше се за идеите си, губеше, или печелеше, променяше се. А на Анвхар животът се повтаряше до безконечност, като развалена плоча...

Очите на Брайън се насълзиха и той преглътна мъчително. Сълзи! Едва осъзнал този факт и той за първи път почувства страх. А може би оказваше влияние изтощението от последната среща? Всички тези мисли бяха така нетипични за него. Със самосъжаление не се става Победител — откъде се взе тъкмо сега? Анвхар бе неговата вселена — как можеше дори да си помисли, че е някоя изостанала

планета, като закърнял и ненужен орган? Какво му става, що за странни, преобърнати представи?

Отговорът се появи в мига, когато си зададе този въпрос. Победителят Айджел. Дебеланкото със смущаващите въпроси и странното държание. Все едно че го бе омагьосал — като дяволът във „Фауст“! Не, това са абсолютни глупости. И все пак, всичко бе започнало с появата на Айджел. Може би е използвал умората и изтощението на Брайън за да му внуши подсъзнателно идеите си. Прибягнал е до едва доловими оттенъци в гласа си, също като оня негодник в „Окования ум“. Брайън все не можеше да открие някоя конкретна причина за подозренията си. Ала в едно бе сигурен — Айджел бе виновен за всички негови съмнения.

Подсвирна тихичко на превключвателя до леглото му и екранът на миниатюрния монитор оживя. Отсреща дежурната сестра го гледаше въпросително.

— Днес ме посети един човек — Победителят Айджел — заговори Брайън. — Знаете ли къде е? Трябва да се свържа с него.

По някаква неясна причина молбата му изглежда наруши крехкото равновесие на нейното професионално спокойствие. Сестрата понечи да отвърне нещо, отказа се и изключи връзката. Когато екранът светна наново, към Брайън гледаше човек в униформа на болничната охрана.

— Интересували сте се за Победителят Айджел — каза той. — Все още го държим в болницата, заради възмутителния начин, по който наруши реда и нахлу в стаята ви.

— Не смятам да предявям обвинения. Ще го помолите ли да ме посети отново?

Пазачът с мъка прикри изненадата си.

— Съжалявам, Победителю... но не вярвам, че ще мога. Доктор Каулри изрично нареди да не ви безпо...

— Докторът не може да се разпорежда с моя личен живот — прекъсна го Брайън. — Не съм заразен, нито пък чак толкова болен, че да тупна от изтощение. Искам да се срещна с този човек. Незабавно.

Мъжът отсреща въздъхна и се замисли.

— Пращам го веднага — рече той, очевидно взел решение да действа на своя глава. Сетне прекъсна връзката.

— Какво направи с мен? — попита Брайън, след като отново останаха насаме с Айджел. — Няма да отречеш, че си успял да напъхаш чужди мисли в главата ми, нали?

— Няма. Нали затова дойдох тук — за да напъхам в главата ти „чужди“ мисли.

— Кажи ми как го направи — настояваше Брайън. — Трябва да знам.

— Ще ти кажа. Има немалко неща, които трябва да разбереш, преди да напуснеш Анвхар. Не само да ги чуеш, но и да повярваш в тях. Най-важното, ключът към всичко останало се корени в същността на живота, който водиш на тази планета. Как според теб е възникнал Двайсетобоят?

Преди да отговори Брайън пое двойна доза от стимулиращото лекарство, което му бяха оставили.

— Не според мен — каза Брайън, — а според историческите първоизточници. Основателят на игрите се нарича Джиролди, а първото състезание се е състояло в година 378 С.Р. От тогава Двайсетобоят се провежда всяка година. В началото са съществували известни ограничения в броя на участниците, но не след дълго е придобил общопланетни мащаби.

— Знаеш си урока — кима Айджел. — Само дете ми казваш какво се е случило. А аз те попитах как е възникнал Двайсетобоят? Как е успял един-единствен човек, на планета с варварски традиции, обитавана от подивели ловци и впиянчени фермери, да създаде толкова гладко-смазана социална машина, изградена върху изкуствено въведените принципи на Двайсетобоя? Това просто е невъзможно.

— Но е станало! — упорстваше Брайън. — Не можеш да го отречеш. Няма нищо изкуствено в принципите на Двайсетобоя. Това е напълно естествен начин на живот за планета от този тип.

Айджел се разсмя подигравателно.

— Естествен, няма що! И какво общо може да има между подобен естествено възникнал начин и организацията на социалните групи? Ти въобще не разсъждаваш. Постави се на мястото на първосъздателя Джиролди. Представи си, че ти е хрумнало да създадеш Двайсетобоя и се питаш как да убедиш останалите в предимствата му. Отиваш, значи, при някой обезверен, затъпял, суеверен, вкиснат от скука и алкохолизиран ловец и му обясняваш

какво си намислил. Опитваш се да му внушиш, че като се включи в състезание, съставено от любимите му занимания — поезия, фехтовка, или шахмат — животът му ще стане по-интересен и разнообразен. Хайде, представи си! Само не забравяй да се отдръпнеш навреме, преди да те е халосал.

Брайън не се сдържа и се усмихна на абсурдното предположение. Разбира се, че не се е случило така. И все някак трябва да е започнало, сигурно съществуваше някое логично обяснение.

— Безсмислено е да си блъскаме главите над този въпрос — посъветва го Айджел. — Едва ли ще открием как точно е станало, освен... — той внезапно млъкна и погледна към уредбата на стената. Сигналната лампичка светеше в зелено, макар екранът да беше тъмен. Айджел протегна месестата си ръка и изтръгна кабелите от стената. — Този твой доктор е доста любопитен. Но аз ще се погрижа да не ни се пречка. Истината за Двайсетобоя не е негова работа. Виж, с теб е друго. Необходимо е колкото се може по-скоро да осъзнаеш, че социалният ред на тази планета е създаден изкуствено и приложен на практика от изключително опитни специалисти.

— Дрън-дрън! — ядоса се Брайън. — Никой не може да налага по какъвто и да било начин някоя измислена социална система. Не и без кръвопролития и насилие.

— Ето че сега ти дрънкаш глупости — отвърна Айджел. — Може да е било така в зората на историята, но отдавна вече не е. Попрекалил си със старите книги и си мислиш, че все още живеем в епохата на суеверията. Смяташ, че си прав, само защото някога фашизмът и комунизмът са били налагани на народите с кръв. Но я се поразрови по-внимателно в твоите книжки! Ще видиш, че също в онези далечни времена, демокрацията и самоуправлението са били възприети в някои бивши колониални страни като Индия или Съединените Североамерикански щати. А ако е имало някакво насилие, ставало дума предимно за сблъсъци на религиозна основа. Промяната е живителната кръв на човечеството. Всичко, което днес приемаме като нещо естествено, някога е било новост. Това важи и за опитите от последните години за направляване на различни социални групи, за оформяне на устойчиви общества, градящи се върху личното щастие на отделния индивид.

— Божественият комплекс — подхвърли презрително Брайън. — Да принуждаваш хората да живеят така, както ти смяташ за добре.

— Може и така да е — съгласи се Айджел. — Или поне е било така в началото. Признавам, че сигурно са се случвали и неприятни изненади, когато хората не са приемали налагания им отвън политически принцип. Но не всички опити са се проваляли. Ето Анвхар е чудесен пример за преимуществата на подобен подход, когато е приложен правилно. Трябва да призная, обаче, че напоследък избягваме този начин на действие. Изглежда преоткрихме една древна мъдрост — колкото повече знаеш, толкова повече ти остава да научиш. Отказахме се от опитите си да насочваме различните човешки култури към по-ползотворни начини на съществуване. Създаването на изкуствена цел е като нож с две остриета, трудно е да се прецени значението ѝ от гледна точка на доброто и злото. Ето защо, сега се стараем само да защитаваме новоизграждащите се култури, да побутваме леко онези, които са в стагнация и да погребваме мъртвите. Тези нови принципи са били все още непознати в онези далечни времена, когато е била създадена анвхарската култура. Нито пък тогава е била разработена точната категоризация на различните култури — от тип I до тип V. Целта в онези времена е била ясна — създаване на ползотворна изкуствена култура и налагането ѝ като основен действащ принцип.

— И как са го правили? — поинтересува се Брайън. — Как например са успели на Анвхар?

— Отбелязахме известен прогрес — вече питаш как е станало. В конкретния случай са били необходими значителен брой агенти и капиталовложения. В началото усилията са били насочени за повишаване интереса на хората към области като фехтовката и ръкопашния бой. След като преминали този първи етап, на сцената се появил Джиролди, за да демонстрира, че организираните състезания могат да бъдат далеч по-интересни и завладяващи от стихийно възникналите двубои. Малко по-трудно било в схемата да бъдат въведени и интелектуалните съревнования, но пък си заслужавало усилията. Подробеностите не са от значение, важен е крайният продукт. Ти, например. Имаме нужда от теб.

— Но защо точно аз? — попита Брайън. — С какво съм толкова особен? Защото спечелих в Двайсетобоя? Не мога да повярвам.

Технически погледнато, няма кой знае каква разлика между мен и останалите десет финалисти. Защо не вземете някой от тях? Ще се справят не по-зле от Брайън Бранд.

— Не, няма. По-късно ще ти обясня защо ни трябваш точно ти. Нямаме много време, а преди края на срещата трябва да те убедя в някои неща. — Айджел погледна часовника си. — Разполагаме с не повече от три часа. Преди да изтекат, трябва да ти обясня какво се иска от теб и да получа доброволното ти съгласие да ни сътрудничиш.

— Щом е така, започни с това, кои сте тези тайнствени „ние“, за които споменавах.

— Фондацията за културно подпомагане. Това е неправителствена организация, финансирана от частни лица, чиято главна цел е да запазва мира и да подсигурия суверенитета и благосъстоянието на независимите планети, на базата на взаимното разбирателство и добрата воля.

— Изглежда ми като заучен цитат — каза Брайън. — Съмнявам се, да ти е хрумнало в момента.

— Наистина е цитат, от устава на нашата организация. Сега, всичко това изглежда добре на теория. Но да преминем към фактите, сиреч да се върнем към теб. Ти си краен продукт на едно високо развито и цивилизовано общество. Притежаваш изострено чувство за самостоятелност, като следствие от възпитанието ти в относително тесен кръг, на планета с малобройно население, където не се налага правителствен контрол. Средното анвхарско образование всъщност е доста усъвършенствано, а участието в Двайсетобоя ти е позволило да натрупаш опит и умения, с каквито малко хора в галактиката биха могли да се похвалят. Наистина, животът ти ще бъде пропилян напразно, ако изоставиш подготовката си и заживееш в някоя забравена от бога ферма.

— Не ме ли подценяваш? Смятам да се захвана с обучението...

— Забрави Анвхар! — прекъсна го Айджел и махна решително с ръка. — Тази планета ще продължи да живее все така безгрижно, независимо дали си тук, или те няма. Изхвърли я от мислите си, представи си, колко е незначителна в галактически мащаб и си спомни за безчислените орди от страдащи твои събрата по кръв. Помисли си с какво би могъл да им помогнеш.

— Но какво мога да направя — сам? Не сме в епохата на Александър Велики, или пък Цезар, когато един-единствен човек е можел да промени света.

— Вярно... но не съвсем — каза Айджел. — Във всеки конфликт, във всеки сблъсък съществуват хора с ключово значение, хора, които могат да действат като катализатори на процеса, стига да се появят в необходимия момент и на необходимото място. Ти можеш да си един от тези хора, макар все още да не си имал възможността да го докажеш. Така че, за да спестим и без това крайно недостатъчното време, с което разполагаме, възнамерявам да подпаля искрата на твоето лично чувство за дълг.

— Дълг към кого?

— Към човечеството, разбира се, към неизброимите милиарди от мъртъвци, които поддържат хода на машината, докато ти си живееш щастливо и се радваш на всеобщо уважение и признание. Длъжен си им, заради страданията, които са преживели за теб, затова трябва да помогнеш на останалите. Това е крайъгълният камък на човешкия морал.

— Съгласен. Ужасно те бива да убеждаваш, когато става дума за подобни неща. Само че, не виждам как ще ме подмамиш да напусна леглото в следващите три часа.

— Все пак бележа точка — ухили се Айджел. — Ти си съгласен — макар и в общ план. Сега да конкретизираме нещата върху теб. Ще те запозная с проблема, заради който съм дошъл. Става дума за планета, с население от седем милиона души. Не успеем ли да се намесим своевременно, тази планета ще бъде унищожена. Моята задача е да попреча на това унищожаване, затова съвсем скоро ще се отправя към споменатата планета. Но сам няма да се справя. Имам помощници, но се нуждая и от теб. Никой, освен теб, не може да се справи с тази задача — повярвай ми.

— И тъй като не разполагаш с достатъчно време, за да ме убедиш — прекъсна го Брайън — нека да облекча задачата ти. Не се съмнявам в нито една от думите ти — за обречената планета, за твоята работа. Склонен съм да повярвам, че всичко това не е някаква грандиозна измама и че, стига да ти се отдаде възможност, ще можеш да го докажеш. Но идваме до най-важния въпрос. Защо в цялата галактика аз съм единственият човек, който би могъл да ти помогне?

— Защото притежаваш доста рядка способност, нещо в което трябваше първо да се уверя.

— Способност ли? Не се отличавам по нищо от останалите жители на моята планета.

— Грещиш — поклати глава Айджел. — Ти си живо олицетворение за еволюцията на човешкия вид. От време на време сред различните животински видове, включително и човека, се появяват редки, специфични способности. Изминаха две поколения, откакто на Анвхар се роди първият емпат и оттогава дебна за следващия.

— Какво, по дяволите, е това емпат и как по-точно си го открил?

— Никак не е трудно, след като аз самият съм такъв. Що се отнася до начина, по който се осъществява проекционната емпатия, вече имаше възможността да се убедиш в него малко по-рано, когато почувства онези странни мисли за Анвхар. Доста време ще измине преди самият ти да овладееш този наистина полезен метод, но що се отнася до емпатичното възприемане — тук вече развитието ти е завършило. Става дума за умението да долавяш чувствата на околните. Емпатията не е телепатия, по-скоро става дума за долавяне емоционалното обкръжение, симпатиите и антипатиите на определен човек. Невъзможно е да излъжеш някой опитен емпат, защото незабавно ще регистрира истинското ти отношение. Макар и недоразвита, именно тази способност те доведе до победа в Двайсетобоя. С нейна помощ си предугаждал движенията и замислените ходове на своите противници частици от секундата, преди да преминат към изпълнение. Приемал си го несъзнателно, без да му отдаваш нужното значение.

— Откъде знаеш? — Брайън бе изненадан, че са разкрили най-съкровената му тайна.

Айджел се усмихна.

— Предположих. Не забравяй, аз също съм печелил Двайсетобоя. По онова време си няхах представа от емпатия. Все пак, подобна способност е чудесна добавка към подготовката, особено когато си във върхова форма. Кое то ме навежда на мисълта, че е време да се върнем към първоначалния разговор. Нали ме запита, как да те убедя, че ти си единственият човек, който може да ми помогне? Е, аз вярвам, че е така, а както вече споменах, не мога да те излъжа. Дори и

да опитам на думи, рано или късно ти ще доловиш в мен истината. Защото си емпат — също като мен. Искаш ли да ти покажа какво чувствам? „Да ти покажа“ не е най-точният израз, но все още не разполагам с подходящи думи, които да описват този процес. И така, ще се присъединиш ли към чувствата ми? Ще ти дам възможност да споделиш моето отношение, спомените и познанията ми.

Брайън направи опит да се възпротиви, но беше твърде късно. Вратите на възприятията му бяха разтворени широко и го заля вълна от чувства.

— Дис... — произнесе Айджел на глас. — Седем милиона души... водородни бомби... Брайън Бранд.

Това бяха само ключови думи, зад които се криеха безброй асоциации. С всяка една от тези думи, Брайън долавяше поредния емоционален прилив.

Нямаше място за измама — Айджел беше прав. Онова, което го изпълваше бе самата тъкан на чувствата, първичната реакция към назряващите събития.

„ДИС... ДИС... ДИС... това бе символ... символ на планета и тази дума кълтеше с гръмотевична сила, а с нея изникваше и картината на опустошената безжизнена планета

планета на смъртта, където
да живееш, означаваше да умираш,
а да умреш бе за предпочитане пред
този живот

изостанал, варварски свят ДИС нажежени пясъци

тъжен, безмилостен живот докъдето ти стига окото

забравени от всички на света пясъци и пясъци и пясъци

нагорещени като адския огън

планета, която ще гори вечно в този огън,
а хората, живеещи на тази планета, са толкова мръсни, нещастни,
потиснати, изостанали, полу-човеци, изгубили всякаква надежда
защото

всички
те щяха
да
УМРАТ

да се превърнат в седем милиона обгорели трупа
които ще се явяват в кошмарите ти, в сънищата, в сънищата,
сънищата

завинаги, защото там горе
очакваха своя зловец миг на разплата
ВОДОРОДНИТЕ БОМБИ

за да погубят
да унищожат

тези нещастници, освен ако

ти, Айджел не ги спреш, ти Айджел (СМЪРТ) ти (СМЪРТ) ти
(СМЪРТ), но няма да се справиш сам (СМЪРТ) и трябва Брайън Бранд
зеленият, неопитен Брайън Бранд да ти помогне, защото единствен той
в цялата галактика може да го направи.....“

Когато потокът от чувства бавно напусна съзнанието му, Брайън
откри, че лежи проснат на възглавницата, целият облян в пот и
изтерзан от краткото, но неимоверно по сила преживяване. Айджел
седеше срещу него, заровил лице в шепи. Когато вдигна глава, Брайън
забеляза в очите му тъмните сенки на онова, което току-що бе
почувствал.

— Смърт — произнесе Брайън. — Това ужасно усещане за
надвиснала смърт. Не само хората на Дис ще умрат. Имах чувството, че
ще загине и частица от мен.

— Не от теб — а от мен — поправи го Айджел и Брайън си
припомни първата нощ, когато бе чул гласа му. — Става дума за моята
собствена смърт и очевидно тя не е далеч. Това е ужасната цена, която
трябва да заплатиш за своя талант. Страхът от неизбежната смърт е
неделима част от емпатията. От онези тайнствени свръхестествени
сили, които са независими от нормалния ход на времето. Смъртта е
толкова ужасяваща и окончателна, че неминуемо дава отражение назад
по хода на времето. Колкото по-близо сме до нея, толкова по-силно е
това усещане. Трудно е да се определи точният момент на
настъпването ѝ, мога само да предполагам приблизително кога ще

стане. Ужасно е, нали? Зная, че ще умра малко след като се приземя на Дис — и далеч преди да бъде свършена работата, заради която отивам там. Зная какво трябва да се свърши, известно ми е и че хората, опитали преди мен, са се провалили. Знам също така, че ти си единственият човек, който има шанс да доведе до успешен край започнатото от мен. Имам ли съгласието ти? Ще дойдеш ли с мен?

— Да, разбира се — кимна решително Брайън. — Ще дойда с теб.

IV

— Никога досега не бях виждал по-ядосан доктор — ухили се Брайън.

— Не мога да го виня — отвърна с усмивка Айджел и намести едрото си тяло в креслото пред пулта за управление. След това включи корабния компютър. — Заради теб изгуби възможността да се прослави в професионалната си среда. Как мислиш, колко пъти още ще му се отдаде възможността да се грижи за някой изтощен от състезанието Победител?

— Не много, предполагам. По-интересното е как успя да го убедиш, че на кораба ще полагаш повече грижи за мен, отколкото той в болницата.

— Ако въпросът опираше само до убеждаване, никога нямаше да успея. Но Фондацията за културно подпомагане, която представлявам тук, има връзки с някои влиятелни среди на Анвхар. Наложил се да упражним известен натиск. — Той се облегна назад и прегледа перфокартата с маршрута на кораба, появила се от отвора на принтера. — Не разполагаме с много време, но все пак, ако ще го губим, поне да е на другия край. Стартираме веднага щом те преместя в стационариращото поле.

Нито тялото, нито умът са в състояние да възприемат каквито и да било дразнения от външния свят, докато се намират в стационариращо поле. Там, вътре, изчезва усета за тежест, болка, натиск — блокират се всички сетива. Губи се дори усещането за хода на времето, освен ако не се касае за необичайно продължителни космически преходи. За Брайън не бе изминала повече от секунда, откакто Айджел бе преместил ръчката на полето. Нищо не беше се променило на кораба, само дето на външните монитори се виждаше изпъстрения с червени точки мрак на хиперпространството.

— Как се чувстваш? — попита Айджел.

Изглежда същият въпрос измъчваше и корабния компютър. Малък медицински датчик кръжеше над Брайън, сетне се стрелна и се

впи в предмишницата му. Очевидно преди да отлетят, анвхарският доктор бе дал известни наставления на корабния компютър. Лабораторните изследвания показаха, че всички показатели са в границите на нормата. Доказателство за последното бе и фактът, че инжекцията съдържаше само въглехидратни разтвори и витамини.

— Не бих казал, че съм на седмото небе — отвърна Брайън и се надигна от леглото. — Но съм далеч по-добре от вчера — което означава, че се възстановявам.

— Надявам се да е така, чакат ни две седмици път до Дис. Как мислиш, ще ти стигнат ли за да се оправиш напълно?

— Не мога да обещаая — рече Брайън и напрегна пробно бицепси. — Все пак, времето ми изглежда достатъчно. Утре ще се заема с упражненията. А сега — разкажи ми нещо повече за Дис и онова, което става там.

— Не ми се ще да се повтарям, затова ще те помоля да обуздаеш за малко любопитството си. В момента летим към предварително уговорено място за среща, където ще вземем още един агент. Групата ни ще се състои от трима — ти, аз и един екзобиолог. Веднага щом се качи на борда, ще запозная и двамата ви с всички подробности. А сега искам да си напъхаш главата в лингвистичната машина и да се захванеш здраво с дисианския. Докато стане време за кацане да си го научил перфектно.

След кратка автохипноза, с която се възстанови напълно, Брайън се захвана с дисианската граматика. Известни затруднения срещна с произношението. Почти всички думи завършваха с гърлени хъркащи звуци. Дисианският се оказа доста богат на междуметия, носови хъмкания, примлясквания и похърквания. Докато Брайън усъвършенстваше произношението си пред огледалото, Айджел предпочете да се премести в другия край на кораба, оправдавайки се, че целият този зверилник му влияел на храносмилането.

Корабът се носеше през хиперпространството по предварително набелязания маршрут. Стараеше се да осигурява на своя крехък човешки товар необходимата топлина и достатъчно количество пречистен въздух. Освен това следваше стриктно инструкциите относно здравословното състояние на Бранд, което несъмнено се подобряваше. Друга част от корабния компютър следеше с прецизна точност хода на времето и когато настъпи предварително определеният

момент, затвори обозначената верига включвайки светлинен и звуков сигнал на борда.

Айджел се прозя, отместа доклада, който се бе заел да изучава и се отправи към пилотската кабина. Неволно потрепери, докато минаваше покрай стаята на Брайън и до ушите му достигнаха няколко артистично произнесени дисиански фрази.

— Спри с този умиращ бронтозавър и се обличай — извика той.
— Наближаваме точката на оптимална възможност за поява в нормалния космос.

Макар и способен да си представи огромните разстояния между звездите, човешкият разум едва ли е в състояние да ги осъзнае. Отбелязан върху човешката длан, един инч изглежда значителен по размери. В междузвездния космос, въображаем куб с размери на страните стотици хиляди мили е почти микроскопично понятие. Светлината пресича подобно разстояние за частица от секундата. Още по-малко е то за кораб, движещ се с относителна скорост далеч надхвърляща тази на светлината. Теоретически е невъзможно да се отчете изминаването на подобна част от пространството. На практика, това се случва твърде често, за да бъде интересно.

Брайън и Айджел бяха здраво привързани за креслата, когато хипердвигателят бе изключен и корабът се появи в нормалното време и пространство. Не бързаха да се разкопчят, а седяха и разглеждаха далечните, непознати съзвездия. Едно-единствено слънце от пета величина грееше наблизо в тази самотна част на вселената. Изчакваха корабния компютър да събере достатъчно сведения, за да определи местоположението им в триизмерното пространство, а междувреме в кабината се чуваше електронният шепот на работещата на пълни обороти машина. Прозвуча предупредителен сигнал и в същия миг двигателят бе изключен. Последваха още няколко включвания и изключвания, докато най-сетне компютърът бе удовлетворен от постигнатия резултат. На екрана светна „НАВИГАЦИОННО ЗАХРАНВАНЕ — НУЛА“. Айджел разкопча колана и отиде да приготви нещо за ядене.

Айджел бе изчислил с прецизна точност маршрута на кораба. Изминаха не повече от десет часа и радиоприемникът засече очакваното съобщение. Отново се настаниха в креслата, а на екрана се

появи и замига надписът „НАВИГАЦИОННО ЗАХРАНВАНЕ — ВКЛЮЧЕНО“.

Друг кораб се появил в околното пространство, на относително близко разстояние. Беше излязъл в нормалния космос точно за толкова време, колкото за да излъчи позивни на прослушваната от тях радиовълна. Корабът на Айджел бе засякъл позивните и на свой ред бе потвърдил присъствието им. От пътническият лайнер това и чакаха, за да изстрелят в космическото пространство метално яйце с размери не повече от няколко метра. Веднага след това корабът-доставчик се бе преместил отново в хиперпространството и сигурно вече се намираше на много светлинни години от тук.

А корабът на Айджел се носеше по сигнала от пеленгатора, като го записваше и проверяваше ежеминутно. За да се определи най-точният курс и разстоянието до обекта непрестанно се изчисляваха ъгълът на движение, скоростта и Доплеровият ефект. Три-четири минути бяха напълно достатъчни за да доближат източника на подавания сигнал, значително по-слаб от този на космическия лайнер. Ориентирането в пространството по този сигнал бе толкова лесно, че можеше да се извърши дори чрез ръчно управление. Най-сетне блестящата сфера изскочи на екраните, изгуби се зад тях и бе уловена с помощта на магнитни челюсти, прикрепени към входния шлюз.

— Иди долу и помогни на бацилолога да излезе — нареди Айджел. — Аз ще остана в пилотската за всеки случай.

— Какво трябва да направя?

— Сложи си скафандъра и отвори шлюза. Капсулата е направена от надуваемо метално фолио, така че не е необходимо да търсиш входно отворстие. Можеш да я разрежеш с отварачката, която ще намериш в шкафчето с инструментите. След като прибереш доктор Морийз на борда, освободи се от капсулата. Не забравяй само да вземеш преподавателя и локатора — пак ще ни потрябват.

Приборът, за който ставаше дума, наистина приличаше на гигантска отварачка за консерви. Брайън внимателно опипа податливата стена на капсулата, за да се увери, че от другата страна няма нищо. След това заби заострения връх в металното фолио. Доктор Морийз се излюпи от блестящото яйце и изблъска безкомпромисно Брайън встрани.

— Ей, какво става? — извика Брайън.

Скафандърът на новодошлия не беше снабден с предавател, ето защо, лишен от възможността да общува той само размаха гневно юмрук. Отвън лицевото стъкло беше непрозрачно, така че Брайън не можа да определи изражението, което придружаваше този жест. Не му оставаше нищо друго, освен да вдигне рамене и да се заеме с прибирането на останалите прибори. След като приключи, изблъска спуснатата метална капсула встрани и затвори шлюза. Изчака да се покачи налягането, разкопча скафандъра си и даде знак на новодошлия да последва примера му.

— Шайка мръсни лъжливи кучета! — бяха първите думи, произнесени от доктор Морийз, след като разкопча скафандъра си.

Брайън се ококори изумен. Доктор Лиа Морийз имаше дълга коса, големи очи и деликатно оформени устни, в момента изкривени от гняв. Доктор Морийз очевидно беше жена.

— Ти ли си мръсната свиня, отговорна за това безобразие? — попита войнствено доктор Морийз.

— В пилотската е — побърза да вметне Брайън, щастлив, че е открил така бързо спасителния изход. — Едър мъж на име Айджел. Само като го видите и ще разберете, че е създаден за да бъде ненавиждан. Аз също съм отскоро тук... — Не можа да довърши, жената вече летеше към изхода на шлюза. Брайън побърза да я последва, нямаше никакво намерение да изпусне и секунда от интересното представление, което щеше да разнообрази иначе досадния и монотонен полет.

— Отвлечена! Излъгана и принудена да тръгне въпреки желанието си. Няма съд в тази галактика, който да не отреди максималното наказание и аз ще крещя от удоволствие, докато гледам как се топи тлъстото ти тяло в самотната килия...

— Не биваше да изпращат жена — заяви Айджел без да обръща внимание на заканите ѝ. — Помолих за висококвалифициран екзобиолог, който да ми помогне в решаването на трудна задача. Някой млад и достатъчно здрав за да издържа при трудни условия. А вместо това ми пробутват някаква дребна женица, която ще се стопи с първия дъжд.

— Как ли пък не! — изкрещя Лиа. — Всички знаят, че жените са по-издръжливи от мъжете, аз съм в отлична форма. Което обаче няма нищо общо с разговора ни. Тъкмо бях поканена за научна работа на

планетата Молер, с подписан договор и всичко останало, когато при мен се яви този ваш тъп агент и знаете ли какво ми каза? Че местоназначението ми било променено съгласно подпараграф 189-В, или някаква подобна глупост и че трябвало да сменя корабите. Набутва ме, значи, в някаква задушавача баскетболна топка, без дори да иска съгласието ми и ме изхвърля зад борда. Това ако не е незачитане свободата на личността...

— Брайън, променяме курса — намеси се Айджел. — Виж коя е най-близката обитаема планета, насочваме се право към нея. Ще оставим жената там, за тази работа ни трябва мъж. Предстои ни да посетим планета, която несъмнено би представлявала изключителен интерес за всеки екзобиолог във вселената, но ни е нужен мъж, който да изпълнява каквото му се нарежда и да не припада, когато положението стане напечено.

Брайън го гледаше объркан. Досега с навигацията се занимаваше само Айджел и той нямаше никаква представа как да се ориентира и да намери исканата планета.

— А, няма да стане — намеси се Лиа. — Толкова лесно няма да се отървете от мен. Класирах се първа по успех в института, въпреки че в нашата специалност следваха предимно мъже. Не живеем в мъжка вселена само защото някой го е казал. Та как се нарича тази райска планета, към която сме се отправили?

— Дис. Веднага щом приключа с определяне на курса ще ви въведе в работата. — Айджел насочи вниманието си към пулта за управление, а Лиа смъкна скафандъра и влезе в банята, за да си срещи косата. Брайън едва сега осъзна, че е стоял с отворена уста твърде дълго и побърза да поправи грешката си.

— На това ли му викаш приложна психология? — поинтересува се той.

— Донякъде. Рано или късно щеше да се съгласи да дойде с нас — вече беше подписала договора, макар да бе пропуснала да прочете написаното със ситен текст — само че преди това имаше нужда да изрази чувствата си. Аз просто съкратих този процес, като прехвърлих злобата ѝ срещу цялото мъжко съсловие. Повечето жени, направили кариера в чисто мъжко обкръжение, притежават рефлексна антипатия, защото твърде често са им натяквали идеята за превъзходството на мъжа.

Той въведе данните за новия курс и се ухили.

— Всъщност, има голяма доза истина в онова, което й казах. Имах нужда от млад, енергичен и висококвалифициран екзобиолог. Нямах понятие, че ще ми изпратят жена. Както и да е — вече не можем да я върнем. Но Дис не е място за жени.

— Защо? — попита Брайън и в този миг Лиа застана на прага.

— Влезте, ще ви покажа и на двамата — покани я Айджел.

V

— Дис — започна разказа си Айджел — е третата планета от слънцето — Епсилон Еридани. Четвъртата се нарича Ньорд — запомнете я, тя има важно значение. Дис е място, което не бихте посетили, ако нямате жизненоважни причини, затова пък не са необходими каквито и да било причини за да го напуснете. Климатът е прекалено горещ и сух, в централните райони температурата рядко спада под четиридесет градуса по Целзий. Повърхността на планетата е само нагорещени пясъци и напукани скали. Водните залежи са на голяма дълбочина, достъпът до тях често е невъзможен. Водата на повърхността е предимно под формата на мътни, химически замърсени блата — може да се пие само след щателно пречистване. Всички данни са събрани в тази папка, можете да ги прегледате по-късно. Това, което искам сега, е да ви дам най-обща представа защо тази планета е толкова негостоприемна и отвратителна. Също като хората, които я населяват. Ето изображение на типичен дисианец.

Лиане не сдържа изненаданото си възклицание, когато пред тях се появи триизмерният образ. Не толкова от външния вид на дисианеца — като екзобиолог, тя бе имала възможността да се запознае с най-разнообразни форми на живот. По-скоро от позата, от изражението му — готов за скок, оголил зъби в злобна закана.

— Изглежда, сякаш се готви да убие оператора — подхвърли тя.

— И за малко да успее — веднага след като е била направена тази снимка. Подобно на всички останали дисианци, той изпитва вродена и необуздана омраза към пришълците от другите планети. Не без причина, бих добавил. Тази планета е била заселена съвсем случайно, по време на Разпадането. Не знам подробностите, но съм запознат с общата представа, която е заложена в основата на всички дисиански митове и разномистични религиозни учения. Както изглежда, преди доста години на Дис били започнати широкомащабни сондажи и миньорски разработки — в онези времена планетата е била доста богата на полезни изкопаеми, а добивът им се оказал лесен.

Далеч по-трудно било да се осигури вода, а храната превозвали от други планети. Но всичко това приключило в периода на Разпадането и Дис била забравена. Всички записи за тези ранни времена били унищожени по време на войната, а товарните кораби, с които пренасяли рудата, постъпили на служба в армията. Дис можела да разчита само на себе си. Съдбата на заселниците ѝ в голяма степен зависела от способността на *Homo sapiens* да се адаптира към враждебната среда. Повечето измрели, но оцелели достатъчно, за да съхранят продължаването на вида. Променили се, разбира се, но си останали хора. С намаляване на запасите от вода и храна трябвало да полагат чудовищни усилия за да оцелеят — особено, след като се повредили водните помпи. Нямали никаква възможност да се подпомагат технически, оставало им само да се пригаждат към средата, в която живеели. Хората, с които ни предстои да се срещнем, са техни далечни потомци — те са напълно адаптирани към условията на планетата. Телесната им температура е приблизително петдесет градуса. В слабините си имат допълнителни тъканни сакове, в които съхраняват известни водни запаси. Но тези промени са съвсем дребни, сравнени с глобалните изменения, на които са се подложили техните организми за да се нагодят към средата. Не съм запознат с подробностите, но в докладите се споменаваха за доста успешно осъществени примери на симбиотично съществуване. Учените ни уверяват, че това е първият случай, когато *Homo sapiens* се явява активен участник в коменсализъм^[1], или в инквилинизъм^[2], без да е в ролята на гостоприемник.

— Великолепно! — възкликна Lia.

— Намирате ли? — озъби ѝ се Айджел. — Може и така да е — от абстрактна научна точка. Няма да ви е трудно да съберете достатъчно материал за книга. Аз лично не откривам нищо вълнуващо. Уверен бях, доктор Морийз, че всички тези морфологични изменения, говорещи за подозрителна интимност с други видове, ще ви очароват. Но, надявам се, че между биохимичните изследвания на кръвните групи и радостните възклицания пред скалата на термометъра, ще намерите малко време, за да вникнете в отвратителния нрав на обикновения дисианец. Трябва по някакъв начин да разберем защо тези хора са толкова упорити и неотстъпчиви, или да вдигнем ръце и да оставим планетата да хвъркне във въздуха!

— Какво — да хвъркне ли? — извика Лиа. — Смятате да ги унищожите? Да зачеркнете с лека ръка този изключителен генетичен материал?

— Да, точно така — заради отвратителния им нрав! — каза Айджел. — Тези аборигени разполагат с неизвестен брой примитивни кобалтови бомби. Готови са да подпалят фитила и да стоварят бомбите върху съседната планета — Ньорд. Нищо не е в състояние да ги разубеди. Настояват за безусловна капитулация, иначе ще изстрелят бомбите. Желанието им естествено е неизпълнимо по ред причини, най-важната от които, че ньордците биха искали да запазят родната си планета. Опитали са чрез всякакви възможни компромиси — но безуспешно. Дисцианците са непреклонни в решението си, готови са дори на самоубийство. Ньордският флот е в орбита около Дис, обявеният ултимативен срок за предаване на бомбите ще изтече съвсем скоро. Всеки от ньордските крайцери е въоръжен с товар от водородни бомби, способни да превърнат цялата планета в радиоактивно пепелище. На това трябва да попречим.

Брайън погледна още веднъж триизмерното изображение, опитвайки се да прецени човека отсреща. Босоног, с мазолести крака. Единствената дреха бе раздърпаното парче плат, което бе увил около кръста си. Нещо, наподобяващо зеленикав лиан бе прикрепено за дясното рамо. На плетения колан бяха привързани многобройни предмети със странно и неясно предназначение, повечето от грубо обработен метал, шлифовани камъни, или кожа. Единственият познат обект беше извитият нож, със странна форма. Кухи тръбички, перести амулети и грубо дялани камъчета попълваха останалата част от тази чудновата колекция. Вероятно имаха някакво религиозно значение, но докато ги разглеждаше Брайън кой знае защо изпита безпокойство. За какво ли служеха — ако въобще бяха предназначени за нещо?

— Не мога да повярвам — заключи той. — Ако се изключи екзотичната опаковка, тази горила ми прилича на извадена от Каменната ера. Не разбирам как е възможно да заплашва съществуването на цяла една планета.

— Важното е, че ньордците го разбират — отвърна Айджел. — Именно те плащат на Фондацията за културно подпомагане доста значителна сума за да решим проблема. И тъй като са наши

работодатели, не ни остава нищо друго, освен да се постараем и да изпълним молбата им.

Брайън преглътна без коментар лъжата, очевидно предназначена за Лиа. Но все пак си отбеляза по-късно да разпита Айджел за действителното положение.

— Ето доклада — Айджел хвърли поредната папка на бюрото. — Освен кобалтовите бомби, Дис разполага и с няколко кораба. Малка космическа фрегата, чийто капитан се занимава със съмнителни сделки, е била заловена след като е напуснала Дис. Оказа се, че е доставила хиперпространствена ракетна установка, която след монтажа ще е в състояние да изстреля кобалтовите ракети към Ньорд. Макар по природа да са миролюбиви и уравновесени хора, ньордците се разгневили от тази новина и изстискали от капитана на фрегатата допълнителна информация. Всичко е тук — в папката. Също и приблизителната преценка за това, след колко време установката ще бъде монтирана и в състояние да изстреля бомбите.

— И докога е ултиматумът? — запита Лиа.

— Разполагаме с десет дни. Ако дотогава не настъпи промяна в ситуацията, искат или не, ньордците ще бъдат принудени да унищожат всичко живо на Дис. Уверявам ви, че не желаят да го сторят. Ще го направят само заради собственото си оцеляване.

— Какво се иска от мен? — вдигна вежди Лиа, докато преглеждаше папката с данните. — Нищо не разбирам от нуклеоника, нито от хиперпространствени установки. Аз съм екзобиолог с втора специалност антропология. С какво бих могла да ви помогна?

Айджел сведе поглед към нея и почеса замислено пълната си брадичка.

— Ето че възстанових напълно вярата в помощниците си — заговори той. — Подобна комбинация трябва да е доста рядка — дори на Земята. Вие сте хилава като недохранено пиле, но достатъчно млада за да оцелеете, ако не ви изпускам от очи. — Той вдигна властно ръка за да спре възмутения отговор на Лиа. — Стига сме се дъвкали. Нямаме време. Ньордците са изгубили над трийсет агенти, в търсене на злополучните бомби. Убити бяха и шестима от сътрудниците на нашата фондация — включително и моят предшественик, ръководителят на операцията. Доста опитен агент, но струва ми се е

подходил погрешно към задачата. Според мен проблемът не изисква силови решения, а по-скоро е от културно естество.

— Я да чуя пак — по-високо! — обади се намръщено Лиа. — Досега улавях само пукане в слушалките.

— Това е старият проблем на генезиса. Като Нютон и падналата ябълка, Ливай и хистерезиса или откриването на хиперпространството. Всяко нещо си има начало. Ако можем да разберем защо тези хора са така твърдо решени да загинат, може би ще намерим търсения изход. Забележете — нямам никакво намерение да продължавам с издирването на бомбите, или хиперпространствената установка. Онова, което искам от вас е да открием начин, за да спрем предстоящото глобално убийство.

— Май си по-умен, отколкото изглеждаш — каза Лиа и побутна встрани папката. — Можеш да разчиташ на моята чистосърдечна подкрепа. А сега, ако някой от двамата присъстващи джентълмени бъде така добър да ми покаже стая със здрава заключалка, смятам да си легна и да поразгледам доклада. Не ме събуждайте, аз ще ви се обадя, ако ми трябва закуска.

Брайън не беше съвсем сигурен дали говори сериозно, или се шегува, и затова сметна за най-добре да премълчи. Отведе я в единствената празна кабина — с ключалка на вратата — а след това се върна при Айджел. Победителят седеше в кухненския отсек и нагъваше някакъв желиран сладкиш, изпълващ съд с размери на кофа.

— Не е ли малко дребна за жена от Земята? — попита Брайън. — Главата ѝ едва достига брадата ми.

— Съвсем нормално. Земята е резервоар за дегенерирани гени. Превити гърбове, закърнели апендикси, късогледство. Ако не бяха университетите им и специалистите, които готвят, отдавна да сме престанали да ги използваме.

— Защо я излъга за Фондацията?

— Защото е тайна — добра причина, нали? — Айджел изръмжа гневно и застърга с лъжицата по дъното на празния съд. — По-добре хапни нещо. Ще ти даде сила. Фондацията трябва да запазва съществуването си в тайна, ако иска да постигне нещо. Най-добре ще е тази жена да не знае нищо за нашата истинска работа, когато се върне на Земята. Ако пък я сметнем за подходяща, никога не е късно да я завербуваме. Съмнявам се обаче, че ще пожелае да ни сътрудничи.

Особено след като разбере, че нямам нищо против да хвърлим няколко водородни бомби на Дис — ако не успеем да попречим на войната.

— Не мога да повярвам!

— Чу ме съвсем добре. Няма какво да се цъклиш и да се преструваш на невинен. Ако се провалим, предпочитам аз да изстрелям тези бомби, вместо нърдците. Това може да ги спаси.

— Да ги спаси ли — та те всички ще бъдат смъртоносно облъчени! — извика Брайън, задъхвайки се от гняв.

— Не дисианците. Говоря за нърдците — тях искам да спася. Престани да стискаш юмруци, седни и си хапни малко торта. Много е вкусна. Нърдците единствени са от значение в случая. Планетата им е една малка райска градина. Когато Дис била откъсната от останалия свят, жителите ѝ се превърнали в обезумяла тълпа от самоубийци. Съвсем обратното било на Нърд. Там можеш да оцелееш само като протегнеш ръка и откъснеш най-близкия плод. Населението е малобройно, образовано, интелигентно. Но вместо да го ударят на живот, те са изградили обществото си на разумни принципи. Не технологични — когато ги открили наново не познавали дори вътрешната страна на колелото. Но всички до един се оказали невероятно специалисти в области като философията на човешкото общуване и междуличностните взаимоотношения — неща, за които технологичните цивилизации никога не са намирали време. За Фондацията това било като обетована земя — работим с тях от мига на откриването им. Не толкова да ги насочваме в желаната посока, колкото за да ги предпазваме от неочаквани удари, които биха могли да унищожат този изключително интересен експеримент. Но май ще се провалим. Ненасилието е втора природа за тези хора — те притежават жизненост без да се опират на идеята за унищожението. Представи си само какъв удар ще бъде за житейските им принципи и философията им, ако се наложи да погубят Дис, само за да оцелеят. Просто ще се превърнат в поредния свят, където е важен принципът „изяж, или ще бъдеш изяден“.

— Все едно че ми говориш за рая.

— Не се подигравай. И там хората си имат противоречия. Само че се опитват да живеят в разбирателство, без насилие и може би някой ден това ще се окаже ключът към оцеляването на човечеството.

Заслужава си да се грижим за тях. А сега отивай да учиш дисиански и да прегледаш докладите. И да си свършил преди кацане.

[1] сътрапезничество (зоол.) — бел.прев. ↑

[2] съжителство (зоол.) — бел.прев. ↑

VI

— Идентификация, моля.

Вежливата подкана някак не се връзваше с изображението от екрана. Космическият кораб, който ги пресрещна, когато навлязоха в дисианска орбита, се оказа кръстосвач. Още преди да осъществят връзка, зловещият купол с оръдията върху корпуса му се бе прицелил в тях. Айджел побърза да премине на канала за междукорабна комуникация.

— Говори Айджел. Отпечатък на ретината номер 490-VJ4-67 — което е и кодът, за да ме пропуснете през блокадата. Ще сверите ли данните?

— Няма нужда, благодаря ви. Ако обичате, включете записващото устройство. Трябва да ви предам съобщение от Прим-четири.

— Готови за запис — докладва Айджел. — Дявол да го вземе! Проблеми още с пристигането, а до атаката остават само четири дни. Прим-четири е кодовото название на щаба, разположен на Дис. За щастие, взели сме известно количество фиктивен товар, така че можем да кацнем направо на космодрума. Изглежда има промяна в плана, а това хич не ми харесва.

Без особено усилие, Брайън можеше да почувства скритата зад тези думи тревога. Очевидно нещата долу не се развиваха в положителна посока. Не след дълго съобщението беше декодирано, Айджел го дръпна от принтера и плъзна поглед по ситно изписания текст. Накрая изсумтя недоволно, захвърли го на масата и излезе. Брайън се наведе за да го прочете отблизо.

АЙДЖЕЛ	АЙДЖЕЛ	АЙДЖЕЛ	КАЦАНЕ
КОСМОДРУМА	ОПАСНО	ИЗБЕРЕТЕ	НОЩНО
ПРИЗЕМЯВАНЕ	КООРДИНАТИ	46	Д92 МН75

ИЗСТРЕЛЯЙТЕ КОРАБА С ДИСТАНЦИОННО УПРАВЛЕНИЕ ВИОН ЧАКА СРЕЩА КРАЙ КРАЙ КРАЙ

Нощното кацане бе за предпочитане, от съображения за сигурност. Извършиха го по прибори, предполагаше се, че дисциантите не разполагат с локатори, за да ги засекаат. Стрелката на висотомера замря на нула и мекото разтърсване на корпуса бе единственият признак, че са се приземили. Всички светлини в кабината бяха изключени, само пулта за управление сияеше във фосфоресциращо-синьо. Инфрачервеният екран бе изпъстрен с многобройни блестящи точки — топлинно излъчване от нагорещения пясък и камъните. Нищо не се движеше по него, липсваха и характерните признаци за екраниран атомен генератор.

— Дошли сме първи — обяви Айджел, затъмни стъклата на илюминаторите и включи осветлението в кабината. Присъстващите премигнаха, а лицата им бяха покрити с пот.

— Трябва ли да е толкова топло в кораба? — намуси се Лиа, докато бършеше челото си с вече подгизналата кърпичка. Брайън я погледна. Беше свалила плътните дрехи и изглеждаше съвсем крехка и слабичка. Плътното прилепналата по тялото ѝ туника едва достигаше средата на бедрата — и не скриваше почти нищо. Макар и дребна, тя определено бе женствена. Гърдите ѝ бяха твърди, добре оформени, талията ѝ бе съвсем тъничка, като великолепна прелюдия към извивката на бедрата.

— Да се обърна ли, за да ме разгледаш отзад? — запита го тя. Петте дни, прекарани в съжителство с нея, го бяха научили, че е най-добре, ако оставя подобни подхвърляния без коментар. Всякакви опити за остроумничане само можеха да влошат положението.

— На Дис е далеч по-топло, отколкото в кабината — каза той, за да смени темата. — Повишихме температурата за да привикнат телата ни с...

— Знам я тази теория — но с това не мога да спра потенето — отрязва го тя.

— Е, това да ти е грижата — подметна Айджел. Той самият изглеждаше като полиран балон, обут в къси гащи. След като изгълта

бутилката с бира, измъкна от хладилника следващата. — Пийнете си бира.

— Не, благодаря. Току-виж съм се разпаднала отвътре. На Земята никога не...

— Отнеси багажа на професор Морийз — прекъсна я Айджел. — Вион е наблизил, получих сигнала. Изпращам кораба обратно, преди да са го засекли местните.

Още щом отвориха външния люк, в лицата ги лъхна горещ и сух въздух, сякаш бяха попаднали в разпалена фурна. Брайън долови измъченото възклицание на Лиа. Тя се запрепъва по стълбичката, а той я последва, натоварен с багажа и пакетите с екипировка. Пясъкът, все още нагрят от дневната жегата, го изгаряше дори през дебелия подметки. Айджел вървеше последен, с дистанционния прибор в ръка. Веднага щом се отдалечиха на необходимото разстояние, той подаде сигнал и стълбичката се прибра като гигантски език. Люкът се затвори с металическо дрънчане и малко след това корабът се издигна и се насочи безшумно към предварително зададената орбита, а пламъкът му се изгуби сред звездите.

Светлината от тях едва стигаше за да се огледат сред морето от пясъчни дюни. С едва доловимо бръмчане на едно от близките възвишения се изкачи пустиноход със загасени светлини и спря, за да ги изчака. Вратата на пустинохода се откряна, Айджел пристъпи към нея и всичко се случи в миг.

Тялото на Айджел избухна във виолетови пламъци, кожата му се напука и почерня. Не беше изминала и секунда, а той вече бе мъртъв. Втори огнен стълб изригна в непосредствена близост до колата, последван от болезнен предсмъртен вик.

А Айджел бе умрял без да промълви и дума.

Още при първия електрически пукот Брайън се хвърли встрани, захвърляйки багажа. Блъсна се в Лиа и я събори на земята. Надяваше се, че ще има достатъчно разум, за да не вдига излишен шум. Това бе единствената му съзнателна мисъл, всичко останало бе извършил рефлексивно. Сграбчи я и се затъркаля, колкото се може по бързо.

Пламъците от поредния електрически заряд изригнаха на мястото, където бяха преди миг, багажът и пакетите пламнаха. Този път Брайън беше готов и побърза да се притисне плътно в пясъка. От мрака зад пустинохода блесна поредният изстрел от йонна пушка.

Брайън вече бе измъкнал оръжието си. Когато малко преди кацане Айджел му беше подал ракетен пистолет, Брайън бе нагласил кобура без да задава излишни въпроси. Но не предполагаше, че ще му потръбва толкова скоро. Стиснал дръжката с две ръце, той затвори очи и остави тялото му да се прицели в посоката, където бе забелязал последния изстрел. Миниатюрната ракета полетя с пронизително свистене в мрака, последваха я още няколко изстрела. Нито една от тях не пропусна целта. Нечие тяло се строполи приглушено в пясъка и издъхна.

В мига на изстрела Брайън почувства тежък удар в гърба и пронизваща болка около шията си. Обикновено, когато се сражаваше, Брайън се стараеше да запази хладнокръвие и да не позволява на каквито и да било странични мисли да го разсейват. Освен това Айджел, приятел и анварец също като него, бе загинал току-що и Брайън с радост посрещна възможността да отмъсти за загубата.

Съществуват немалко опасни и глупави действия, които непредпазливият е готов да предприеме, като да пуши в близост до варели с високооктанов бензин, или да си пъха пръстите в електрически контакт. Почти толкова опасно и смъртоносно е да нападнеш някой Победител в Двайсетобоя.

Двама души се нахвърлиха едновременно върху Брайън, но това нямаше особено значение. Първият загина мигновено, една стоманена ръка стисна гърлото му с такава невероятна сила, че големите шийни кръвоносни съдове бяха разкъсани, а мозъкът се изпълни с множество кръвоизливи. Вторият имаше достатъчно време за да изпищи, но викът му бе прекъснат от същата ръка, притиснала ларинкса като в менгеме.

Брайън се надигна и затича приведен, с пистолет в ръка, оглеждайки района на битката. Повече противници нямаше. Едва когато докосна топлото тяло на Лиа, почувства как го напуска жаждата да убива. Изведнъж усети болката и умората, дишаше на пресекулки, а тялото му бе покрито с гъста пот. Прибра пистолета и прокара пръсти по челото ѝ — в единия край напипа ожулено. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха ритмично. Изглежда се беше ударила в нещо, когато я събори. Ала само така можеше да ѝ спаси живота.

Брайън приседна до нея и си наложи да се отпусне, като пое няколко пъти с пълни гърди. Почувства се по-добре, ако се изключеше болката в шията. Опипа с ръка и пръстите му се заплетоха в тънката

стоманена жица, завършваща с дръжки на двата края. Стисна внимателно дръжките и измъкна жицата, впила се на места дълбоко в кожата на шията му. Ако не беше плътният слой мускули под нея, убиецът със сигурност щеше да го удуши. Брайън захвърли омразното оръжие в мрака, откъдето бе дошло.

Стараяше се да не мисли за хората, които бе убил преди малко. Знаеше, че е безполезно, но въпреки това потърси обгореното тяло на Айджел. Достатъчно беше да докосне напуканата, овъглена кожа. Лиа изпъшка в тъмнината зад него, Брайън прескочи трупа и надникна през люка в пустинохода. Водачът беше прегърбен върху кормилото, очевидно задушен от същата гарота, с която се бяха опитали да убият и Брайън. Измъкна тялото му, положи го внимателно на пясъка и склопи изцъклените му очи. До седалката бе окачена манерка, взе я и я отнесе на Лиа.

— Главата ми... Божичко, как ме боли само — изпъшка тя.

— Ожулила си я малко — успокой я той. — Пийни си вода и ще се почувстваш по-добре. Подпри се на мен. Всичко свърши, така че можеш да си починеш.

— Айджел е мъртъв! — извика Лиа, внезапно осъзнала какво се е случило. — Те го убиха! Какво стана после? — тялото ѝ се напрегна, тя се помъчи да стане, но Брайън я обгърна с ръка.

— Ще ти кажа. Само не се опитвай да ставаш. Имало е засада — застреляха Вион, убили са и водача на пустинохода. А също и Айджел. Били са трима — вече са мъртви. Съмнявам се наблизко да има още, ако се опитат да ни доближат, ще ги чуя. Ще изчакаме няколко минути, докато се оправиш, а след това изчезваме с пустинохода.

— Повикай обратно кораба! — каза тя и в гласа ѝ се долови надигащата се истерия. — Не можем да останем тук сами. Айджел е мъртъв, всичко пропадна. Трябва да се махаме...

Има неща, които не могат да бъдат казани внимателно, колкото и неприятни да са. Това беше едно от тях.

— Съжалявам, Лиа, но не можем да се свържем с кораба. Айджел беше застрелян с йонна пушка, а дистанционното в ръцете му сега е разтопена топка метал. Не ни остава друго, освен да вземем пустинохода и да се отправим към града. Тръгваме веднага. Опитай се да станеш, чакай, ще ти помогна.

Тя се надигна мълчаливо и тръгна към колата, а той я последва. Над главите им изгря огненочервена луна. На светлината ѝ Брайън за първи път забеляза разтворения заден капак на пустинохода и замръзна на място.

— Какво има? — прошепна Лиа.

Вдигнатият капак на двигателя можеше да означава само едно и Брайън вече се досещаше какво ще открие вътре. Нападателят бяха изпипали грижливо всичко. За краткото време, с което са разполагали, те бяха обезвредили не само водача, но и двигателя. Разкъсаните и изтръгнати кабели бяха озарени от червеникава нощна светлина. Невъзможно беше да поправят повредата.

— Мисля, че ще се наложи да вървим — каза той, като се стараеше да прикрие отчаянието си. — Едва ли сме на повече от сто и петдесет километра от Хоувстад, или както се казваше градът, в който трябваше да отидем. Ще стигнем за не повече от...

— Никъде няма да стигнем. Ще умрем. Тази планета е като гигантска смъртоносна клопка. Да се връщаме на кораба! — последните думи бяха извикани с истеричен глас.

Безсмислено беше да я убеждава или да ѝ обяснява отново. Очевидно поведението ѝ се дължеше на сътресението от удара. Брайън я настани наблизко и се зае с подготовката за предстоящия поход.

Първо дрехите. С всяка измината минута пустинният въздух ставаше все по-студен, а нажежените от слънцето пясъци изстиваха. Лиа неусетно започна да трепери, Брайън преобърна обгорения ѝ сак, намери по-дебели дрехи от леката туника, с която беше облечена и я загърна. Багажът не беше много — манерката от колата и комплекта за първа помощ, който откри в кабината. Не разполагаха нито с карта, нито с радиопредавател. По всичко изглежда, че ориентирането в пустинята ставаше с помощта на компас. Пустиноходът бе оборудван с електрически жирокомпас, който обаче в момента беше безполезен. За всеки Брайън свери данните от него с предполагаемото местонахождение на Хоувстад и откри, че посоката съвпада със следите, издълбани в пясъка. Явно колата бе дошла направо от града. Можеха да се ориентират по тези следи.

Времето напредваше. Обстановката налагаше да поемат на път час по-скоро и Брайън си даде сметка със съжаление, че няма да успее да погребее труповете на загиналите. Все пак реши да ги прибере в

кабината, колкото да ги запази от набезите на дисианските зверове. Заклучи вратата, а ключа запрати в мрака. Лиа се бе унесла в сън и той я побутна внимателно.

— Хайде — каза Брайън. — Време е да се поразгъпчем малко.

VII

Въздухът бе хладен, а пясъкът под краката — твърд, на пръв поглед условията бяха подходящи за продължителен поход. Лиа се оказа непредвидената пречка. Сътресението изглежда бе прекъснало временно връзката с центъра на логика в мозъка ѝ, оставяйки незасегнато управлението на гласните връзки. Докато се препъваше унесено в тъмнината, тя непрестанно описваше всички измъчващи я опасения и кошмари. Щели да се загубят, да умрат от жажда, никога няма да открият пътя за града, чакала ги гладна смърт, замръзване или прегряване. Успоредно с това изплуваха и страхове от миналото ѝ, потопени доскоро в океана на подсъзнанието. Някои от тях Брайън бе в състояние да разбере, други предпочиташе да не чува. Опасения, че ще загуби доверието на околните, няма да получи най-добрата оценка, ще се провали в един свят, предназначен за мъже, ще напусне университета и ще остане сама, лишена от каквито и да било перспективи, сред сивата, безименна тълпа, населяваща градовете-държави на Земята.

Имаше и още, но от останалото твърде малко бе разбираемо за човек роден и израсъл на Анвхар. Какви бяха тези наркоманци, от които толкова се боеше? Какво означаваше канцерия? Стражари и апаша? Кой беше Манстан, чието име се появяваше, неизменно придружено със стенание?

Брайън спря и я вдигна на ръце. Жената въздъхна, отпусна се на мускулестите му гърди и мигновено заспа. Въпреки допълнителната тежест сега вече се придвижваха по-бързо и Брайън ускори крачка за да се възползва от предимствата на нощния хлад, докато все още го имаше.

Някъде по пътя, сред камънаците и пясъчните насипи, той изгуби дирите на пустинохода. Реши, че не си заслужава да ги търси. След като разгледа внимателно посоката на движение на звездите, той определи приблизителния географски север. Дис изглежда нямаше полярна звезда, но на същото място бавно се въртеше съзвездие с

форма на квадрат. Като се стараеше дясното му рамо неизменно да сочи към него, Брайън пое право на запад, накъдето очакваше да е разположен градът.

Когато почувства, че ръцете му започват да отмаляват, той положи Лиа на пясъка, но тя не се събуди. Брайън се протегна, за да разкърши схванатите си мускули и едва сега забеляза колко ужасно самотна изглежда пустинята. От устните му се отделяше пара и изчезваше нагоре към звездите, а наоколо цареше само мрак и тишина. Колко далече беше сега от своя роден дом, от приятелите, от планетата! Дори съзвездията в нощното небе бяха съвсем различни. Беше привикнал към самотата, но тази тук сякаш пробуждаше в него някакъв отдавна задремал инстинкт. Той потрепери, не толкова от среднощния хлад и чувства, как кожата на гърба му настръхва.

Време беше да продължава. Опита се да прогони тревожните мисли, вдигна внимателно Лиа и я обгърна с якето си. Завърза здраво ръкавите и я метна на гърба — оказа се, че така е много по-лесно да върви. След камънаците отново навлезе в пустиня, а дюните сякаш се простираха до безкрая. Мъчително трудно беше да се изкачва до върха на всяка една, почти толкова трудно бе и да се спуска надолу, към подножието на следващата.

Когато на изток се зазори, той спря, усещайки задъхана болка в гърдите си, за да се ориентира на светло за посоката преди да избледнеят звездите. Начерта с ръка в пясъка стрелка, сочеща на север, сетне ориентира маршрута си по нея, а когато приключи, отпи глътка вода за да промие устата си и приседна в пясъка, до отпуснатото тяло на жената.

Хладни огнени пръсти се пресегнаха в небето и разгониха звездите. Гледката беше великолепна, от възхищение Брайън забрави умората си. Де да имаше някакъв начин да я увековечи. Най-добре в четиристишие. Достатъчно късо, за да бъде запомнено и достатъчно сбито, за да изразява каквото е необходимо. Беше се представил доста добре в състезанието по четиристишия, също част от Двайсетобоя. Но тази гледка изискваше нещо по-особено. Тейнд, неговият учител по поезия, вероятно щеше да остане възхитен.

— Какво си дърдориш? — попита го Лиа, докато разглеждаше профила му на фона на бледнеещия мрак.

— Поема — отвърна той. — Шшт. Почакай малко.

За Лиа това беше прекалено, след всичко преживяно от предишната нощ. Тя започна да се смее, заливаше се, особено след като я погледна намръщено. Едва когато долови надигащата се истерия, направи опит да спре напирания в нея смях. Слънцето изскочи на хоризонта, окъпа всичко в неочаквана топлина и Лиа извика уплашено.

— Гърлото ти е прерязано! Ще умреш от кръвозагуба!

— Нямам намерение — отвърна той и докосна с върховете на пръстите засъхналата кръв по шията си. — Трябва да съм се одраскал.

Ненадейно го споходиха неприятни спомени за среднощната битка и убийствата. Лицето му се сгърчи. Лиа не забеляза промяната в настроението му, беше заета да рови във вързопа с дрехи, който Брайън бе взел. Брайън вдигна ръце и се зае да масажира с пръсти изкривеното си лице, за да прогони неприятната гримаса. Споменът се оказа дори по-болезнен от раната. Колко лесно бе да убиваш! Трима. И колко близко до под повърхността на цивилизования човек се криеше животинското! Неведнъж беше използвал снощната хватка в критични моменти, но винаги бе въздържал да прилага смъртоносен натиск. Знаеше, че не бива да пресича границата, че умението да се бие е само част от играта — макар именно на него да дължеше победата си в Двайсетобоя. А ето че беше достатъчно да загине негов приятел и той се бе превърнал в убиец. Вярваше в ненасилието и свещения дар на живота, но само до първото изпитание, на което беше подложен. А след това бе убил без колебание. И най-странното беше, че не изпитва никакво чувство за вина, дори сега. Вярно, шокът от неочакваната промяна си казваше своето. Но не беше само това.

— Повдигни брадичка — нареди Лиа, докато отвърташе капачката на шишето с антисептик, което бе открила в аптечката. Той я послуша и почувства как хладната течност облива шията му, а кожата около раната започна да го смъди. Беше напълно замърсена, така че повече работа биха свършили няколко таблетки антибиотик, но Брайън реши да премълчи разсъжденията си. Докато се грижеше за него, Лиа бе забравила за малко тревогите си. Брайън на свой ред постави малко антисептик на охлузеното й чело, а тя изписка и се отдръпна. Накрая и двамата глътнаха по една таблетка антибиотик.

— Слънцето вече взе да напича — рече Лиа, докато сваляше дебелото си яке. — Какво ще кажеш, ако потърсим някоя прохладна

пещера, или някоя уютна заличка с климатична инсталация, където да изчакаме до вечерта.

— Едва ли ги има наоколо. Виждам само пясък. Ще трябва да вървим...

— Знам, че трябва да вървим — прекъсна го тя. — Няма какво да ми изнасяш лекции. Квадратен си като сградата на земната банка. Отпусни се. Брой до десет и опитай отначало. — Лиа се опитваше да го разсее, докато същевременно се вслушваше внимателно в чувствата си, търсейки следи от доскорошната истерия.

— Сега не е време за това. Най-добре да тръгваме. — Брайън се надигна и събра всичко във вързопа. Проследи отново очертаната в пясъка стрелка, но не видя нищо, по което да се ориентира на хоризонта — само море от дюни. Помогна на Лиа да се изправи и пое към тях.

— Я почакай малко — спря го Лиа. — Накъде си тръгнал всъщност?

— Ей в тая посока — той вдигна ръка. — Надявах се, да открия подходящ ориентир, но няма нищо. Ще трябва да разчитаме на късмета. А и слънцето може да ни помогне. Звездите през нощта вършеха по-добра работа.

— Ще вървим на празен стомах? А какво ще кажеш за закуска? Гладна съм — и жадна.

— Няма нищо за ядене. — Той разклати манерката, имаше съвсем малко вода на дъното. — Водата е на свършване. Ще ни трябва по-късно.

— На мене ми трябва още сега — каза пресипнало тя. — Устата ми мирише на пепелник и е суха като шкурка.

— Само една глътка — предупреди я той след кратко колебание. — Нямаме повече.

Лиа отпи и затвори очи с благодарност. Брайън прибра манерката във вързопа, без да пие. Още докато изкачваха първата дюна, телата и на двамата се покриха с пот.

Пустинята беше напълно безжизнена, двамата с Лиа бяха единствените движещи се обекти под немилостивото слънце. Сенките им се простираха далеч напред, а колкото повече се скъсяваха, толкова по-непоносима ставаше жегата. Никога досега Лиа не бе изпитвала подобна горещина, усещаше я като тежест, притискаща гърдите ѝ.

Дрехите ѝ бяха подгизнали от пот, солената влага дразнеше неприятно очите ѝ. От ярката светлина и топлината беше почти невъзможно да вижда и тя се облегна на Брайън, оставяйки той да я води. Брайън крачеше ритмично, без да обръща внимание на покачващата се температура и изглежда без да изпитва неудобство.

— Чудя се — дали тези неща стават за ядене — или съхраняват вода? — произнесе дрезгаво Брайън. Лиа премигна и присви очи към дребната фигура на върха на дюната. Трудно беше да определи дали е животно, или растение. По размер бе колкото човешка глава, сбръчкано и сивкаво като изсушена кожа, цялото покрито с дебели бодли. Брайън го побутна с върха на обувката и за миг пред очите им се мярна нещо белезникаво и меко, преди съществото да изчезне в пясъка. Беше се свило навътре като прибран език. Малко преди да се изгуби под повърхността, от върха му изскочи нещо и удари твърдата подметка. Изкуствената материя се покри със ситни зеленикави капчици.

— Сигурно отрова — отбеляза Брайън и обърса обувката си в пясъка. — Това нещо е твърде опасно, за да го преследваме — ако нямаме сериозна причина. Да тръгваме.

Малко преди обед Лиа падна. Искаше да продължи, но тялото ѝ отказваше да я слуша. Тънките подметки на обувките ѝ не можеха да я предпазят от нагорещения пясък и ходилата ѝ се бяха покрили с болезнени мехури. Топлината я смазваше, извираше от пясъците и полъхваше като от нагорещена фурна. Въздухът беше с металически привкус и изсушаваше непрестанно лигавицата на устата. Всеки удар на сърцето ѝ отекуваше болезнено в охлузеното място, струваше ѝ се, че главата ѝ ще се пръсне от болка. Беше разкопчала късата туника — въпреки възраженията на Брайън, че щяла да я запази от топлината — и сега я усещаше, прилепнала плътно по тялото ѝ, пропита от пот. Вдигна ръце и я разкъса, в отчаян опит да си поеме дъх. Нищо не можеше да я скрие от тази нетърпима горещина.

Напеченият пясък изгаряше болезнено коленете ѝ, но Лиа нямаше сила да се надигна. Силите ѝ се бяха стопили с падането. Затвори очи и пред нея се завъртяха някакви гигантски кръгове.

Брайън премигна през свитите като цепки клепахи и едва сега забеляза, че Лиа е паднала. Вдигна я на ръце и я понесе — също като предната нощ. Остана изненадан от горещото докосване на тялото ѝ.

Кожата ѝ беше ярко розова. Късата туника бе разкъсана, едната ѝ гърда стърчеше нагоре, повдигаше се и се спускаше в неравен ритъм. Брайън обърса потната си длан, докосна кожата и почувства колко е нагорещена и изсъхнала.

Термичен шок, с всички присъщи симптоми. Суха, зачервена кожа, неритмично дишане. Температурата ѝ се покачваше бързо, което означаваше, че тялото ѝ се е отказало да се бори с топлината.

Нищо не можеше да стори, освен да се помъчи да я предпази от жегата. Отмери мъничка доза вода, наля я в устата ѝ и тя преглътна конвулсивно. Тънката дреха не можеше да я предпази от слънцето. Притисна я до себе си и закрачи към хоризонта. Една по-висока скала хвърляше миниатюрна сянка и Брайън се насочи към нея.

Скрит от преките лъчи на слънцето, пясъкът в подножието на скалата изглеждаше почти студен. Когато я положи върху него, Лиа отвори очи и го погледна през мъгла от болка. Искеше да му се извини за своята слабост, но не можа да прокара нито дума през пресъхналото си гърло. Тялото му се полюшваше в нагорещения въздух като разлюляно от вятъра дърво.

От изненада тя отвори очи и за миг съзнанието ѝ се проясни. Брайън наистина се полюшваше. Изведнъж Лиа си даде сметка, колко безропотно бе разчитала на неизчерпаемата му сила, а ето че сега краят бе близо. Мускулите по цялото му тяло се свиваха мъчително и Брайън всеки миг щеше да изгуби равновесие. Той изви шия и разтегна устни в безгласен вик, по-ужасен от какъвто и да било звук. А сетне изкрещя и тя, когато видя как очите му се обръщат, оставяйки само празните бели ябълки, които се вторачиха безжизнено в нея. Брайън се строполи назад, с глух тътен, като отсечено дърво. Дали беше в безсъзнание, или мъртъв, не можеше да определи. Дръпна го за крака, но беше прекалено тежък, за да го изтегли на сянка.

Брайън лежеше проснат под слънцето, целият облян в пот. Едва когато зърна потта, Лиа си даде сметка, че е още жив. Какво му имаше? Затърси отчаяно някаква следа из обърканите си медицински познания, но нищо не можеше да обясни случилото се. Потните жлези, на всеки квадратен сантиметър от тялото му, изглеждаха обхванати от необичайна активност. Мътни маслени капки бликаха от всяка пора на кожата му. Ръцете на Брайън трепереха и Лиа с ужас забеляза, как космите по тях се движат, сякаш внезапно бяха оживели. Гърдите му се

повдигаха учестено, въздухът свистеше на пресекулки през здраво стиснатите му устни. Лиа можеше само да се вижда през червеникавата мъгла към него, уверена, че преди да умре, ще обезумее.

Брайън се закашля мъчително, а когато спазмите отминаха, дишането му изглеждаше малко по-спокойно. Тялото му бе все така покрито с пот, а едрите капки се събираха в ручейчета, които се стичаха надолу и изчезваха в пясъка. Той помръдна, претърколи се на една страна и лицето му се обърна към нея. Очите му бяха отворени, дори се усмихваше.

— Не исках да те плаша. Стана неочаквано, макар сега да не е сезонът. Ударът трябва да е бил доста тежък за организма ми. Ей сега ще ти дам вода — мисля, че остана малко.

— Но какво стана? Когато падна одеде, изглеждаше сякаш си...

— Само две глътки, не повече — каза той, като й подаваше манерката. — Ами, това е сезонна промяна. Преживяваме я всички на Анвхар, когато дойде лятото, макар и не толкова тежко. През зимата трупаме по няколко слоя мазнина под кожата за да се предпазим от студа и отделянето на пот почти се преустановява. А когато времето се затопли, процесът протича в обратна посока. Мазнините се преработват, а потните жлези се уголемяват и започват да функционират с удвоена сила, за да може тялото да се нагоди към предстоящите два месеца тежка на физическа работа, горещина и малко сън. Предполагам, че местната жега е предизвикала преждевременно сезонната промяна.

— Искаш да кажеш... че сега си адаптиран към тази ужасна планета?

— Нещо такова. Макар да ти призная, малко ми е хладно. Скоро ще се нуждаем от вода, така че не можем да останем тук. Как мислиш, ще издържиш ли на слънцето, ако те нося?

— Поне ще съм по-добре, отколкото тук. — Чувстваше главата си олекнала, почти не осъзнаваше какво говори. — Най-добре да продължаваме. Така ми се струва.

Едва напуснаха сянката под скалите и слънчевата светлина я заля като нетърпимо гореща вълна. Не изминаха три-четири крачки и Лиа изгуби съзнание. Брайън я вдигна и продължи напред, като се полюшваше под тежестта ѝ. Само след няколко метра почувства, че краката му затъват в пясъка. Знаеше, че почти е на предела на силите

си. Крачеше все по-бавно, всяка следваща дюна му се струваше по-висока от предишната. На места през пясъка се подаваха назъбени и напукани от горещината камънаци, които се налагаше да заобикаля. В основата на една по-висока скала зърна някакво щръкнало растение. Подмина го, сетне спря — някаква мисъл се оформяше съвсем бавно в неговия сварен от жегата мозък. Какво бе онова там? Изглеждаше различно. Като че ли не беше виждал подобно растение досега.

С огромна неохота се извърна, приближи се и впери поглед отблизо в растението, като примигваше изтощено. Знаеше, че нещо важно го е накарало да спре. Едва сега забеляза, че няколко стръка бяха прерязани съвсем ниско над пясъка. Не пречупени, нито изтръгнати от каквито и да било сили на природата, а отрязани гладко, като с нож, или нещо подобно. Това беше първата следа от обитатели на тази нажежена до червено планета. Каквато и да беше причината, накарала тайнствения непознат да отреже част от растението, тя можеше да се окаже спасителна. Храна — или може би вода? При тази мисъл ръцете му се разтрепериха и той положи Лиа на пясъка, в сянката на скалата. Младата жена не помръдна.

Ножът бе достатъчно остър, просто ръцете му се оказаха съвсем отмалели. Въздухът излизаше на пресекулки от засъхналото му гърло. Брайън опря острието в основата на един стрък и натисна, колкото сила имаше. След това вдигна прерязаното клонче и го разгледа отблизо. Няколко капчици бяха бликнали върху повърхността на отрязания край. Брайън опря лакът в коляното, за да успокои треперенето на ръката си и сви дланта си в шепата. Не след дълго шепата му се изпълни със сок от растението.

Течността беше приятно прохладна, без съмнение, в основата си се състоеше предимно от даряващата живот вода. Брайън се поколеба за миг, преди да доближи шепата до устните си и да докосне течността с върха на езика.

В началото нищо — после разяждаща болка. Беше толкова внезапна и силна, че той започна да се задушаваше. Стомахът му се сви и от устата му бликна горчилка. Брайън се свлече на колене, преви се и повърна, осъзнавайки, че губи скъпоценната телесна течност.

По-лошо от болката дори бе отчаянието. Сигурен бе, че сокът от растението е бил употребен по някакъв начин — може би след

пречистване и преработка. Но Брайън, чужденец на тази планета, вероятно щеше да загине от жажда далеч преди да открие този способ.

Отслабен от болезнения гърч, той се помъчи да прогони мисълта за приближавания край. Този път да вдигне жената се оказа почти непосилна задача, дори за миг бе изкушен от мисълта да я остави в пясъка. Но още докато обмисляше тази възможност, той я преметна през рамо и продължи напред. Всяка крачка изискваше нечовешки усилия, и въпреки това Брайън продължаваше да следва избраната посока сред дюните. Изкатери болезнено задъхан поредния пясъчен хълм и се изправи лице в лице с дисианеца.

И двамата бяха твърде изненадани от неочакваната среща, за да реагират. За един кратък миг се разглеждаха напрегнато, без да помръдват. А когато преминаха към действие, бяха подтикнати от завладелия ги страх и инстинкта за самосъхранение. Брайън изпусна жената и измъкна пистолета от кобура. Дисианецът сграбчи късата тръбичка, затъкната в пояса и я доближи до устните си.

Брайън не натисна спусъка. Един човек, който вече не беше сред живите, му бе помогнал да усъвършенства емпатията си и да ѝ се доверява. Въпреки страха, който го подканяше да стреля, Брайън се съсредоточи върху чувствата на човека отсреща. Усещаше неговия страх, омразата. Но над всичко това властваше едно-единствено желание — да не прибегва до насилие, поне този път да се помъчи да общува с чужденеца. За по-малко от секунда Брайън долови и осъзна всичко това. Трябваше да предприеме незабавно нещо, за да избегне неизбежния трагичен развой. Той разтвори ръка и изпусна пистолета в пясъка.

Почти веднага съжали за решението си. Рискуваше живота и на двамата, разчитайки на една все още неовладяна и непроверена способност. Пистолетът тупна на земята, а дисианецът продължаваше да държи тръбичката опряна в устните си. На лицето му се изписа изненада, сетне туземецът повтори жеста на Брайън и напъха тръбичката в пояса си.

— Имаш ли вода? — запита го Брайън, а гърлените дисиански думи одраскаха гърлото му.

— Вода има — отвърна човекът. Все още не беше помръднал. — Ти кой си? Какво търсиш тук?

— Ние сме от друга планета. Стана... авария. Трябва да отидем в града. Нужна ни е вода.

Дисианецът погледна проснатата на пясъка жена и взе решение. През едното му рамо бе праметната зеленикавата тръба, която Брайън бе видял на снимката. Туземецът я дръпна и тя се сгърчи около ръката му като змия. Беше жива — плътна, зелена, подобна на лиана. Единият ѝ край се разтваряше като венчелист. Дисианецът измъкна от пояса нещо подобно на кука и го заби в средата на разширението. После завъртя куката с ловко движение, а зелената тръба се нави около ръката му. Туземецът изтегли нещо дребно и черно с куката, а след това подаде сгърчената лиана на Брайън.

— Допри устни в този край и пий — нареди той.

Лиа се нуждаеше повече от вода, но Брайън реши да пие пръв, тъй като все още не смееше да се довери напълно на непознатия. Надзърна вътре и забеляза, че малката розова кухня е изпълнена с прозрачна течност. Вдигна я към устата си и отпи. Водата беше топла и имаше застоял дъх. Неочаквана остра болка около устата го накара да дръпне зелената лиана. От венчелиста бяха щръкнали мънички пипалца, обагрени с кръвта му. Брайън вдигна глава и впери гневен поглед в дисианеца, но забрави яда си в мига, когато зърна лицето на другия. Устните му бяха обкръжени от дребни белезникави рани.

— Ваедата не обича да дава водата си за нищо — произнесе туземецът.

Брайън пи отново, сетне опря ваедата до устата на Лиа. Тя изстена, без да дойде на себе си и засмука жадно с уста животоспасяващата течност. Брайън я остави да се напие на воля, едва тогава пи отново. Дисианецът бе приклепнал и ги разглеждаше с каменно изражение. Брайън му подаде ваедата, сетне извади от вързопа дрехи и покри Лиа. Накрая приседна, по подобие на туземеца, и започна да го разглежда.

Приклепнал неподвижно в пясъка, дисианецът изглеждаше сякаш не забелязва изгарящото слънце. Нямаше и следа от пот по голата му, мургава кожа. Косата му бе достатъчно дълга, за да покрива и раменете, а очите му бяха необичайно сини и хлътнали в орбитите. Единствената дреха, която носеше, бе широкият, привързан около кръста пояс. Ваедата вече бе праметната през рамо, макар да продължаваше да се гърчи като змия. На пояса бяха прикачени, или

затъкнати вътре, познатата колекция от причудливи каменни, кожени и медни предмети с неясно предназначение. Всъщност, два от тях вече бяха познати на Брайън — тръбичката за стрели и специално извитата кука, с която бе продупчил ваедата. Зачуди се дали и останалите предмети нямат подобно напълно практическо приложение. Ако ги приеме като сечива, създадени с конкретна цел — а не като туземски украшения — това би означавало, че техният собственик е нещо повече от дивака, какъвто изглеждаше на пръв поглед.

— Казвам се Брайън. А ти...

— Не можеш да научиш името ми. Защо си тук? За да убиваш моите хора?

Брайън се опита да прогони спомените за предната вечер. Въпросът бе попаднал право в целта. Но все пак, в държанието на непознатия се долавяше някаква изчаквателност, спотаена надежда и Брайън реши да говори истината.

— Дойдох тук за да спася хората ти от убийство. Вярвам, че ще сложа край на войната.

— Докажи го.

— Отведи ме в града, в сградата на Фондацията за културно подпомагане и аз ще го докажа. Нищо не мога да направя в пустинята. Освен да умра.

За първи път от началото на срещата им, на лицето на дисианеца се изписа нещо неясно. Той сбърчи вежди и си промърмори. Брайън зърна ситните капчици пот над веждите му и изведнъж си даде сметка, че непознатият се бори със себе си. Изглежда взе някакво решение, защото се изправи и Брайън го последва.

— Върви след мен. Ще те отведа в Хоувстад. Но първо ми кажи — от Ньорд ли идваш?

— Не.

В отговор безименният дисианец изсумтя и му обърна гръб. Брайън метна отпуснатото тяло на Лиа и го тръгна подире му. Вървяха близо два часа, още от началото дисианецът наложи убийствено темпо. Най-сетне пустинята свърши и навлязоха в камениста земя. Туземецът посочи една скала, изсечена като кула и каза:

— Чакай там. Ще дойдат за теб.

Той проследи с поглед Брайън докато настаняваше жената в сянката на скалата и му подаде за последен път ваедата. Малко преди

да си тръгне се спря разколебан.

— Казвам се... Улв — рече той. След миг изчезна.

Брайън нагласи Лиа да лежи удобно, доколкото бе възможно сред камъните. Знаеше, че се нуждае от спешно лечение, инак щеше да загине. Шокът и загубата на течности се бяха съюзили, за да я погубят.

Слънцето клонеше към залез, когато от запад се разнесе характерният грохот на пустиноход.

VIII

С всяка секунда шумът се усилваше, без съмнение пустиноходът идваше право към тях. Веригите му тракаха оглушително по заострените камънаци. Беше голям, товарен модел, не след дълго закова право пред тях, сред облак прах. Водачът ритна шумно люка.

— Влизайте. Бързо! — извика той. — Хайде, че е горещо.

Той подаде газ, готов да включи на скорост и ги погледна с раздразнение.

Без да обръща внимание на нервния водач, Брайън положи внимателно Лиа на задната седалка и едва след това затвори люка. Всъдеходът подскочи напред, а от решетките на вентилатора полъхна леден въздух. Вътре не беше хладно, но температурата бе поне с петнадесет градуса по-ниска от външната. Брайън загърна Лиа с всички дрехи, които откри във вързопа, за да я предпази ѝ от ненужно пренатоварване. Водачът се бе привел над кормилото и продължаваше да натиска бясно газта. Не беше промълвил нито дума, откакто се бяха качили.

Брайън се озърна и в този миг някакъв мъж се появи от задния отсек. Беше слаб, с косматото лице. В ръката си държеше пистолет.

— Кой сте вие? — попита той без следа от симпатия в гласа.

Доста странно посрещане, но Брайън бе започнал да осъзнава, че Дис е странна планета. Мъжът гризеше нервно устни, докато Брайън го разглеждаше със спокойно изражение, без да помръдва. Нямахше никакво желание да предизвиква другия, затова се постара да отвърне с нисък, уверен глас.

— Името ми е Бранд. Приземихме се от орбита преди две нощи — оттогава вървим насам. А сега, постарай се да не натиснеш спусъка от изненада, когато ти кажа, че Вион и Айджел са мъртви.

Мъжът с пистолета извика и ококори очи. Водачът се огледа уплашено, сетне продължи да върти бясно кормилото. Брайън остана доволен от проверката. Ако тези двамата не бяха от Фондацията за културно подпомагане, едва ли новината щеше да ги изненада. Сега

вече можеше да приеме с доста голяма сигурност, че са членове на ФКП.

— Ние с момичето успяхме да избягаме — продължи той. — Насочихме се към града за да се свържем с вас. Вие сте от Фондацията, нали?

— Да. Разбира се — рече мъжът и прибра пистолета. Гледаше изцъклено пред себе си и продължаваше да хапе нервно устни. После му хрумна нещо друго и той отново сграбчи дръжката на пистолета.

— Ако наистина сте Бранд, трябва да ви попитам нещо. — Той затършува в джоба със свободната си ръка и измъкна пожълтяла хартийка. Прочете написаното, като мърдаше беззвучно с устни и го повтори: — Отговорете — кои са последните три дисциплини в... — мъжът крадешком погледна бележката — ... Двайсетобоя?

— Шахмат финали, стрелба с пушка легнал и фехтовка. Защо?

Мъжът изсумтя и прибра наново пистолета в кобура си. Очевидно беше доволен от отговора.

— Казвам се Фоусел — представи се той и размаха бележката пред лицето на Брайън. — Това беше последното нареждане от Айджел, което получихме през ньордската блокада. Уверен беше, че ще загине и се оказа прав. Прехвърли командването на вас. Аз бях първи заместник на Мерв, докато го отровиха. Трябваше да помагам на Айджел, но ето че направо започвам с вас. Поне до утре — докато съберем багажа и напуснем тази проклетата планета.

— Какво искаш да кажеш — до утре? — попита Брайън. — До изтичане на ултиматума остават три дни — можем да свършим доста работа.

Фоусел се отпусна тежко на седалката, разкрачи се за да запази равновесие и стисна дръжката на стената.

— Три дни, три седмици, три минути — какво значение? — С всяка дума гласът му изтъняваше, очевидно с мъка запазваше самообладание. — Вижте какво. Ясно е, че не сте запознат с обстановката. Току-що сте пристигнали и това е вашият лош късмет. Моят лош късмет е, че бях изпратен в тази дупка и трябваше да гледам дивотиите на местните туземци. Да се старая да бъда вежлив с тях, дори когато избиват приятелите ми, а над главите ни са увиснали ньордските бомбардировачи. Всеки момент някой от онези горе може да изгуби самообладание, пред заплахата родния му дом да бъде

унищожен от кобалтовите бомби, и да натисне копчето. Далеч преди крайния срок.

— Сядай, Фоусел. Сядай и се успокой. — Брайън беше склонен да симпатизира на човека отсреща, но сега не беше време за хленчене. Фоусел се залюля, сетне се отпусна назад. Облегна чело на прозореца и затвори очи. Тъничка вена пулсираше видимо на челото му, а устните му трепереха. Явно твърде дълго бе живял под постоянно напрежение.

Подобна бе атмосферата и в сградата на Фондацията за културно подпомагане, в която пристигнаха не след дълго. Отчаяние и безнадеждност. Единственият, който не споделяше общото настроение, бе докторът, появил се почти незабавно за да откара Лиa в клиниката. Явно бе прекалено затрупан с проблеми около пациентите си, за да обръща внимание на всичко останало. Но отчаянието бе съвсем забележимо при всички останали. В мига, когато зад тях хлопна масивната врата на гаража, Брайън потъна в атмосферата на поражение. Почти невъзможно бе да не я забележи.

Дадоха му нещо за хапване, сетне Фоусел го отведе в кабинета на Айджел. През една от прозрачните стени се виждаше как сътрудниците товарят документацията и екипировката в огромен контейнер. Откакто бе предал командването, Фоусел изглеждаше малко по-спокоен. Брайън реши, че ще е най-добре, ако не разкрива пред него факта, че е новак в този бранш. Щеше да му е нужен всичкия авторитет, какъвто би могъл да си изгради, защото съвсем скоро щяха да го намразят за онова, което възнамеряваше да предприеме.

— Искам да си водиш бележки, Фоусел и веднага щом приключи да напечаташ разпорежданията ми. Аз ще ги подпиша. — Печатното слово винаги носеше по-голяма тежест. — Незабавно да бъде преустановена подготовката за евакуация. Всички доклади да бъдат върнати в папките. Ще останем тук докато ни позволят нърдците. Ако операцията се провали, ще излетим всички заедно — преди крайния срок. Ще вземем само ръчен багаж, всичко останало ще зарежем тук. Май някои от вас още не са осъзнали, че сме дошли да спасяваме планетата, а не да пълним папките с документи.

Брайън забеляза с крайчеца на окото, че Фоусел се изчерви при последните думи.

— Донеси ми копие веднага щом разпечаташ заповедта. А също и всички останали документи, свързани с операцията. Свободен си.

Фоусел изхвърча навън и само след миг Брайън забеляза гневните погледи, които хвърляха работниците към кабинета му. Обърна им гръб и се зае да отваря едно след друго чекмеджетата на бюрото. Най-горното беше празно, ако се изключи някакъв запечатан плик. Беше адресиран до Победителя Айджел.

Брайън го огледа замислено, след това го отвори. Писмото вътре бе написано на ръка.

Айджел,

Получих официално съобщение, че си на път да ме смениш и трябва да призная, че почувствах облекчение. Имаш далеч по-богат опит с тези забравени от закона планети. Що се отнася до мен, през последните двадесет години се занимавах предимно с научна работа, тъкмо по тази причина бях изпратен на Ньорд. Аз съм от хората, за които казват, че били отдадени на науката. Не ме бива в администрацията, а и никога не съм твърдял противното.

Сигурно ще срещнеш затруднения с подчинените си, затова ще те предупредя от самото начало, че повечето от тях са доброволци. Почти половината доскоро са били на чиновническа работа при мен. Останалите са събрани от кол и въже, или просто са се оказали под ръка в нужния момент. Всичко стана толкова бързо, че никой от нас не можа да го предвиди. Опасявам се, че не съумяхме да направим нищо, за да го спрем. Всякакви опити за общуване с местните туземци удряха на камък. Тръпки ме побиват! Те са толкова различни! Направих сравнение по най-малко дузина отличителни фактори съобразно Функцията на разпределение и не намерих никакво съвпадение. Екстраполационният метод на Парето тук е безсилен. Агентите ни не могат дори да разговарят с туземците — двама от тях бяха убити при подобни опити. Членовете на управляващата класа са недостижими, а останалите ни обръщат гръб и си тръгват, без да промълвят нито дума.

Реших да рискувам и да се опитам да разговарям с Лиг-магте, дано успея да му влея малко разум в главата. Съмнявам се, че ще постигна нещо, вероятността да използва спрямо мен насилие е доста голяма. Местните благородници често прибягват до насилието. Ако се върна жив и здрав, това писмо няма да стигне до теб. В противен случай — сбогом, Айджел. Опитай се да се справиш по-добре от мен.

Астон Мерв

П.С. Не забравяй нещо много важно за подчинените си. Дошли са тук за да спасяват планетата, но всички до един мразят дисианците. Опасявам се, че и аз също.

Брайън подчерта няколко по-важни момента от писмото. Трябваше да разбере какво означава този Екстраполоационен метод на Парето — при това без да разкрива невежеството си пред останалите. Узнаят ли колко е зелен, всички щяха да изчезнат от тук за пет минути. Виж, Функцията на разпределение бе малко по-познат термин. Използваше се във физиката и изразяваше непроменливата вероятност на едно събитие, независимо от измененията в средата. Например, броят на частиците, които биха се отделили от повърхността на къс радиоактивна материя за кратък период от време. Изглежда Мерв бе предположил, че социетичните членове на едно общество остават неизменен и траен процент от общия брой на населението. Поне на другите планети. Но нито една от тези предпоставки не се оказваше вярна на Дис. Айджел го бе признал пред него, доказваше го и смъртта на Мерв. Брайън се зачуди кой ли е този Лиг-магте, който по всичко изглежда бе убил Мерв.

Някой се покашля многозначително, за да привлече вниманието му. Едва сега забеляза, че Фоусел бе застанал на вратата. Брайън обърса потта от челото си и го погледна въпросително.

— Изглежда вашата климатична инсталация не е в ред — заговори Фоусел. — Да повикам ли механик, за да я поправи?

— Нищо й няма на инсталацията, просто се адаптирам към дисианския климат. Нещо друго да има, Фоусел?

Помощникът го изглежда със зле прикрито недоверие. Явно не бе разбрал истинската причина задето бе изключил инсталацията. Постава на масата купчина папки.

— Това са докладите, тук е всичко, което успяхме да научим за дисианците. Не е кой знае какво, но като се има пред вид анти-социалното поведение на жителите от този пропаднал свят, си е цял подвиг. — Хрумна му нещо и той присви злобно очички. — Не зная дали има значение, но някои от хората ми се чудят защо този път туземците се свързаха с нас. Как стана така, че ги накарахте да ви помогнат? Никога досега не сме успявали да общуваме дори за най-обикновени неща с тях, а вие едва кацнахте и спечелихте един от тях на ваша страна. Хората ни са доста изненадани, че един новодошъл, все още незапознат с обстановката, се е справил... — той млъкна по средата на изречението. Едва сега забеляза, че лицето на Брайън бе пребледняло от яд.

— Не зная какво си мислят или говорят хората ти — нито ме интересува. Дошли сме тук, за да се свържем с дисианците и да спрем тази самоубийствена война. За един ден успях да направя много повече, отколкото всички вие, откакто сте пристигнали. Постигнах го, защото ме бива повече в работата от вас. Това е всичко, което трябва да научиш. Свободен си.

Фоусел се завъртя гневно на токове и излезе — за да разкаже на останалите какъв робовладелец са им изпратили за началник. Така още повече щеше да подхрани омразата им, но тъкмо това целеше. Не биваше по никакъв начин да разкрива колко зелен е всъщност. А и малко разнообразие в емоциите, например омраза, вместо отчаяние, вероятно щеше да ги поразбуди. По-лошо едва ли можеше да стане.

На плещите му тежеше огромна отговорност. За първи път, откакто бе стъпил на тази варварска планета, Брайън имаше време да обмисли всичко насаме. Знаеше, че се е захванал с почти непосилна задача. Нямахше никаква представа за този свят, нито за силите, въввлечени в конфликта. Намърда се тук, в директорския кабинет и пое управлението на организация, за която допреди няколко седмици не беше и чувал. Дали нямахше да е по-добре, ако остави работата на другите?

Имахше само един възможен отговор и той бе отрицателен. Докато не открие някой, който да е по-добър от него, той бе

единственият способен да се справи с проблема. Пък и нали в това се бе постарал да го убеди Айджел — че Брайън е единственият, който би могъл да успее на това трудно място.

Сега не беше време за съмнения. Освен всичко останало, решаването на случая бе и въпрос на чест. Също като него, Айджел бе анвхарец и Победител. Някой би определил подобно отношение като провинциално. Та нали вселената беше безкрайна, а и Анвхар сигурно беше ужасно далеч от тук. Ала за Брайън, останал сам, сред чужди и враждебно настроени хора, честта не беше нещо маловажно. Беше задължен на Айджел и щеше да направи, каквото се изискваше от него.

Веднъж взел това решение, той се почувства по-добре. Огледа уредбата на бюрото и натисна с пръст копчето, обозначено с „Фоусел“.

— Да? — Дори през говорителя, гласът на мъжа трептеше от студена омраза.

— Кой е Лиг-магте? Върна ли се бившият директор от срещата си с него?

— Магте е титла, превежда се приблизително като „господар“, или „благородник“. Лиг-магте е местният управник. Живее в грозен каменен замък в покрайнините на града. Лиг изглежда е нещо като говорител на цялата свита от магтери, заради които ще избухне тази идиотска война. Що се отнася до втория ви въпрос, отговорът е „да“ и „не“. На следващия ден след като Мерв отиде на среща, открихме главата му пред вратата — кожата беше одрана. Разпознахме го едва след като докторът сравни зъбния профил. Разбрахте ли?

Фоусел почти изкреця последните думи, изгубил контрол над себе си. Ако се съдеше по държанието му, хората наоколо съвсем скоро щяха да станат неуправляеми. Брайън побърза да отвърне.

— Достатъчно, Фоусел. Кажете на доктора, че искам да го видя веднага, щом е възможно. — Той прекъсна връзката и отвори първата папка. Когато най-сетне докторът го повика, Брайън бе отделил по-интересните доклади и ги четеше внимателно. След като облече най-дебелото яке, което намери в дрехите си, Брайън излезе в коридора. Малкото служители, които го срещаха, му обръщаха гръб без да го поздравяват.

Доктор Стайни имаше розова, плешива глава, която стърчеше като пъпеш над гъстата му черна брада. Брайън го хареса от първия миг. Всеки, който притежаваше достатъчно твърдост за да запази

брадата си в подобен климат, беше приятно изключение от сивата тълпа, с която се бе сблъскал до този момент.

— Как е новият пациент, докторе?

Стайни почеса замислено брадата си преди да отговори.

— Диагноза — топлинен удар. Прогноза — пълно възстановяване. Състояние — удовлетворително, като се има пред вид загубата на течности и изгарянията от слънцето. Обработих раните, за другото предписах физиологичен разтвор. Разминала се е на косъм от термичния шок. Дадох ѝ успокояващо.

— Ще ми е нужна помощта ѝ утре. Възможно ли е да се възстанови за толкова кратко време — със стимуланти, или нещо подобно?

— Би могла, но не е препоръчително. Може да има странични явления, дори с увреждане на мозъка. Подобна възможност не е изключена.

— Ще трябва да рискуваме. Само след седемдесет часа цялата тази планета е обречена на унищожение. Готов съм да пожертвам колкото е необходимо хора, начело с мен самия, за да предотвратя трагедията. Съгласен?

Докторът изсумтя нещо в брадата си и огледа Брайън отгоре до долу.

— Съгласен — избоботи той и кой знае защо лицето му се разведри. — Приятно е да се запознае с вас човек, след всички тези обезверени нещастници отвън. Смятайте, че съм на ваша страна.

— Е, тогава ще ми е нужна помощта ви незабавно. Проверих списъка на служителите и установих, че не разполагаме с нито един учен — ако изключим вас.

— Уплашена сган от бюрократи и теоретици — кимна докторът. — Нито един от тях не става за агент! — Докторът тропна с крак при последните думи и плю ядно на пода.

— В такъв случай — необходими са ми няколко честни отговора. Операцията е доста необичайна, така че стандартните техники няма да ни свършат работа. Дори Функцията на разпределение и Екстраполационният метод на Парето са безсилни при този случай. — Стайни кимна в знак, че е съгласен и Брайън въздъхна облекчено. Току-що бе използвал целия си наличен запас от познания по социоетика и изглежда думите му бяха прозвучали достоверно. — Но

да си призная, колкото повече мисля за това, толкова повече се убеждавам, че проблемът е биологически. Че има връзка с масивните и екзотични изменения, които са претърпели дисианците в процеса на адаптация към пъклената околна среда. Възможно ли е в това да се крие тайната на самоубийственото им поведение, пред лицето на бомбената заплаха?

— Възможно ли е? Възможно ли е? — Доктор Стайни крачеше развълнувано из стаята, докато премяташе пръсти зад гърба си. — Не можете да си представите, колко сте прав. Най-сетне един мислещ човек, сред всички тези тъпанари, дето само тъпчат папките с доклади, или си чешат задниците, в очакване някой отгоре да им даде отговора наготово. Знаете ли как живеят дисианците? — Брайън поклати глава. — Тези тъпацы го смятат за отвратително, но според мен е крайно интересно. Открили са способ за да влязат в симбиозно съжителство с животински форми от планетата. Дори паразитно съжителство. Давайте си сметка, че всички живи организми са готови на какво ли не, за да оцелеят. Корабокрушенци, изгубени сред морето, нерядко са пили собствената си урина, за да не умрат от жажда. Отвращението е типична реакция на презадоволения, който никога не е изпитал нито глад, нито жажда. Е, Дис е такава планета — на корабокрушенци.

Стайни дръпна капака на аптечката.

— Устата ми пресъхна, от тези приказки за жажда. — С обиграни от честите тренировки движения, той наля по няколко пръста чист спирт в две колби, разреди го с дестилирана вода и го подправи с някакви кристалчета от една епруветка. Една от колбите подаде на Брайън. На вкус беше доста приятно.

— Какво разбирате под паразитно съжителство, докторе? Нали всички паразити са низши форми на живот? Лешоядни, бурени и прочие?

— Не, тук бъркате! Говоря за паразитизъм в точния смисъл на тази дума. Сигурно си давате сметка, че за един биолог няма съществена разлика между паразитизъм, симбиоза, биоинтеграция, мутуализъм, коменсализъм...

— Чакайте, чакайте! — извика Брайън. — Тези думи нищо не значат за мен. Не се учудвам, че останалите от групата не изпитват особен интерес към проблема, ако става дума за подобни понятия.

— Исках да кажа, че те са само различни по степен прояви на едно и също явление. Например: в тукашните езера обитава ракоподобно същество, наподобяващо обикновения краб. Снабдено е с доста масивни клещи, с помощта на които захваща водорасли или разни снабдени с пипала морски животни, които не могат да се движат самостоятелно. Ракоподобното ги размахва около себе си, за да улавят храна и изяжда онези късове, които са твърде големи за тях. Това се нарича биоинтеграция, защото участниците живеят и се грижат за прехраната си заедно, но всеки от тях може да просъществува и самостоятелно. По-нататък: под черупката на същото това ракоподобно нерядко се среща една паразитираща форма на воден охлюв, напълно дегенерирал и изгубил способност за самостоятелно придвижване. Това вече е истински паразит, който получава храна от своя гостоприемник, а в замяна не дава нищо. В червата на охлюва пък се развива култура на определена бактерия, която получава хранителни вещества от чревното съдържимо. И въпреки това този микроскопичен организъм не е паразит, както вероятно бихте сметнали, а симбиот. Вярно е, че се възползва от храната на охлюва, но на свой ред отделя секрет, който помага на гостоприемника да смели по-добре храната. Ясна ли ви е картината? И всички тези различни по рода си форми на живот съществуват в тясна и доста сложна взаимовръзка.

Брайън го слушаше внимателно и от време на време отпиваше от чашата.

— Май започнах да разбирам. Значи симбиозата, паразитизма и всичко останало са само различни начини да се опише процеса на съвместно съществуване. Между отделните понятия съществува известна разлика, известно степенуване, което затруднява точното характеризиране на една определена взаимовръзка.

— Именно. Оцеляването в условията на тази планета е толкова трудно, че всички съперничаещи си форми на живот са измрели отдавна. А останалите са се превърнали в паразити. Всъщност, в борбата за оцеляване са спечелили онези същества, които си сътрудничат, или са взаимозависими. Съвсем преднамерено говоря за живите форми, а не за растителните. Защото почти всички същества на тази планета са далечни потомци както на животните, така и на растенията, също като лишейте, познати навсякъде из вселената. Дисцианците имат едно същество, наречено „ваеда“, от него получават

вода по време на път. Органите му за движение — наследство от животните — са закърнели отдавна, а от растенията му е останала способността да фотосинтезира и съхранява водата. Когато дисианците пият от ваедата, тя смуче от кръвта им хранителни вещества.

— Зная — рече пресипнало Брайън. — Имах възможността да опитам. Сигурно сте забелязали белезите. Май вече започнах да схващам какво място заемат дисианците в биологичната верига на този свят, а също и промените, които неизбежно е трябвало да претърпят. Как смятате, неизбежните психологически изменения оказали ли са някакво влияние върху социалната им структура?

— Огромно. Всъщност, май прекалих с предположенията. Защо не се обърнете към някой от изследователите, в края на краищата, темата е от тяхната област.

Брайън беше прочел доклада на социолозите, но го намираше за лишен от смисъл. Беше претъпкан с непознати термини и неразбираеми диаграми.

— Моля ви, продължавайте, докторе — настоя той. — Нищо не можах да разбера от социоетичното заключение. Струва ми се, че вътре са пропуснати много важни фактори. Вие сте единственият от присъстващите, който е в състояние да ми даде някакъв разумен отговор или сведение.

— Добре, тогава — но се сърдете на себе си. Ако питате мен, на тази планета не съществува общество, а само група от враждебно настроени индивиди. Всеки за себе си, а на останалите гледа само като на източник за препитание. Ако въобще съществува някаква социална структура, то тя е ориентирана към другите форми на живот на планетата, вместо към човешките същества. Може би затова в онзи доклад не сте открили нищо, което да ви помогне. Зад него стоят специалисти по социоетика. А местните се различават коренно в отношението помежду си.

— А какво ще кажете за тези магтери, управляващата класа, която строи каменни замъци и създава неприятности?

— Не разполагам с обяснение — призна доктор Стайни. — В теорията ми има доста празнини и това е една от тях. Магтерите например са изключение от всичко казано. Убийте ме, не знам защо. Те са напълно различни от останалите дисианци. Арогантни, кръвожадни, вместо на съгласие, готови винаги на конфронтация. Не са управници,

поне не в истинския смисъл. Властта е у тях просто защото никой друг не я желае. Издават разрешителните за разработване на залежите от полезни изкопаеми, тъй като само те притежават чувство за собственост. Може и да греша, но струва ми се, че ако откриете защо са различни, ще успеете да разрешите проблема.

За първи път от пристигането на планетата, Брайън почувства, че го завладява ентузиазъм. Плюс далечната и доста слаба надежда най-сетне да открие път за излизане от смъртноопасната ситуация. Той пресуши чашата на един дъх и се изправи.

— Събудете пациентката си по-рано, докторе. Ще видите, че ще ви бъде интересно да си поговорите с нея. Ако това, което ми съобщихте е вярно, може би тя ще е ключа, който търсим. Името ѝ е Лиа Морийз, току-що е получила на Земята научна степен по екзобиология и антропология и главата ѝ е натъпкана до пръсване с познания.

— Великолепно! — възкликна Стайни. — Ще се погрижа за тази глава, не само защото е хубава, а и заради знанията. Макар да се намираме в навечерието на атомно бедствие, започнах да чувствам необясним ентузиазъм — за първи път, откакто се приземих на тази планета.

IX

Пазачът пред входа на сградата на Фондацията подскочи стреснато от гръмотевичния звук и посегна към оръжието. Сетне отпусна смутено ръка, осъзнал, че причината е само една кихавица — макар и великанска. Брайън се приближи до него, като се загръщаше зиморничаво в якето си.

— Излизам навън, преди да съм хванал пневмония — каза той. Пазачът отдаде колебливо чест и след като провери мониторите за външно наблюдение, отмести тежката метална врата. Брайън се промуши навън и вратата хлопна зад гърба му. На улицата бе значително по-топло, той въздъхна щастливо и разкопча якето си.

Целта на излизането му бе двойна — както да поразузнае наоколо, така и да се стопли. И без това нямаше какво да прави в службата, почти всички сътрудници вече почиваха. Той самият бе спал не повече от половин час — напълно достатъчно, за да се почувства освежен и изпълнен със сили. Прочете интересуващите го доклади, а най-важните моменти дори се постара да запамети. А след това реши, че докато останалите спят, би могъл да опознае най-големия град на Дис.

Достатъчно беше да обиколи няколко потънали в мрак улички, за да си даде сметка за огромната разлика, между живота на Дис и всички останали места, които бе посещавал. Хоувстад — името на града — на местен език означаваше буквално „средище“. Названието говореше само за себе си. Единствено присъствието на хора от други планети го превръщаше в някакво подобие на град. От двете страни на улиците се редяха запустяли сгради, с надписи от различните рудодобивни компании, търговски представителства, или агенции за космически транспорт, които отдавна си бяха отишли. Тук-там блестяха самотни светлини, включени автоматично, но повечето сгради тънеха в мрак, подобно на дисианските жилища. Що се отнася до последните, срещаха се доста рядко и изглеждаха съвсем не на място сред изоставените строителни площадки и помръкналите чуждоземни

сгради. Брайън приближи към входа на една от тези сгради и на светлината от уличната лампа прочете надписа „ВЕГИАНСКА МЕТАЛУРГИЧНА КОМПАНИЯ“. Вратата не беше заключена, прозорците тъмнееха и Брайън вече обмисляше дали да не проникне вътре, когато за пръв път почувства, че го следят.

В началото долови слаб шум, който почти веднага се стопи в нощта. Едва ли щеше да му обърне внимание, ако цялото му тяло не беше нащрек. Някой се прокрадваше зад него, под прикритието на тъмнината. Брайън се притаи до стената. Малко вероятно беше човекът който го следеше, да не е дизианец. Внезапно си спомни за отрязаната глава на Мерв, която бяха открили една сутрин пред вратата.

Айджел го бе научил да владее емпатията си и Брайън реши да се възползва от нея. Трудно беше да работи в тъмното, чувстваше се двойно по-неуверен. Дали наистина долавяше някаква емоционална реакция, или просто си въобразяваше? На всичко отгоре, чуждото присъствие му се стори познато. Изведнъж си спомни.

— Улв... — произнесе той, съвсем тихо. — Аз съм — Брайън.

Той се приведе, готов за атака.

— Зная... — също така тихо отвърна другият. — Не говори. Продължавай в посоката, която следваше оде.

Излишно беше да задава въпроси. Брайън се обърна без да губи време и продължи, както му бяха наредили. Сградите се смалваха и не след дълго почувства под краката си пясъка от пустинята, която покриваше цялата планета. Не беше изключено да му готвят клопка. Трудно бе да определи с точност на кого принадлежеше гласът преди малко. Но трябваше да рискува. От мрака на нощта изскочи нечия тъмна фигура и положи горещата си длан на рамото му.

— Аз ще вървя отпред. Следвай ме без да изоставаш.

Този път думите бяха произнесени с ясен глас и Брайън позна притежателя им.

Без да чака отговор, Улв се извърна и потъна в мрака. Брайън побърза да го последва и двамата продължиха да крачат, рамо до рамо, сред пясъците. Постепенно под краката им се появи по-твърда почва, като от спечена глина. Навлязоха сред ниски скали, разделени от осеяни с камънак клисури. Улв избра една по-тясна клисура и хлътна в

нея. След известно време свиха зад издатина в скалата и Брайън забеляза слаба светлина, която идеше от отвора в стената отсреща.

Улв коленичи и се промуши през тесния отвор. Брайън го последва, като се мъчеше да потисне растящото безпокойство. Чувстваше се ужасно незащитен, докато пълзеше в тесния тунел. Все си повтаряше, че се дължи на прекалено изострени нерви.

Тунелът се оказа съвсем къс и завършваше с просторно помещение. Почти едновременно дочу шума от приближаващи стъпки и емпатичното усещане за омраза. Изгуби няколко безценни секунди, докато се измъкне от тунела, запази равновесие и извади пистолета. Можеше да умре през тези секунди. Диссианецът бе вдигнал над главата му боздуган от грубо издялан камък, който с лекота би могъл да премаже черепа му.

Улв бе сграбчил китката на непознатия и двамата бяха напрегнали мишци в мълчалива схватка. Никой от двамата не бе произнесъл и дума от началото на схватката, единственият звук бе от търкането на мазолестите им крака в песъчливия под. Брайън отстъпи крачка назад и се прицели в нападателя. Диссианецът го забеляза, очите му пламнаха гневно, но въпреки това отпусна ръка, осъзнал безсмислието на атаката си.

— Защо го доведе тук? — изръмжа той към Улв. — Защо не го уби?

— Тук е, за да го изслушаме, Гебк. Това е човекът, за когото ти разказвах, същият дето срещнах в пустинята.

— Ще го изслушаме, а след това ще го убием — заяви Гебк с безжалостна усмивка. В гласа му се долови твърда решимост. Брайън осъзна, че поне за момента е в безопасност. Прибра пистолета и едва сега огледа помещението.

Таванът беше сводест, от стените все още се излъчваше насъбраната през деня топлина. Улв свали парчето плат, с което се бе увил, за да се предпази от нощния хлад, сгъна го и го нави под пояса си. Изсумтя нещо неразбираемо и едва, когато дойде приглушеният отговор, Брайън за пръв път забеляза жената и детето.

И двамата бяха приклепнали до отсрещната стена, зад купчина от някакви изсушени коренаци. Бяха съвсем голи, загърнати в дългите си, сплъстени коси. Препаската с прикачени безброй странни принадлежности, едва ли можеше да се нарече дреха. Дори детето

имаше такъв колан — миниатюрно подобие на майчиния. Жената изплю парчето от корен, което дъвчеше и го побутна към огъня, който озаряваше помещението. Пламъците облизваха окаченото отгоре гърне, от което тя напълни три глинени купички с храна за мъжете. Миризмата бе отвратителна и Брайън се стараеше да преглъща храната преди да почувства вкуса ѝ. Ядеше с ръце, също като останалите, които се хранеха мълчаливо. Не можеше да определи, дали мълчанието им е някакъв ритуал, или просто навик. Поне имаше възможност да се запознае отблизо с дисианския начин на живот.

Пещерата очевидно беше с изкуствен произход — по стените личаха следи от инструментите, с които е била прокопана. Помещението се стесняваше в противоположния край, където от земята излизаше гъста мрежа от корени, за да се изгуби в ниския таван. По-тънките коренчета бяха привързани към средата и извити така че оформяха едно общо стъбло, дебело колкото човешка ръка. От стеблото в центъра висяха четири ваеди — Улв бе закачил там и своята, преди да седне. Ваедата изглежда веднага бе впила зъби в повърхността на корена, той като се крепеше единствено на тях. Още една брънка от дисианския кръговрат на живота. Ето значи откъде ваедите се сдобиваха с водата, която даваха на хората.

Брайън почувства, че го гледат, обърна се и се усмихна на малкото момиче. Едва ли имаше шест години, но вече беше типичен дисианец във всяко отношение. Не отвърна на усмивката му, дори не промени каменното изражение на лицето си. Дъвчеше с механични движения корените, които ѝ подаваше майка ѝ. От време на време ги изплюваше в малката купичка, която пък пресипваше в едно гърне. Изплютите корени бяха обелени, а най-твърдата и неподатлива част от кората премахваха с някакво грубо сечиво. Процесът бе доста продължителен, а резултатът толкова жалък, че буквално не си заслужаваше усилията. От дебелия корен накрая остана съвсем тъничка и крехка сърцевина, която момичето веднага погълна лакомо. След това се захвана със следващия корен.

Улв остави глинената купичка и млясна доволно.

— Доведох те до града, както ти обещах — заговори той. — Но ти изпълни ли каквото каза?

— Какво е казал? — попита Гебк.

— Че ще спре войната. Спря ли я?

— Опитвам се да я спра — каза Брайън. — Но не е толкова лесно. Трябва ми помощ. Става дума за вашия живот — и на семействата ви. Ако се съгласите да ми помогнете...

— Каква е истината? — прекъсна го грубо Улв. — Непрестанно чувам различни неща и вече не мога да определя кое е вярно. Откак се помня, винаги сме изпълнявали каквото магтерите ни наредят. Носим им храна, а те ни дават метал, а когато е нужно и вода. Подчиняваме ли им се — не ни убиват. Не живеят като нас, но нали от тях получавам бронза, който е така необходим за инструментите. Казаха ни, че ще се сдобием с нов свят от небесните господари и това е добре.

— От небесните хора сме виждали само лошо — добави Гебк, — затова най-добре е да ги убиваме.

Брайън остана изумен от омразата, която таяха тези двама дисианци.

— Тогава, защо не ме уби, Улв? — попита той. — Още когато ме срещна в пустинята. Или одеде — защо попречи на Гебк?

— Можех да го направя. Но има нещо по-важно. Каква е истината? Да вярваме ли в онова, което сме правили открай време? Или да послушаме вашите думи?

Той подхвърли на Брайън пластмасова кутия, с размери колкото човешка длан. В единия край бе монтиран бутон, а по средата се виждаше миниатюрен говорител. В ъгъла бе залепена схема, на която се виждаше човек, натискащ бутона. Това беше миниатюрен магнетофон, с едно натискане на копчето се осигуряваше достатъчно енергия, за да бъде възпроизведен записът.

Макар че гласът бе писклив, с металически тембър, отделните думи се различаваха ясно. Той призоваваше дисианския народ да не се подчинява на магтерите. Поясняваше, че започнатата от тях война можела да завърши само по един начин — с унищожаването на Дис. Надежда имало само в незабавното разоръжаване.

— Верни ли са тези думи? — запитва Улв.

— Да — кимна Брайън.

— Дори и да са верни — вметна Гебк — нищо не можем да направим. Бях с брат ми, когато тези предмети-думи започнаха да се сипят от небето. Изслушахме думите, а след това занесохме предмета на магтерите, за да ги попитаме какво да правим. А те взеха, че убиха

брат ми, вместо да му отговорят. Магтерите винаги ни убиват, ако не ги слушахме.

— А в това послание се твърди, че ако се подчиняваме на магтерите ще загинем! — извика Улв с разтреперан глас. Не изглеждаше уплашен, по-скоро разгневен от напразните опити да прецени коя от двете страни говори истината. Светът който познаваше до този момент, бе изрисуван в черно и бяло, с някои дребни сивкави оттенъци, колкото да подчертаят разликата.

— Има начин да спрете войната без да пострадате, или да навредите на магтерите — намеси се Брайън, с надеждата, че ще успее да ги спечели за помощници.

— Кажете ни — изсумтя Улв.

— Няма да има война, ако успеем да се свържем с магтерите и ги накараме да се вслушат в думите ни. Казвайте, че ви убивали. Научете ме, как да се държа с тях, как да разговарям и аз...

— Никой не може да разговаря с магтерите — намеси се жената. — Кажеш ли нещо различно и ще те убият — както убиха брата на Гебк. А как да се държиш с тях — по един начин, като ги слушаш. Такива са и никой не може да ги промени. — Тя отново се захвана да дъвче корени с изсъхналите си, напукани устни. Зъбите ѝ изглеждаха стопени от непосилната работа.

— Права е Мор — закима Улв. — Никой не разговаря с магтерите. Нима имаме друг изход?

Брайън премести поглед от единия мъж, към другия, сетне се надигна. Ръката му неусетно се плъзна към дръжката на пистолета.

— Магтерите притежават бомби, които могат да унищожат Ньорд — планета съседна на вашата. Тя е като звезда в небето. Ако разбере къде са бомбите, ще се погрижи да ги отнесат и така няма да избухне война.

— Значи искаш да помогнеш на дяволите в небето, които са врагове на народа ни! — изкрещя Гебк и скочи. Улв го дръпна до себе си, но когато заговори, в гласа му не се долови предишната симпатия.

— Прекалено много искаш. Иди си веднага.

— Ще ми помогнете ли? Ще помогнете ли да спрем войната? — попита Брайън, почувствал, че е отишъл твърде далеч, но неспособен да спре. В гнева си бяха забравили истинската цел на посещението му.

— Прекалено много искаш — повтори Улв. — Върви си. Ще поговорим без теб.

— Кога пак ще се срещнем? Как да те открия?

— Ние ще те открием, ако решим да говорим с теб — приключи разговора Улв. Ако сметнат, че ги мами, никога вече нямаше да го потърсят. Но беше безсилен срещу това.

— Аз вече реших — Гебк стана и се загърна в парчето плат. — Сигурен съм, че лъжеш — също като небесните хора. Следващия път, когато те срещна, ще те убия. — Той се пхна в тунела и изчезна от погледите им.

Нямаше какво повече да си кажат. Брайън на свой ред се промуши в тунела, като провери дали Гебк не дебне наблизко, а Улв го отведе до мястото, откъдето се виждаха светлините на Хоувстад. През целия път не промълви и дума, дори не махна с ръка, когато се стопи в мрака. Брайън потрепери в нощния хлад и се загърна в тънкото яке. Потиснат и отчаян, той закрачи към топлите улици на града.

Малко преди зазоряване стигна сградата на Фондацията — на входа естествено стоеше друг пазач. Въпреки заплахите и оглушителните удари по вратата, той категорично отказа да я отвори, докато не се появи съненият, прозяващ се Фоусел. Още щом видя Брайън, той започна да мърмори навъсено, но беше прекъснат от заповедта да се облече и незабавно да се яви на доклад. Все още неизгубил доскорошното си вдъхновение, Брайън изтича в кабинета и с влизането започна да ругае натегливия тъпанар, който бе включил климатичната инсталация на пълна мощност. Този път не само я спря, но и извади няколко по-важни части, за да се предпази срещу бъдещи опити да бъде простуден.

Малко след това се появи Фоусел и се прозя шумно, прикривайки устата си с ръка — явно беше от хората с ниско сутрешно ниво на кръвната захар.

— Преди да удариш пода с нос, излез и направи кафе — нареди му Брайън. — За мен също.

— Не е необходимо — отвърна Фоусел и изправи рамене. — Ще се обадя в столовата да ни направят — думите бяха произнесени с възможно най-ледения тон.

В ентузиазма си Брайън бе забравил напълно за атмосферата на омраза, която преднамерено бе създал около себе си.

— Както желаш — отвърна той. — Но следващия път, когато се прозееш пред мен, ще го впиша в досието ти. Ясно ли е? А сега — да чуя нещо повече за връзките на организацията с дисциантите. Как ни възприемат тук?

Фоусел се задави и преглътна мъчително поредната прозявка.

— Като хора, лишени от разсъдък, сър. Местните ненавиждат всички чужденци, споменът за първата евакуация е бил предаван през вековете като злощастна легенда. Смятат, че ние също ги мразим и че трябва да се махаме от тук. А ние не само, че не си тръгваме, но и ги тъпчем с храна, лекарства, снабдяваме ги с даровете на цивилизацията. Може би затова все още ни търпят. Според мен ни мислят за идиоти със склонност към добрини и докато не им създаваме проблеми ни позволяват да живеем сред тях. — Той се бореше мъжествено с поредната надигаща се прозявка. Брайън се извърна с гръб, за да му позволи да си поеме свободно дъх.

— А нърдците? Какво знаят за нашата работа? — Застанал до прозореца, Брайън огледа покритите с прах сгради, чийто контури се очертаваха на фона на изгрева над пустинята.

— Нърд е сред планетите, които активно подпомагат нашата организация. Те са напълно в течение на дейността ни. Съдействат ни с каквото могат.

— Значи сега е моментът да поискаме още. Можете ли да ме свържете с главнокомандващия космическата блокада?

— Разполагаме с директна връзка, снабдена със заглушаващо устройство срещу подслушване. Веднага ще се заема. — Фоусел заобиколи бюрото, вдигна слушалката и натисна няколко копчета. Екранът трепна и се изпълни с белезникави вълни от заглушаващото устройство.

— Достатъчно, Фоусел — каза Брайън. — Ще разговарям насаме. Как се нарича главнокомандващият?

— Професор Крафт — той е физик. На Нърд нямат военни, използвали са познанията му при конструирането на бомбите и енергоръдиата. А след това са го назначили за главнокомандващ.

Фоусел тръгна към вратата и на излизане се прозя с облекчение.

Главнокомандващият професор бе на преклонна възраст, с посивели коси и гъста мрежа от бръчици около очите. Изображението трепна за последен път и се изясни. Връзката бе установена.

— Вие трябва да сте Брайън Бранд — заговори професорът. — Съжалявам за приятеля ви, Айджел и за останалите, които загинаха. Уверен съм, че високо сте ценили приятелството на човек като Айджел.

— Да... така е — отвърна Брайън, все още неспособен да събере мислите си. Малко трудно му беше да се върне към онзи отминал момент, след като непрестанно го занимаваше въпросът как да спаси планетата. — Много мило, че го казвате. Но сега искам да науча някои неща от вас.

— Каквото пожелаете — на ваше разположение сме. Преди да започнем обаче, искам да ви предам признателността на нашия консул за помощта, която ни оказвате доброволно. Дори и да се наложи да изстреляме бомбите, няма да забравим колко много направи вашата организация, за да предотврати конфликта.

Брайън отново бе заварен неподготвен. В първия миг се осъмни в честността на Крафт, после си даде сметка, че човекът отсреща е движен изцяло от хуманни подбуди. Това бе още една причина за Брайън да потърси начин за да сложи край на войната без да пострадат и двете страни. А след това с удоволствие щеше да посети Ньорд и да се запознае с народа ѝ в неговата естествена среда.

Професор Крафт изчакваше търпеливо Брайън да продължи.

— Все още се надявам, че войната може да бъде спряна. Затова исках да поговоря с вас. Решил съм да се срещна с Лиг-магтер, но ми се иска да разполагам с някаква официална причина. Поддържате ли връзка с него?

Крафт поклати глава.

— Не. Не точно връзка. В началото на конфликта му изпратих радиопредавател, за да можем да разговаряме директно. В отговор обаче получих само един ултиматум, от името на всички магтери. От нас бе поискана безусловна капитулация. Предавателят все още е включен, но магтерът предупреди, че ще отговори само, когато условието му бъде изпълнено.

— Едва ли ще го чуе някога — подхвърли Брайън.

— Не бих казал — тази възможност не беше изключена. Брайън, надявам се разбирате, колко трудно ни беше да вземем решението за бомбардирането на Дис. Немалко хора, включително и аз —

гласувахме за безусловна капитулация. Другите спечелиха с минимална преднина.

Брайън вече бе започнал да привиква с тези психологически изненади и този път успя да скрие изненадата си.

— Има ли на планетата ваши хора? Разполагате ли с войници, на които да разчитам, в случай на необходимост? Надеждата е твърде малка, но ако все пак открия къде са тези бомби и установката, бихме могли да ги унищожим с ненадейна атака.

— Нямаме хора в Хоувстад — всички, които не се включиха своевременно в евакуацията, бяха убити. Тук, на борда, разполагам с отряд за специално предназначение, в случай че открием местонахождението на бомбите. Диссианците си дават сметка, че ги превъзхождаме в численост и оръжейна технология и затова правят всичко възможно да запазят в тайна разположението на установката. Освен това разполагах с технически персонал и множество доброволци, които също участваха в издирването на бомбите. Никой от тях не можа да се похвали с успех, повечето бяха избити малко след приземяването. — Крафт се поколеба за миг. — Долу има още една група. Длъжен съм да ви известя за нея — трябва да сте запознат с всички действащи фактори. Някои наши сънародници останаха в пустинята извън Хоувстад. Не ги подкрепяме официално, макар да разполагат с поддръжката на немалка част от населението. Това са буйни млади хора, които водят партизанска война, нападат селищата на диссианците и ги унищожават — без особен принос за разрешаване на конфликта. Опитват се да открият бомбите със силата на оръжието.

За Брайън това бе най-добрата новина от началото на разговора. Трябваше да положи известни усилия, за да запази самообладание.

— Не зная дали не прекалявам с желанията си, но не бихте ли ми казали как да се свържа с тях?

Крафт се усмихна с крайчеца на устните.

— Ще ви съобщя дължината на вълната, на която можете да ги потърсите. Наричат се „Ньордска армия“. Ако се свържете с тях, направете ми една услуга. Искам да им предадете нещо. В последните часове положението се промени — към по-лошо. Екипът за наблюдение тук, на кораба, засече хиперпространствено енергетично излъчване, което идваше от повърхността на планетата. По всичко изглежда, че диссианците са започнали с изпитанията на изстрелващата

установка малко по-рано, отколкото предвиждахме. Наложих се да скъсам крайния срок с още един ден. Опасявам се, че разполагате само с два дни, преди началото на евакуацията. — В очите му се четеше състрадание. — Съжалявам. Зная, че с това допълнително затрудних задачата ви.

Брайън не искаше да мисли за загубата на още един ден от срока на ултиматума.

— Съобщихте ли на диспанците?

— Не — рече Крафт. — Това решение бе взето само преди няколко минути. В момента го излъчваме до Лиг-магтер.

— Можете ли да спрете излъчването? Искам да му го занеса лично.

— Все още не е късно. — Крафт помисли за миг. — Но това би означавало неминуемо да загинете. Тези типове не се колебаят, когато решат да убият някой от нашите. Бих предпочел да използвам радиото.

— Не го правете — ще ми попречите, а вероятно и ще изложите живота ми на опасност. Освен това, мисля че само аз имам право да решавам как да постъпя със себе си.

За първи път от началото на разговора професор Крафт изглеждаше потиснат.

— Съжалявам, ужасно съжалявам. Не биваше да допускам моите собствени чувства да надделяват над дълга. Разбира се, че сте в правото да постъпите както желаете, нямах никакво намерение да ви спирам. — Той се извърна и нареди нещо. — Съобщението е прекратено. Цялата отговорност за него сега пада върху вас. Желая ви успех. Край на връзката.

— Край на връзката — повтори Брайън и екранът угасна.

— Фоусел! — извика той в уредбата. — Намери ми най-бързия пустиноход, водач, който познава обстановката и двама души, които умеят да боравят с оръжието и да изпълняват заповеди. Най-сетне ще се поразкършим.

Х

— Това е самоубийство — изръмжа недоволно по-високият от двамата пазачи.

— Мое, а не ваше, така че не се тревожете — отрязва го Брайън. — От вас се иска да изпълнявате безпрекословно заповедите ми. Я сега да ги чуя отново.

Пазачът завъртя очи в неизказано възмущение и заговори с равен глас:

— Да останем в пустинохода, без да изгасваме двигателя, докато вие се намирате в каменния дворец. Не бива да допускаме никой както вътре, така и в близост до колата, но по възможност без да стреляме. Да не влизаме вътре, каквото и да се случи и да ви чакаме тук. Освен ако не ни повикате по радиото — тогава атакуваме двореца и стреляме по всичко, което се движи. Но това само в краен случай.

— Дано да не стигаме до този краен случай — изръмжа вторият пазач и потупа синкавото дуло на своя автомат.

— Аз определям кога случаят е краен — каза намръщено Брайън. — Само да съм чул да стреляте без мое разрешение и ще ви прекърша вратовете. Това да ви е ясно. Тук сте за да ми пазите гърба и да ми помогнете да се измъкна, ако се наложи. Тази операция е изцяло моя — освен ако не ви повикам. Разбрано?

Той изчака тримата да кимнат в отговор, сетне провери заряда на оръжието си. Глупаво беше да влиза вътре невъоръжен, но нямаше избор. Един-единствен пистолет нямаше да го спаси. По-добре беше да го остави. Миниатюрният предавател в колана му бе достатъчно силен, за да изпрати сигнал дори през дебелиите каменни стени. Брайън свали якето, отвори люка и пристъпи под палещите лъчи на следобедното дисианско слънце.

Ако се изключи шумът на двигателя зад него, в пустинята цареше тишина. Докъдето му стигаше погледа се виждаше само пясък — нищо друго освен пясък. Крепостта бе съвсем наблизо, самотна, масивна твърдина, изрязана в черните скали. Брайън я приближи

предпазливо, като оглеждаше стените за подозрително раздвижване. Нищо не помръдваше. Постройката се извисяваше мрачно над него, потънала в тишина. Брайън почувства, че е изпотен, не само от горещината.

Заобиколи я, с надежда да открие вратата, но поне на приземното ниво нямаше никакво отворение. Малко по-нависоко забеляза тясна ниша, до която би могъл да се покатери, но се съмняваше това да е единственият вход към вътрешността. Трябваше да заобиколи крепостта от всички страни, за да се убеди, че действително е така. Брайън огледа напуканата издатина, която служеше за площадка пред нишата, после сви ръце пред устата и извика:

— Качвам се. Радиото ви не работи. Нося ви съобщението, което чакахте от Ньорд. — Последното не отговаряше съвсем на истината, без да влиза в противоречие с нея. Отговор не последва — чуваше се само шумът на стелеция се по скалистата стена пясък, вдиган от вятъра, и приглушеното бръмчене на колата отзад.

Стената се оказа доста ронлива, наложи се да преценява внимателно всяка стъпка. На всичко отгоре трябваше да се бори с желанието да вдигне глава нагоре за да се предпази от някой запратен по него камък. За щастие никой не го посрещна. Когато най-сетне изкачи стената, Брайън дишаше тежко, а тялото му лъщеше от пот. Все още никой не се показваше. Беше приклепнал на тясната, неравна площадка, която обикаляше в кръг. Противно на очакванията му нямаше вътрешен двор, а над стената се издигаше заоблен и покрит с прах покрив. На равни разстояния бяха разположени тъмни отвори, през които можеше да проникне вътре. Брайън се обърна и погледна назад, към пустинохода. Изглеждаше като малка точица сред пустинята, далеч под него.

Приведе се и се пхна през най-близкия отвор. И тук нямаше никой. Помещението, в което се озова, беше като стая на ужасите в луна парк. Изглеждаше по-високо, отколкото широко, с несиметрична форма и очевидно не бе предназначено за обитаване. В единия край се виждаше тясна стълба. В другия имаше дупка, зад която прозираше мракът отдолу. През отворите, пробити в масивната стена, проникваха слънчеви лъчи. Всичко вътре бе издялано от същата ронлива, кафеникава скала. Брайън се насочи към стълбите. Пресече няколко прихлупени коридора, попадна в един-два слепи тунела и накрая зърна

светлина. В нито една от стаите, покрай които бе преминал, не забеляза каквито и да било сечива, хранителни припаси, или познатите предмети от дисианската екипировка. И никакви хора. Светлината отпред се усилваше и не след дълго Брайън излезе в просторната централна зала.

Това бе сърцето на злокобната крепост. Всички досегашни коридори, стаи и тунели съществуваха само за да придадат форма на тази гигантска зала. Беше с кръгла форма, а стените се събираха над главата му. Приличаше на конус, само че от върха прозираше нажеженото дисианско небе.

А в средата на залата стояха неколцина мъже, вперили погледи в Брайън.

С крайчеца на очите си, както и с периферните възприятия на съзнанието си той съумя да разгледа и останалата част от залата — тежки варели, шкафове, машини, радиоприемникът, някакви бали и вързопи с неясно предназначение. Нямаше време за да ги огледа повнимателно. Вниманието му бе съсредоточено върху групата мъже — облечени в безформени наметала, покрили главите си с качулки.

Беше открил врага.

Всичко, което до този момент се бе случило на Дис, беше само прелюдия към този момент. Нападението в пустинята, бягството, изгарящата жегата на пясъка и слънцето. Всичко това бе само подготовка, тренировка за най-важната среща. Без нея пребиваването му тук щеше да е безсмислено. Сега вече, битката можеше да започне.

Някак неусетно в него се пробуди инстинктът на борец, раменете му се приведоха, ръцете му се свиха, готови да ударят и той запристъпва предпазливо, нащрек да отвърне на всякакви атаки.

Но атаки нямаше. Усещането за опасността бе съвсем нематериално. Брайън едва сега си даде сметка за това, спря се и се огледа изненадан. Странно, наистина, но нито един от мъжете не беше помръднал, нито пък бе издал някакъв звук. Като стана дума за това, откъде всъщност бе сигурен, че са мъже? Така се бяха увили в наметалата си, че се виждаха само очите им.

Ала дълбоко в себе си, Брайън осъзнаваше, че не греши в предположенията си. Въпреки безформените наметала и мълчанието, той знаеше кой стои пред него. Очите им изглеждаха празни и неподвижни, но тази празнота бе като на хищната птица, зърнала

своята плячка. Тези очи можеха да гледат живота, смъртта, или разкъсаната плът със същата незаинтересованост и равнодушие. Брайън осъзна всичко това в миг, без да е била произнесена нито дума. Не изминал и няколко крачки, той вече си даваше сметка срещу какво се е изправил. Нямахше никакво съмнение и не би могло да има за човек, владеещ емпатията.

Групата смълчани мъже излъчваше равномерна, вледеняваща вълна на безчувственост. За един емпат не бе никак трудно да долавя чувствата на околните. Той преценяваше реакциите им като разкриваше техния емоционален заряд — внезапният интерес, омразата, любовта, желанието, приливите и отливите на чувствата, които придружаваха всяка мисъл, или действие. Емпатът неизменно следеше тази вълна, без да прави опит да изясни причините за появата ѝ. Той е като човек, който плъзва поглед по многобройни разтворени пред него книги. Забелязва отделните букви, думите, изреченията и мислите, скрити зад тях без да фокусира съзнанието си, за да ги разбере.

Как тогава ще се почувства същият този човек, ако пред него има само празни страници? Книгите отново са разтворени, но думите ги няма. Той прелиства страниците, разтваря книгите напосоки, търси някакъв смисъл. Но не открива нищо. Само празни, бели листа.

По същия начин и магтерите бяха лишени от каквито и да било чувства. Долавяха се само далечни отгласи от микровълните, съпровождащи движението на нервните импулси на най-първично ниво — автоматичният контрол между нервите и мускулите, благодарение на който се поддържаха жизнените функции. И нищо повече. Брайън отчаяно опипваше за каквато и да било следа от чувства, но опитите му бяха напразни. Тези хора или бяха лишени от емоции, или ги прикриваха толкова умело, че вълните им не достигаха до него. Трудно му беше да определи кое от двете е истинската причина.

Изминало бе съвсем малко време, откакто Брайън стигна до тези изводи. А мъжете отсреща продължаваха да стоят неподвижно, без да откъсват очи от него. Не бяха нетърпеливи, нито пък изпитваха някакво любопитство. Знаеха, че е дошъл и очакваха какво ще предприеме. Безсмислено беше да го питат за намеренията му. Оставаха на него да реши как да постъпи.

— Дойдох, за да разговарям с Лиг-магтер. Кой от вас е той? — Брайън се подразни от начина, по който прозвуча гласът му в огромната зала.

Един от мъжете помръдна едва забележимо, за да привлече вниманието към себе си. Останалите стояха все така неподвижно. Чакаха.

— Нося послание до вас — този път Брайън заговори бавно, не само за да изпълни пустата зала с гласа си, но и за да пооправи обърканите си мисли. Трябваше да действа крайно предпазливо. Но какво да предприеме? — Аз съм от Фондацията в града, сигурно вече го знаете. Нося ви съобщение от народа на Ньорд.

Настъпи тягостна тишина. Брайън бе твърдо решен разговорът да не продължава като монолог. Имаше нужда от някакви сведения, за да знае как да постъпи, да си състави представа за обстановката. Смълчаната група отсреща го потискаше. Времето течеше бавно, най-сетне Лиг-магтер произнесе:

— Ньордците ще се предадат.

Едва ли можеше да има нещо по-необичайно и странно от това изречение. За първи път Брайън си даваше сметка, че значителна част от речта се основава на подлежащите емоции. Ако човекът отсреща бе вложил поне малко чувства, радост от победата, или дори слаб ентузиазъм, думите му вероятно щяха да означават: „Победа! Врагът е готов да се предаде!“ Но не това бе значението им.

Ако пък тонът бе приповдигнат в края на изречението, то щеше да се превърне във въпрос. „Ще се предадат ли?“ Но и това не бе скритият смисъл. Всъщност, изречението не носеше нищо повече от онова просто значение, което се криеше в съставящите го думи. Интелектуалният му смисъл можеше да се възприеме само в контекста на цялостната ситуация и то от човек, запознат с предисторията на събитията. И в никакъв случай от начина, по който звучаха думите. Човекът, който ги бе произнесъл, очакваше да получи единствено и само тази информация от Ньорд. На Брайън гледаха като на обикновен приносител, на нещо което неминуемо щеше да се случи. Самият той нямаше никакво значение за тях.

Последният факт беше жизненоважен. Щом не се интересуваха от Брайън, следователно животът му нямаше никаква стойност за тях. Дошъл бе като враг и враг си оставаше. А врагът трябва да се убива.

Брайън внимателно проследи тази мисъл до край, осъзнавайки важността ѝ за него. Беше построено съвсем логично, а логиката и само логиката можеше да му помогне в този момент. Със същия успех можеше да разговаря с роботи, или извънземни, ако се съдеше по емоционалната реакция, която получаваше.

— Не можете да спечелите тази война — само ще ускорите гибелта си.

Брайън вложи колкото се може повече убедителност в тези думи, като същевременно си даваше сметка за безсмислието на опита. Никаква реакция не последва отсреща. — Ньордците знаят, че разполагате с кобалтови бомби и са научили за вашата ракетна установка. Твърдо са решени да не рискуват. Съкратили са крайния срок с още един ден. Остава само ден и половина до мига, когато отгоре ще започнат да се сипят бомбите и всички вие ще загинете. Осъзнавате ли какво означава...

— Това ли е съобщението? — попита Лиг-магтер.

— Да — каза Брайън.

Две неща спасиха живота му в този момент. Първо, беше предположил какво ще се случи, когато съобщи посланието, макар да не беше съвсем сигурен. Но дори и подозрението се оказа в негова полза. А второто бе, че притежаваше рефлексни на Победител в Двайсетобоя и с тяхна помощ се измъкна само на косъм от смъртта.

От замръзнала неподвижност, Лиг-магтер се бе катапултирал в стремителна атака. Докато летеше напред, той извади изпод наметалото къс, извит нож. Ножът разцепи въздуха точно на мястото, където допреди секунда се намиреше Брайън.

Нямаше време да стегне мускули и да скочи, успя само да се отпусне и да падне на една страна. Още преди да тупне на пода, умът му вече бе започнал да изчислява предстоящите бойни ходове. Лиг-магтер прелетя покрай него, спря и мигновено замахна с ножа назад. Брайън го подкоси с крак и противникът се строполи до него.

След секунда и двамата бяха на крака, лице в лице. Брайън зае единствената възможна позиция на невъоръжен срещу нападател с нож — присви юмруци, готов да отбие острието с опакото им, а предмишниците разположи така, че прикриваха жизненоважните точки на тялото му. Диссианецът се спусна в ниска атака, в последния момент

прехвърли ножа от едната ръка в другата и замахна към гърдите на Брайън.

За втори път Брайън успя да се измъкне на косъм от удара. Лиг-магтер се биеше с неизчерпаема ожесточеност. Всяко действие бе изпълнено със смъртоносна сила и решимост. Ако Брайън продължаваше само да се защитава, изходът беше предрешен. Човекът с ножа щеше да победи.

При следващото нападение Брайън смени тактиката. Вмъкна се под ръката на противника и сграбчи китката, стиснала ножа. Пръстите му се свиха, здрави като стоманено менгеме и обгърнаха плътно китката и изпъкналите сухожилия.

Това бе единственото, което можеше да направи — да задържи ръката с ножа. Помагаше му не само преимущество в сила, но и фактът, че бе израсъл на планета с по-силна гравитация. Съсредоточил бе всички усилия в свитите си пръсти, давайки си ясна сметка, че от тази хватка сега зависи животът му. Нищо друго нямаше значение — нито колената, които го блъскаха свирепо в гърдите, нито извитите нокти, които търсеха очите му. Опита се да извърна глава, но ноктите се впиха в кожата му и я разкъсаха, а от раната на ръката му бликаше кръв. Но всичко това бяха дреболии, които можеше да понесе. Животът му зависеше единствено и само от хватката на дясната му ръка.

Най-сетне Брайън успя да сграбчи и другата ръка на Лиг-магтер. За миг противникът замръзна. Двамата бяха достигнали равновесие в силите, опрели колене, дишащи шумно в лицата си. Качулката се бе свлякла назад, по време на схватката и чифт празни, хладни очи, се бяха вторачили в Брайън. Никаква следа от чувства не проникваше зад суровото, набръчкано лице на дисианеца. Бузата му бе разцепена от извит, белезникав белег, който достигаше ъгъла на устата, а лицето му изглеждаше разкривено в зловеща гримаса. Но само привидно, всъщност то бе безизразно, въпреки болката, която очевидно изпитваше Лиг-магтер.

Сега вече Брайън бе по-близо до победата — стига някой от останалите да не се намеси. Помагаха му по-тежкото тяло и преимущество в сила. Дисианецът трябваше да пусне ножа, ако не искаше ръката му да бъде изкълчена. Но той не го направи. Брайън

осъзна ужасен, че дисианецът не възнамеряваше да изпусна ножа — каквото и да се случи.

Разнесе се смразяващо изпращяване, тялото на дисианеца се разтърси, а ръката с ножа увисна безжизнено. И този път лицето на противника остана безизразно. Парализираните пръсти продължаваха да стискат дръжката на ножа. Лиг-магтер посегна с другата ръка, опитвайки се да изтръгне острието, за да го използва отново, макар и останал с една здрава ръка. Брайън замахна с крак и ритна ножа с всичка сила. Металното острие издрънча на пода и се изтърколи към другия край на залата.

Лиг-магтер сви здравата си ръка в юмрук и удари Брайън в слабините. Продължаваше да се бие, сякаш нищо не се беше променило. Брайън отстъпи бавно назад.

— Стига — извика той. — Сега вече не можеш да ме победиш. Невъзможно е.

Обърна се и огледа останалите присъстващи в залата, с надежда да го подкрепят. В отговор получи мълчание.

Нямаше никакво съмнение какво ще последва и какво трябваше да направи. Лиг-магтер не държеше на своя живот, също както не държеше на оцеляването на планетата. Готов бе да се бие, независимо от ударите, които понасяше. За миг Брайън получи кошмарно видение — представи си как прекършва и другата ръка на своя противник, сетне постъпва по същия начин с краката, но парализираното тяло продължава да се надига и да го преследва. Влачи се след него, въргаля се и оголва зъби — единственото останало му оръжие.

Този бой можеше да свърши само по един начин. Брайън направи лъжливо движение и Лиг-магтер се хвърли край него. Брайън замахна и се прицели точно под ребрата, в мястото, където се намираще един от големите нервни възли.

Това бе смъртоносният удар от карате. Брайън никога не бе го използвал срещу друг човек. Неведнъж по време на тренировки беше чупил масивни дървени плоскости, превръщайки ги в трески с резки, отсечени удари. Вложил цялата си сила и тежест във върховете на пръстите си той полетя напред и заби ръка дълбоко в тялото на своя противник.

Не убиваше по волята на случая, нито пък в изблик на гняв. Убиваше, защото само така можеше да сложи край на този двубой.

Дисианецът се свлече, като рухнала твърдина от плът.

Целият в кръв, Брайън дишаше тежко над трупа на Лиг-магтер и оглеждаше неговите другари.

Усещане за смърт витаеше из залата.

XI

Не повече от няколко крачки дяляха Брайън от потъналите в мълчание дисцианти. Мислите му се гонеха в безумен бяг. Само след миг магтерите можеха да се втурнат в атака, за да отмъстят за своя съратник — жестоко и безмилостно. Брайън съжали, че се бе отказал от оръжието, но сега не беше време за подобни колебания. По-важното бе какво да предприеме.

Противникът продължаваше да го следи мълчаливо и Брайън си помисли обнадяден, че може би все още не е осъзнал напълно случилото се. От всички присъстващи, само Брайън познаваше смъртоносната сила на своя удар. Незнанието им може би щеше да му спечели известно преимущество във времето.

— Лиг-магтер е в безсъзнание, — поде той, сочейки проснатото тяло — но скоро ще дойде на себе си. — В мига, когато другите проследиха почти механично посоката, в която сочеше, Брайън пое бавно към изхода. — Не исках да го направя — той ме принуди. Не желаете да се вслуша в думите ми. А сега, струва ми се, че е време, да ви покажа нещо, до което да си призная честно, не бих искал да прибегвам.

Говореше каквото му дойде наум, само и само да държи вниманието им съсредоточено другаде, колкото се може по-дълго. Стараеше се да се държи така, сякаш единственото му намерение е да стигне другия край на залата — нищо повече. Позволи си дори да спре за миг, за да оправи дрехите си и да изтрие потта от челото си. Говореше безгрижно и пристъпваше незабележимо към отвора, през който бе проникнал в залата.

Почти бе минал средата на пътя, когато магията бе разгадана и преследването започна. Един от магтерите приклепна до тялото, докосна го с ръка и извика:

— Мъртъв!

Брайън не изчака официалното съобщение. Още щом забележа първото движение, той се хвърли към вратата. Няколко къси стрелички

изтракаха по стената зад него, той се извърна и миг преди да се скрие в тунела, зърна доближените до устните на магтерите тръбички. Затича се нагоре по сумрачното стълбище, прескачайки по три стъпала наведнъж.

Глутницата го последва с неочаквана скорост, злоещо мълчалива и смъртоносна. Колкото и да се стараеше, не можеше да се откъсне от тях. Беше прекалено изтощен, дистанцията помежду им непрестанно се скъсяваше. Не разполагаше с никакъв трик или хитрина, на която да разчита, оставаше му единствено да напрегне сили в бясната надпревара. Достатъчно бе да се подхлъзне по каменните стъпала и всичко щеше да приключи.

Имаше някой пред него. Ако жената, която го дебнеше в сянката, бе изчакала само още няколко секунди, Брайън щеше да е мъртъв. Но вместо това тя предпочете да изскочи на стълбището с вдигнат за удар нож. Без да забавя темпото, Брайън се преви и се промуши под ръката ѝ. Сграбчи я отзад и я вдигна на ръце.

Почувствала, че краката ѝ се отделят от земята, жената нададе пронизителен писък — първият човешки звук, който Брайън бе чул, откакто проникна в крепостта. Преследвачите почти го бяха настигнали, когато той запрати жената срещу по-предните. Настъпи бъркотия, стълбището бе изпълнено със заплетени тела и Брайън използва безценно спечелените секунди за да стигне върха на стълбището. Вероятно имаше и други стълби, водещи към покрива, защото отвън вече го дебнеше един въоръжен магтер, готов да го застреля при първия опит да се спусне към пустинохода.

Брайън се втурна право срещу своя ексекютор, като същевременно натисна бутона на колана си и извика към вградения микрофон:

— Загазих. Можете ли...

Войниците в колата сякаш бяха чакали тъкмо тези думи. Още преди да свърши, отвън се разнесоха изстрели, последвани от глухите удари на реактивни куршуми в човешка плът. Дисанецът се завъртя, строполи се, а от рамото му бликна кръв. Брайън го прескочи и затича по тясната площадка.

— Следващият съм аз — не стреляйте! — нареди той.

Войниците вероятно държаха площадката под телескопичен прицел. Позволиха на Брайън да я пресече и незабавно откриха

безредна полуавтоматична стрелба, от стената се разхвърчаха откъртени камъчета, а край ушите му засвириха рикошети. Брайън не си даде труда да провери дали някой е дръзнал да изскочи под ураганния огън, а съсредоточи всички сили върху максимално бързото спускане. Двигателят на пустинохода изрева на пълни обороти и колата потегли. Изгубили възможността за прецизна стрелба, войниците преминаха на автоматичен огън и обсипаха върха на крепостта с метална градушка.

— Спрете... стрелбата! — извика задъхано Брайън, докато тичаше към пустинохода. Водачът се оказа достатъчно опитен, за да подкара пустинохода успоредно на посоката, в която Брайън тичаше. В мига, когато го застигна, Брайън скочи вътре през отворения люк. Не беше необходимо да дава каквито и да било разпореждания. Стовари се шумно на седалката, а пустинохода зави рязко, с пронизително свистене заобиколи крепостта и пое на пълна газ към града.

Един от войниците посегна и измъкна с ловко движение къса стреличка забита сред гънките в дрехите на Брайън. После отвори люка и я изхвърли навън.

— Щом още мърдате и дишате — рече войникът, — значи стрелата не ви е засегнала. Отровата им е толкова силна, че за десетина секунди убива човек. Късметлия.

Късметлия! Всъщност, Брайън си даде сметка, че наистина трябва да е бил роден с късмет, след като успя да се измъкне от онова гнездо на смъртта. При това с нужната информация. Спомни си колко безгрижно бе влязъл при магтерите и потрепери от ужас. Май му е било необходимо нещо повече от обикновен късмет за да си спаси кожата. Любопитството го бе отвело вътре, но само благодарение на бързината и рефлексите си се беше измъкнал. Боляха го всички мускули, дишаше тежко и беше покрит с пот — но беше щастлив. Малкото, което бе узнал за магтерите се подреждаше, макар и бавно, в стройна теория, която можеше да обясни причината за самоубийственото им поведение. Трябваше му още съвсем малко време и всичко щеше да се изясни.

Остра болка прониза рамото му и той подскочи изненадан, а мислите му се разбягаха. Един от войниците бе отворил аптекката и поливаше обилно раната му с дезинфектант. На предмишницата си имаше дълга, извита рана от нож, но не беше дълбока. Брайън понесе

стоически обработването и превръзката на раната, сетне се наметна с якето. Климатичната инсталация на пустинохода виеше от отчаяно напрежение, мъчейки се да смъкне поне с няколко градуса температурата в кабината.

Никой не се опита да проследи пустинохода. И все пак войниците въздъхнаха облекчено едва, когато черната кула изчезна зад хоризонта. Заеха се да чистят дулата на автоматите с шомполи и да се хвалят кой колко противници е свалил. Изчезнала бе и последната следа от неприязън към Брайън, сега и тримата в кабината му се усмихваха щастливо. Благодарение на него, за първи път, откакто бяха стъпили на тази планета, имаха възможност да пострелят.

Пътят беше неравен, пустиноходът се тресеше, но Брайън не обръщаше внимание. Заел се бе да обмисля своята нова теория. Намираще я за доста странна, дори необичайна, но само тя можеше да обясни фактите, такива каквито бяха. Оглеждаше я от всички страни, но поне засега не откриваше никакви слаби места в нея. Нуждаеше се само от едно — от доказателства, безстрастни и непреднамерени. Само един човек на Дис можеше да му помогне.

Когато влезе в лабораторията, Ли се бе привела над микроскопа. На предметното стъкло се виждаше миниатюрно синкаво мехурче. Тя вдигна глава, чула стъпките и му се усмихна. Умората и постоянната болка бяха оставили своя отпечатък върху лицето ѝ, кожата ѝ блестеше, намазана гъсто с крем против изгаряне и дори на места беше започнала да се бели.

— Сигурно изглеждам ужасно — оплака се тя и докосна бузата си с ръка. — Като намазана с олио свинска пържола. — Неочаквано протегна ръце и сграбчи неговите. Дланите ѝ бяха топли и влажни.

— Благодаря ти, Брайън — беше всичко, което успя да каже. Земната среда, в която бе израснала, бе достатъчно цивилизована, за да я научи да обсъжда с другите всякакви възможни въпроси без следа от свян и стеснителност. Само че това едва ли можеше да ѝ е от полза, когато трябваше да благодари на човека, който ѝ бе спасил живота. Както и да се опитваше, все ѝ се струваше, че ще издрънка нещо като от старовремска мелодрама. Но нямаше никакво съмнение в чувствата ѝ. Големите ѝ черни очи го гледаха с безкрайна благодарност. Тези очи не умееха да лъжат, нито пък го лъжеха чувствата, които Брайън

възприемаше директно. Не отговори веднага, само за да подържи поне още малко ръката ѝ.

— Как си? — запита я загрижено накрая. Не му даваше мира мисълта, че именно той я бе вдигнал от сутринта на работа.

— Би трябвало да се чувствам ужасно — отвърна тя и махна небрежно с ръка. — Но да ти призная, никога не съм била по-добре. Толкова съм натъпкана с обезболяващи и стимуланти, че всеки миг ще литна. Нервните окончания по краката ми до едно са в почивка — все едно че пристъпвам в памук. Благодаря ти, че ме измъкна от онази ужасна болница. Сто пъти по-добре съм тук.

Брайън все още съжаляваше, задето не я бе оставил в леглото.

— О, я стига! — успокои го Лиа, след като ѝ призна какво го измъчва. — Не изпитвам никакви болки. Честно. Само дето главата ми се върти и съм като в мъгла — нищо повече. Нали затова дойдох тук — за да работя. Всъщност... едва ли ще ми повярваш, ако ти призная, че тук всичко е необикновено! Да ти кажа право, заслужаваше се да се опека и сваря, за да го видя.

Тя се извърна към микроскопа и се зае да разглежда екземпляра върху предметното стъкло, като нагласяваше внимателно финия контрол.

— Бедничкият Айджел, прав беше като твърдеше, че планетата била райско кътче за екзобиолога. Това тук е гастропод, малко прилича на одостомията, но притежава толкова изразени паразитни морфобиологични промени, че...

— Спомням си още нещо — прекъсна ентузиазиранията ѝ лекция Брайън. — Нали Айджел разчиташе, че ще се позанимаеш не само с местните форми на живот, но и с туземците? Защото проблемите ни произхождат от дисианците, а не от твоите амеби.

— Но аз тъкмо тях изучавам — възрази Лиа. — Дисианците са развили високо усъвършенствана форма на коменсализъм. Животът им е така преплетен и взаимосвързан с живота на всички останали обитатели на планетата, че трябва да се разглежда само като неделима част от обкръжаващата ги среда. Съмнявам се, че при тях ще открием такива значителни морфологични изменения, на каквито сме свидетели в случая с нашата малка одостомия, но със сигурност ще наблюдаваме значителни психологични разлики от общоприетите

норми. Някоя от тези разлики може да ни помогне, за да си обясним желанието им, да подложат на унищожение собствената си планета.

— Може и да е истина, но не ми се вярва — поклати глава Брайън. — Тази сутрин излязох на малка експедиция и узнах нещо, което сигурно ще ни е от полза.

Едва сега Лиа забеляза в какво състояние са дрехите му. Умът ѝ — натъпкан с успокоителни — с мъка следваше думите му, ето защо бе пропуснала окървавената превръзка и покритите с прах дрехи.

— Имах честта да посетя — заговори Брайън, изпреварвайки въпросите ѝ — магтерите, тоест онези които носят отговорност за отчаяното положение. Трябваше да ги видя отблизо, преди да взема каквото и да било решение. Срещата ни едва ли може да се нарече приятна, но по-важното е, че узнах каквото ме интересуваше. Те се отличават по всичко от обикновените дисианци. Сравних ги. Когато разговарях с Улв — човекът, който ни спаси в пустинята — двамата се разбирахме чудесно. Вярно, че сме различни в много неща и напълно естествено, като се има пред вид начинът му на живот в тази пещ — но все пак той е човек като нас. Няма никакво съмнение. Даде ни вода, когато се нуждаехме, повика помощ. А магтерите, управляващата класа на Дис, са съвсем други. Те са най-хладнокръвната пасмина от убийци, които би могла да си представиш. Още щом се появих, се опитаха да ме убият — без никаква причина. Дрехите им, обичаите им, дори домът, който обитават — не открих нищо общо с живота на един обикновен дисианец. И най-вече — в емоционално отношение те са студени и безчовечни като влечуги. Нямаат никакви чувства, не изпитват нито любов, нито омраза, гняв или страх — нищичко. Имат само лишени от емоционално съдържание мисли.

— Не преувеличаваш ли? — попита Лиа. — В края на краищата, как би могъл да знаеш със сигурност? Може би това се дължи на подготовката им — учили са ги да не разкриват нищо от себе си. Това съвсем не значи, че са лишени от чувства, просто ги сдържат.

— Тъкмо за това говорех. Всички ние се опитваме да прикрием чувствата си — само не и магтерите. Нямам време за подробности, ще трябва да повярваш на думата ми. Дори когато е въпрос на живот и смърт, те не изпитват страх, нито омраза. Може и да ти прозвучи невероятно, но е самата истина.

Лиа разтърси глава, опитвайки се да разпръсне мъглата вътре.

— Днес съм малко затъпяла. Почакай, ако тези управници наистина са лишени от чувства, това може да обясни самоубийственото им поведение. Но подобна теория само повдига нови въпроси, без да решава старите. Как например са стигнали до това състояние? Струва ми се, че липсата на емоционален живот е несъвместима с човешкото съществуване.

— Това казвам и аз. Несъвместима е с човека. Според мен, управляващата класа на Дис не се състои от хора. Такива, каквито са например обикновените дисианци. Може да са извънземни същества, или роботи — андроиди — каквото и да е, но не и човеци. Просто използват човешкия облик за свое прикритие.

В първия момент Лиа го погледна с недоверлива усмивка, а после лицето ѝ се изпъна.

— Сериозно ли говориш? — попита го тя.

— Никога не съм бил по-сериозен. Предполагам че ти звучи, сякаш от сутринта са попрекалили да ме удрят по главата. Но това е единствената теория, която може да обясни всички налични факти. Помисли сама. Едно е ясно от самото начало и то не влиза в противоречие с моята теория. Няма съмнение, че магтерите се отнасят равнодушно към смъртта — както своята, така и на когото и да било. Нормално ли е това, от човешка гледна точка?

— Не, но ще ти измисля поне дузина логични обяснения, без да прибъгвам до идеята с извънземните. Може например да са мутанти, или мозъците им да са засегнати от някаква болест.

— И да са изгубили инстинкта си за самосъхранение? — попита Брайън. — Да не се стремят да оцеляват? Но те щяха да са обречени, да загинат още в пубертета. Едва ли щяха да предадат по наследство мутациите си — просто нямаше да имат поколение. Да оставим този дребен проблем. Повече ме занимава съвкупността от всички проблеми. Именно тази съвкупност досега не успяхме да обясним. Какво ще кажеш за пълното отсъствие на емоции? За начина им да живеят в усамотение и тайнственост? Пустинните дисианци носят само препаска, а магтерите се загръщат в плътни наметала. Живеят в крепости от черни скали и никога не излизат сами — само на групи. Отнасят своите мъртъвци, за да не могат да бъдат аутопсирани. С други думи — във всичко се държат като чужда раса. И според мен са тъкмо това.

— Добре, да приемем за момента, че твоята теория за извънземните е вярна. Как, според теб, са попаднали тук? И защо никой досега не се е досетил?

— Веднага ще ти обясня — рече Брайън. — Никъде на планетата няма да откриеш каквито и да било записи, или летописи. За пришълците не е било трудно да се приземят тук във времената след Разпадането, когато на повърхността са останали само шепа отчаяни нещастници. Едва ли са срещнали кой знае каква съпротива. А когато населението отново започнало да се увеличава, решили да се отделят, за да прикрият различията си.

— Но защо ще го правят? — не се предаваше Лиа. — Ако наистина се отнасят с безразличие към смъртта, какво значение би имало за тях отношението на обществото? Какъв смисъл да създават целия този камуфлаж? И ако наистина са пристигнали от друга планета, каква е съдбата на научните познания, с чиято помощ са долетели до тук?

— Предавам се — вдигна ръце Брайън. — Не съм в състояние да отговоря и на половината от твоите въпроси. Просто се опитвам да изградя теория, която да съответства на фактите. А споменатите факти са от ясни по-ясни. Да ти призная, от тези магтери лъха такава неприкрита безчовечност, че сигурно щях да ги сънувам в кошмарите си, ако имах време да поспя. Нужни са ни още доказателства.

— Ами намери ги — вдигна глава Лиа. — Не те карам да убиеш някого от тях — просто разкопай гробищата им. Докарай ми едно от онези приятелчета, в състояние, подходящо за аутопсия, и само след минути, с помощта на моя верен скалпел, ще мога да ти кажа дали е извънземен, или не.

Тя отново се наведе над микроскопа и нагласи окуляра.

Изглежда, че това наистина бе единственият начин, да разрежат Гордиевия възел. Само след тридесет и шест часа планетата Дис щеше да престане да съществува. Какво значение в този момент имаше нечия смърт? Или трябваше да намери труп на магтер, или да се постарее сам да се сдобие с такъв, дори ако трябва да го застреля лично. От гледна точка на оцеляването на планетата, подобна постъпка можеше да се оцени като своего рода героизъм.

Брайън стоеше зад Лиа и я разглеждаше замислено. Плътна поглед по нежната кожа на шията ѝ, покрита с едва забележим мъх. В

течение само на секунди мислите му бяха поели в съвършено нова посока — от смъртта, към живота — и той почувства непреодолимото желание да докосне с ръка тази нежна женска плът...

Вместо това пъкна ръце дълбоко в джобовете си и се отправи към вратата.

— Почини си малко — посъветва я пътем. — Съмнявам се да откриеш истината из твоите бацили. Отивам да потърся някой подходящ екземпляр за изследване. От по-едрите — както поръча.

— Истината може да е навсякъде. Когато се върнеш, ще ме намериш тук — отвърна тя, без да вдига очи от микроскопа.

На последния етаж, под самия покрив бе разположена свързочната стая. Брайън я бе посетил през първия ден, когато оглеждаше сградата. Дежурният радист беше със слушалки — макар и малко небрежно поставени — и въртеше с ръка честотния реостат. Подпрял бе босите си крака на една напречна преграда и с очевидно удоволствие дъвчеше огромния сандвич. Когато забеляза Брайън той изцъкли уплашено очи и подскочи.

— Задръж позата — успокои го Брайън. — Не ме притеснява. По-полека с тези внезапни движения — ще вземеш да счупиш някой апарат, не дай си Боже, да те удари ток, или пък да се задавиш със сух залък. Искам само да нагласиш предавателя на една определена вълна. — Брайън извади бележката с дължината на вълната и я подаде на радиста. Това бе честотата, на която според професор Крафт можеше да потърси нелегалните терористи — иначе казано — Ньордската армия.

Радистът подаде на Брайън втори чифт слушалки, които вече бяха включени.

— Готово — изфъфли той с пълна уста, опитвайки се да преглътне очевидно доста едро парче от сандвича.

— Говори Бранд, директорът на Фондацията за културно подпомагане. Обадете се, моля. — Наложил се да повтори призива се още няколко пъти, през следващите десет минути, преди да получи отговор.

— Какво желаете?

— Трябва да ви предам нещо изключително важно. Освен това, нуждая се от вашата помощ. Предполагам, че и вие не бихте желали да обменяме подобна информация по радиото.

— Не, разбира се. Чакайте там — ще се срещнем след залез-слънце.

Връзката бе прекъсната.

Тридесет и пет часа до гибелта на света, а той трябваше да чака.

XII

Когато се върна в кабинета, Брайън откри на бюрото си две прилежно подредени купчинки с документи. Едва настанил се в креслото, той почувства ледения полъх, който се носеше из стаята. Излизаше от отвора на климатичната инсталация, която бе закрыта със солидна метална решетка. Таблото за управление бе изтръгнато. Някои очевидно си бе свършил доста добре работата — или проявяваше странно чувства за хумор. Брайън започна да рита капака, докато най-сетне го огъна в единия край. Изви го навън, огледа внимателно вътрешността, напипа един кабел и го опря в съседния. Отвътре избухна цял куп искри, последван от гъст пушек. Компресорът измяука и угасна.

Фоусел стоеше на вратата, с поредната купчина документи и изненадано изражение на лицето.

— Какво ми носиш тук? — запита го Брайън.

Фоусел най-сетне успя да се съвземе, отнесе документите на бюрото и ги постави при другите.

— Това са докладите за хода на операцията от всички отделни звена — както наредихте. До най-малката подробност — включително дати, часове, заключения, предположения и прочие.

— А другият куп?

— Междупланетна кореспонденция, финансов баланс, доставки. — Докато отговаряше, той подравняваше страниците с ръка. — Доклади на дежурните, болничен дневник... — гласът му замря в мига, когато видя как Брайън помита всички документи към кошчето.

— Иначе казано, архиви — довърши Брайън. — Вече не са ни необходими.

Бюрото беше съвсем чисто, а кошчето — пълно догоре. Празнословия. А нима можеше да очаква нещо повече? Да си признае, надявал се бе, че поне един от агентите е потърсил по-различен ъгъл, под който да погледне на събитията. Но не — всички се бяха заровили в ежедневните си проблеми.

Небето навън бе потъмняло. Часовоят на входа беше предупреден да пропусне очаквания посетител. Докато не се появи пратеникът на партизаните, Брайън нямаше какво да предприеме. Раздразнението му растеше с всяка минута. Спомни си за Лиа и реши, че ще е по-добре ако ѝ прави компания. В този момент тя единствена вършеше нещо полезно.

Когато отвори вратата на лабораторията, беше завладян от предчувствието за приятната среща. Но остана като попарен. Микроскопът беше покрит, а Лиа си бе отишла. Сигурно вечеря, рече си той, или е в болницата. Болничното отделение бе разположено на долния етаж и Брайън се отпрати първо към него.

— Разбира се, че е тук! — посрещна го доктор Стайни. — Къде другаде може да отиде момиче в нейното състояние? Достатъчно дълго се е лишавала от леглото днес. Утре е последният ден и ако искате да не прекъсва работата си, ще трябва да я оставите да си почине. Цял ден тъпча подчинените ви с успокоителни и аспирин. Дисциплината всеки миг ще рухне.

— Целият този свят ще рухне. Как е Лиа?

— Добре, като се има пред вид какво е преживяла. Ако не ми вярвате, проверете сам. Има и други пациенти.

— Толкова ли сте обезпокоен, докторе?

— Разбира се, че съм обезпокоен! Да не мислите, че съм от желязо? Всички ние седим на бомба със закъснител, часовникът ѝ тиктака и това хич не ми харесва! Няма да зарежа работата си, но ще се почувствам далеч по-спокоен, когато най-сетне кацнат за да ни приберат. В този момент, единствената кожа, към която изпитвам силна привързаност е моята собствена. Едва ли ще издам публична тайна, ако ви разкрия, че останалите разсъждават по същия начин. Така че, не разчитайте на кой знае каква помощ.

— Не съм и разчитал — рече Брайън и се обърна.

Стаята на Лиа тънеше в мрак, озарена единствено от бледото сияние на дисианската луна зад прозореца. Брайън се промъкна безшумно и затвори вратата зад себе си. Пристъпи предпазливо и спря до леглото. Лиа спеше дълбоко, дишането ѝ беше равномерно и спокойно. Нямаше по-добро лекарство от укрепителния нощен сън.

Крайно време беше да си тръгне, но вместо това седна в креслото, което беше до леглото. Часовоят знаеше къде да го потърси,

значи, можеше да чака и тук.

Наслаждаваше се на откраднатия миг покой, сред един свят, обречен съвсем скоро да загине. Изпитваше благодарност заради този миг. Предметите наоколо бяха придобили приятни меки очертания, под сиянието на бледата луна. Окъпано в светлина, лицето на Лиа изглеждаше невинно и необичайно красиво — пълна противоположност на всичко, което олицетворяваше този грозен свят. Ръката ѝ се подаваше под чаршафа, Брайън я взе в своята, обхванат от ненадейно вдъхновение. Вдигна очи към пустинята навън и остави на покоя да го изпълни докрай, с надеждата поне за малко да забрави, че утре тази планета няма да съществува.

Така мина известно време. Брайън отново погледна към Лиа и откри, че очите ѝ са отворени, макар че не беше помръднала. От колко време се беше събудила? Брайън смутено пусна ръката ѝ.

— Какво става, господарят е наминал да види дали работниците ще имат сили за утрешната жътва? — попита го тя. Забележката бе съвсем в стила на онези, с които го бе обсипвала на кораба, само дето не звучеше толкова враждебно. Напротив, лицето ѝ бе усмихнато. Но въпреки това, стори му се, че в думите ѝ се долавя известна надменност към дивака от далечната галактическа провинция. Тук той може и да е директор, но на древната Земя ще бъде само някой зяпнал от почуда селяк.

— Как се чувстваш? — попита я той, подразнен от себе си, задето не бе измислил нещо не толкова банално.

— Ужасно. До утре може и да съм умряла. Би ли ми подал един плод от купата? Устата ми е като стара подметка. Чудя се, откъде ли са се взели тези пресни плодове. А, да, подарък на работническата класа от братския народ на Ньорд. — Тя взе подадената ѝ ябълка и отхапа. — Мислил ли си някога да посетиш Земята?

Брайън я погледна изненадан. Сякаш бе онова, което одева си бе помислил — за неговата провинциална изостаналост. Не, изключено беше.

— Никога — каза той. — Допреди няколко месеца няхах никакво намерение дори да напускам Анвхар. Не можех да си представя, че на света има нещо по-важно и по-интересно от Двайсетобоя.

— Спести ми подробностите за твоя Двайсетобой — помоли го тя. — След като изслушах просторните ви излияния по въпроса —

твоите и на Айджел, имам чувството, че знам далеч повече, отколкото ме интересува. Разкажи ми нещо друго за Анвхар. Имате ли градове-държави, като на Земята?

— Нищо подобно. Анвхар е слабо заселена планета. Никакви големи градове. Ако има някакво струпване, то е около училищата, оранжерии и така нататък.

— Имате ли си екзобиолози? — запита Лиа с типичната женска склонност да превръща всеки разговор на обща тема, в личен.

— Трябва да има в университетите, не съм запознат. Всъщност, когато казах, че нямаме големи градове, не уточних, че не съществуват и малки. Животът ни не е устроен по този начин. Основната клетка на обществото е семейството и кръгът от приятели. Ала тъй като семейството се разпада отрано — веднага щом пораснат децата — приятелите придобиват първостепенно значение. Причината я търси в гените, но знам едно — всички анвхарци обичат самотата. Може да е последицие от суровата борба за оцеляване.

— Не бих казала — поклати глава Лиа и отхапа отново от ябълката. — Ако продължавате в същия дух, току-виж населението ви съвсем се стопило. Поне известна близост между хората е задължителна.

— Така е, разбира се. Също както и формите на узаконено съвместно съжителство и на управление. На Анвхар обаче почитаме далеч повече съзнанието за лична отговорност и това ни помага да се справим с каквито и да било проблеми. Иначе едва ли щяхме да оцелеем в подобни условия. Хората се срещат или по случайност, или по предварителен план и по такъв начин се осигурява продължението на рода и сближаването между отделните индив...

— Мисля, че не ме разбра — спря го Лиа. — А може би все още съм замаяна от лекарствата. Вярно, че и на теб ти липсва красноречие. Знаеш ли, от самото начало на този разговор ми се струва, че се опитваш да скриеш нещо. В името на Окам^[1], бъди по-конкретен! Хайде да си представим как се събират двама от твоите хипотетични индивиди и какви са възможните последици.

Брайън въздъхна. Чувстваше се, сякаш бе нагазил в тресавище.

— Добре де — да вземем някой ерген. Като мен, например. Влюбен съм в ски-бягането и затова си вдигнах къща в моя роден край, в подножието на Зъберите. През лятото наглеждам стадо друмтуми, но

зимата е, когато живея истински. По цял ден карам ски, или поне го правех, преди да се включа в Двайсетобоите. От време на време гостувам на съседите. Случва се и други хора да ми идват на гости — Анвхар не е кой знае колко голяма планета. Дори нямаме ключалки на вратите си. Да оказваш, или да получаваш гостоприемство е нещо съвсем обичайно. На когото и да било. Мъж... или жена... на групи... или пътуващи поединично...

— Май започнах да схващам. Животът на девойката от ледения къс, който обитавате, трябва да е доста скучен. Щом се налага по цели дни да виси вкъщи.

— Само ако желае. Където и да отиде, ще бъде приета както и всички останали. Може да ти се стори малко старомодно, а на Земята дори да ни се надсмиват, но на Анвхар платоническата връзка между мъжа и жената се приема за нещо естествено.

— Още по-голяма скука. Щом толкова си падате по самотата, откъде идват бебетата?

Брайън почувства, че ушите му се зачервяват. Питаше се, дали не му се надсмиват.

— По същия проклет начин, както и навсякъде другаде! Само че това не е някакъв механичен процес, като чифт зайци, срещнали се под храстите. Жената трябва да покаже, че е заинтересувана от бракосъчетанието.

— И вашите жени само от бракосъчетанието ли се интересуват?

— Да... или от други неща. Каквото изберат. И на Анвхар, подобно на други планети из познатата галактика, където човешката раса е била подложена на адаптационни промени, постоянно се изправяме пред един по-особен проблем. Огромна част от населението е лишено от възможността да създава потомство, нередки са и случаите на спонтанни аборти. Ето защо твърде често се прибягва до изкуствено оплождане. На пръв поглед, решението изглежда нормално, ако не съществува друга възможност. Известно е обаче, че жените предпочитат да раждат деца от мъжете си. Има само един начин да се провери дали това е възможно.

Лиана разтвори широко очи от изненада.

— Да не искаш да кажеш, че жените от вашата планета проверяват дали един мъж може да зачева потомство преди да се омъжат за него?

— Разбира се. Ако не беше така, Анвхар отдавна да е ненаселен. Тъкмо по тази причина изборът е в ръцете на жената. Ако някой мъж ѝ харесва, заявява го открито. Ако ли пък не, мъжът не би си помислил да се предлага втори път. Доста по-различно е отколкото на другите планети, но така е на Анвхар. Методът си върши работата, а в случая това е най-важното.

— На Земята е съвсем различно — каза Лиа, постави огризката в една празна чиния и облиза върховете на пръстите си. — Предполагам, че анвхарците биха определили Земята като постоянно функциониращ бардак. Всичко е напълно противоположно на онова, което ми разказа и животът върви с пълна пара. Планетата е твърде пренаселена, за да намериш някъде покой. Контролът върху раждаемостта бе въведен късно, но и досега има своите яростни противници — представяш ли си? На всяка крачка се сблъскваш с най-различни религиозни течения и налудничави идеи, които отдавна са станали обичаи. Нашият свят се задъхва. Мъже, жени, деца, накъдето погледнеш — все развълнувани тълпи. И всички физически зрели индивиди — до най-последния — участват в Голямата игра на любов. Мъжът е неизменният агресор. Не физически — във всеки случай, не твърде често — докато жените приемат за нещо естествено дори някои доста невъздържани форми на ухажване. Няма купон, на който да не станеш свидетел на неудържими изблици на страст. Жените при нас трябва винаги да са с наточени токчета.

— С какво?

— Така се казва. С други думи, трябва винаги да са нащрек, ако не искат течението да ги отнесе.

— Звучи доста... — Брайън внимателно прецени следващата дума, която се канеше да произнесе и като не успя да открие подходяща, продължи неохотно: — ... отблъскващо.

— Сигурно е така, от твоя гледна точка. Опасявам се, че ние сме свикнали да гледаме на всичко това като на нещо съвсем естествено. Според социолозите... — тя млъкна и изправи се и погледна Брайън в очите. Очите ѝ се разшириха, устата ѝ оформи едно произнесено „о“, сякаш едва сега бе осъзнала нещо важно.

— Каква глупачка съм — заговори тя. — Ти не си ме разпитвал само от любопитство! Имал си пред вид съвсем конкретен човек. И това съм аз!

— Моля те, Лиа, ти не разбираш...

— Разбирам и още как! — тя се засмя. — През цялото време те имах за студенокръвен, за планина от мускули със сърце от лед, а ти всъщност си толкова мил. Само дето играеш по добрите стари анвхарски правила. И чакаш да ти дам знак. Така и щяхме да играем — всеки по своите правила — ако не беше проявил повече разум от мен и не беше почувствал, че сигналите ни се преплитат някъде по пътя. Като си помисля само, че те смятах за някакъв заклет чуждопланетен ерген. — Тя вдигна ръка и прокара пръсти през косата му. Едва сега осъзна, че искаше да го направи от доста време.

— Нямах как — каза ѝ той, опитвайки се да не обръща внимание на нежно докосващите го пръсти. — Непрестанно мислех за теб, но не можех да допусна, че имам право да ти се натрапвам. Опасявах се, да не те обидя. След това пък реших, че може би те обиждам именно като не предприемам нищо. Ужасно се обърках, нямах представа за нравите на твоята планета.

— Е, сега вече знаеш — отвърна тихо тя. — Мъжете предприемат първата стъпка. Сега, след като разбрах всичко, струва ми се, че вашите обичаи са за предпочитане. Макар все още да не съм съвсем сигурна какво представляват. Между другото, Брайън, стана ли ти ясно, че те харесвам? Зад цялата тази грамада от мускули се крие мъж, какъвто никога досега не бях срещала. Сега не му е времето да говорим за сватба, но ужасно бих желала...

Той я обгърна с ръце и я притегли към себе си. Ръцете ѝ се плъзнаха по раменете му, а устните ѝ потърсиха неговите в мрака.

— Внимавай... — прошепна тя. — Цялата съм в рани...

[1] Уилям Окам (ок.1290 — 1349) — англ. богослов, според който понятията, неподлежащи на интуитивно познание, трябва да бъдат изключени от науката — бел.прев. ↑

XIII

— Не пожела да влезе, сър. Удари с юмрук вратата и извика: „Тук съм, предайте на Бранд“.

— Няма значение — отвърна Бранд, пъкна пистолета в кобура и постави няколко резервни пълнители в джоба си. — Излизам навън, ще се върна преди зазоряване. Докарайте една носилка на колела от болницата. Искам да ме чака при вратата, когато се върна обратно.

Улицата навън бе по-тъмна, отколкото си спомняше. Брайън се намръщи и плъзна ръка към пистолета. Някой бе изключил уличното осветление. Сиянието на звездите едва стигаше за да различи тъмните очертания на пустинохода.

— Брайън Бранд? — извика някой не особено вежливо от колата. — Качвайте се.

Моторът изрева веднага щом Брайън затвори люка. Без да включва външните светлини, колата се понесе по улиците на града и не след дълго излезе в пустинята. Пустиноходът увеличи скоростта, но водачът продължаваше да шофира на тъмно, направлявайки пипнешком приборите. Катереха се нагоре по склона и когато излязоха на платото, той изгаси двигателя. Откакто потеглиха, двамата не бяха разменили нито дума.

Нещо щракна и таблото се озари в светлини. Едва сега Брайън съумя да различи орловия профил на човека до него. Водачът се раздвижи и Брайън забеляза, че тялото му е с гротескни очертания. Дали вследствие на нещастен случай, или на генна мутация, но гръбнакът му бе изкривен напред, сякаш го обричаше на вечен поклон. Истинска рядкост бе да срещнеш недъгав човек — Брайън например виждаше за пръв път през живота си. Зачуди се какво ли е попречило на нещастника да потърси медицинска помощ досега. Каквато и да бе причината, тя сигурно можеше да обясни и застиналия израз на болка и горчицина, който не слизаше от лицето му.

— Онези всемогъщи умници на Ньорд дадоха ли си труда да ви съобщят, че са скъсили срока с още един ден? — запита водачът. — И

че този свят е обречен на неминуема гибел?

— Да, зная — кимна Брайън. — Тъкмо затова ми е необходима помощта на вашата група. Не разполагаме с много време.

Мъжът не отговори, само изсумтя нещо, докато следеше радарния монитор, заслушан в ритмичното писукане. Под негово ръководство електронните датчици протегнаха своите пипала на различни честоти, за да проверят, дали пустиноходът не е бил проследен.

— Къде отиваме? — попита Брайън.

— В пустинята. — Водачът махна неопределено с ръка. — В щаба на армията. И без това всичко наоколо скоро ще бъде унищожено. Няма какво да крия от вас, това е единственият лагер, с който разполагаме. Там е концентрирана цялата налична сила — хора, коли, оръжие. Там е и Хис. Командирът на отряда. Утре този лагер няма да го има — заедно с цялата планета. За какво сме ви потрябвали?

— Не е ли по-добре да го кажа на Хис?

— Ваша воля. — Поуспокоен от данните на радара, водачът запали отново двигателя и се понесе през пустинята. — Ще ви напомня само, че ние сме доброволна армия и нямаме тайни помежду си. Ако крием нещо, то е от глупаците горе, дето смятат да видят сметката на планетата. — Думите му бяха пропити с горчивина и той дори не си даде труд да я прикрие. — Пъчеха се помежду си и отлагаха времето за вземане на решение, докато накрая бяха принудени да произнесат смъртната присъда.

— Бях останал с противоположното впечатление. Според тях вашата Ньордска армия е терористична организация.

— Така си е. Но ние сме войници и сме дошли да воюваме. Идеалистите от нашата планета ще разберат какво означава това, едва когато стане твърде късно. Ако ни бяха подкрепили още от начало, щяхме да взривим стените на всички черни замъци на Дис и да ги претърсим за бомби. Това неминуемо щеше да бъде придружено с насилие и убийства. А те не искаха и да чуят за нищо подобно. Сега ще трябва да убият всички и да унищожат планетата. — Той включи за миг светлините на таблото, колкото да се ориентира по компаса и Брайън отново плъзна поглед по сгърченото му тяло.

— Рано е да се предаваме — каза Брайън. — Остава малко повече от един ден. Освен това, струва ми се, че открих нещо, което може да спре войната — без да бъде пусната нито една бомба.

— Вие отговаряте за Фондацията за културно подпомагане, безплатен хляб и одеала, нали? Какво ще свършат вашите хора, когато се почне стрелбата?

— Нищо. По-важното е да не се стига до стрелбата. Ако се опитвате да ме обидите, откажете си. Имам доста висок праг на дразнимост.

Водачът отново изсумтя неразбрано и забави скоростта, за да навлязат в каменист участък.

— Какво всъщност искате? — попита той.

— Ще ми се да подложим на обстойно изследване някой магтер. Жив или мъртъв — без особено значение. Да ви се намира някой под ръка?

— Не. Неведнъж сме си мерили силите с тях, винаги на тяхна територия. Прибират всички свои убити, а също и каквото докопат от нашите. Но за какво ви е това? Един мъртвец трудно ще ви каже къде са бомбите, или хиперпространствената ракетна установка.

— Не виждам защо да ви обяснявам, освен ако не сте в командването. Говоря с Хис, нали?

Водачът изруга ядно, после настъпи мълчание.

— Какво ви кара да мислите така? — запитва накрая.

— Наречете го интуиция. Първо, не ми приличате на обикновен водач на пустиноход. Разбира се, може армията ви да е съставено само от генерали, без нито един редник, но да ви призная, съмнявам се. Освен това, всички знаем с колко малко време разполагаме. Пътуването до лагера е доста продължително, да седите там и да ме чакате би било загуба на ценно време. Затова пък, докато шофирате и разговаряте с мен, ще разполагате с достатъчно време за да прецените как да постъпите. Така ли е?

— Да. Аз съм Хис. Но все още не сте отговорили на моя въпрос. За какво ви е нужно тяло на магтер?

— За да го разрежем и огледаме внимателно. Лично аз смятам, че магтерите не са хора. Те са нещо, което живее сред хората, преструва се, че е с човешки произход, но не е.

— Потайни пришълци? — Хис изплю тези думи изненадано и с отвращение.

— Може би. Ще разберем след аутопсията.

— Вие или сте твърде глупав, или некомпетентен. — Произнесе огорчено Хис. — Или пък мозъкът ви се е сварил от дисианската жега. Не искам да имам нищо общо с този налудничав план.

— Нямайте друг изход — отвърна Брайън и остана изненадан от спокойствието, с което произнесе тези думи. Беше доловил интересът на другия, прикрит зад привидната враждебност. — Дори не е необходимо да ви убеждавам. Само след ден този свят ще престане да съществува, а вие не разполагате с никакви други средства за да попречите на това. Може и да е само налудничаво хрумване, но едва ли ще си простите, ако не го проверите. Не и ако държите на достойнството си. Сега е моментът да решите, дали сте убиец, пристигнал тук за да постреля по дисианци за развлечение, или наистина искате да спрете войната. Та кое от двете?

— Ще имате вашето тяло, щом толкова го искате — изръмжа Хис и сви рязко волана, заобикаляйки една скална издатина. — Не че с това ще постигнете нещо. Просто не виждам нищо лошо, ако утрепем поне още един магтер. Ще включим в предстоящата си операция и вашия план. Тази нощ е последната и затова изпратих всички групи с бойни задачи. До зазоряване ще се постареем да проникнем в колкото се може повече от проклетите кули на магтерите. Все още не е късно да се натъкнем на някоя следа. Може и да е изстрел в тъмното, но по-добре, отколкото да седим. Моята собствена група ме очаква, ще вземем и вас. Останалите потеглиха по-рано. Целта ни е една малка кула в покрайнините на града. Веднъж вече я нападахме и задигнахме всичкото складирано там оръжие. Не е изключено тия тъпацы отново да са я използвали за склад. Понякога тези магтери постъпват така, сякаш напълно са лишени от въображение.

— Нямайте представа колко сте прав — отвърна Брайън.

Пустиноходът забави, приближавайки се към стръмния склон на поредното плато, което се издигаше наред пустинята. Малка контролна лампичка мигна на таблото, Хис я зърна и незабавно изгаси двигателя. Двата излязоха навън, протегнаха се и потрепериха от нощния хлад.

Не беше никак лесно да вървят в тъмното, в сянката на скалите над тях, сред разхвърляните обемисти каменни блокове. Брайън се стресна от внезапно блесналата насреща светлина и прикри очите си с ръка. Сред камънаците, непосредствено до него, бе монтиран неутрализиращ проектор, излъчващ ветрилоподобна вибрационна завеса, която абсорбираше всички попаднали под какъвто и да било ъгъл светлинни лъчи. Създаденият по този начин участък от абсолютен мрак беше като светлонепроницаема стена, прикриваща просторната ниша в основата на скалите. В пещерата, над която бе надвиснала скална козирка, бяха прибрани три открити пустинохода. Машините бяха широки, с дебели, бронирани стени и очевидно предназначени за военни операции, ако се съдеше по сивкавата им оцветка. Насядалите наоколо мъже разговаряха оживено, или лъскаха оръжията си. Всички замлъкнаха, когато се появиха Хис и Брайън.

— Качвайте се — нареди на висок глас Хис. — Ще атакуваме незабавно, планът остава същият. Телт да дойде незабавно при мен.

Когато се обръщаше към своите хора, гласът на Хис бе изгубил предишната си строгост. Високите нъордски войници скочиха и се заеха да изпълняват дадената заповед. Изглеждаха великани, пред прегърбената му фигура, но не се поколебаха нито за миг, когато чуха гласа на своя командир. Те бяха мускулите на Нъордската армия, а той — умът.

Набит, късо подстриган мъж се изправи пред Хис и отдаде чест с отривисто движение. Целият бе окичен с най-различни предмети и електронни прибори. Джобовете му бяха издути от резервни части и инструменти.

— Това е Телт — представи го Хис. — Той ще се грижи за теб. Телт е моят личен отряд по техническа поддръжка. При всички операции носи своите дозиметри, за да измерва радиационната обстановка вътре в дисианските крепости. Досега не е открил следи от хиперпространствения генератор, нито пък повишена радиоактивност, свързана с близостта на бомба. С други думи и той като тебе е безполезен, така че двамата може да си правите компания. Използвайте колата, с която пристигнахме.

Лицето на Телт се разкриви от жабешка усмивка, гласът му бе пресипнал, гърлен.

— Чакайте, чакайте! Съвсем скоро някой от индикаторите ще потрепне и край на всички тревоги. Какво ще правя с този непознат?

— Ще му намериш труп — и то на магтер — каза Хис. — Ще го откараш, където пожелае, а след това ще се явиш на доклад при мен — Хис присви очи и погледна навъсено Телт. — Някой ден индикаторчетата ти щели да потрепнат! Нещастен глупак — това е последният ни ден. — Той се обърна и даде знак на войниците в машините.

— Харесва ме — рече Телт, докато нагласяваш екипировката си. — Личи си дори по тези обидни обръщания. Велик човек е нашият Хис, но никой няма да го разбере, докато не е станало твърде късно. Подай ми онзи дозиметър, ако обичаш.

Брайън последва техника до пустинохода и му помогна да натовари приборите. Не след дълго останалите по-мощни машини изпълзяха от мрака и Телт потегли след тях. Прокрадваха се в колона между скалите, докато излязоха в пустинята, сред пълзящите дюни. Едва тогава се разгърнаха във верига и се понесоха към своята цел.

Телт тананикаше пресипнало докато управляваше пустинохода. Внезапно млъкна и погледна Брайън.

— За какво ти е потрябвал този мъртъв дисианец?

— Имам една теория — заобяснява неохотно Брайън. Почти беше задремал, използвайки възможността да посъбере сили преди атаката. — Опитвам се да предотвратя неизбежния край.

— И ти си като Хис — кимна с очевидно задоволство Телт. — Отчаяни идеалисти. Опитвате се да спрете една война, която не сте започнали. Никой не искаше да слуша Хис. От самото начало ги убеждаваше какво ще се случи и се оказа прав. А те смятаха идеите му за недъгави, като самия него. Знаеш ли, че е живял съвсем сам в един лагер на хълм, прегърбен по рождение, а когато го открили, било твърде късно, за да извършат необходимите корекции. Идеите могат да се израждат по същия начин. Хис се смята за специалист по въпросите на войната. Боже! Война на Ньорд — това е като да си специалист по ледени кубчета в пкъла. Но той си разбира от работата, макар че онези така и не му разрешиха да покаже на какво е способен. А вместо това дадоха командването на дядо Крафт.

— Но нали Хис командва армията?

— Само доброволците, а те не са кой знае колко, няма и пари. Не само, че сме малко, но вече е твърде късно да свършим нещо полезно. На всичко отгоре ни наричат касапи. — В гласа на Телт се долови обидата, която дълго време беше спотайвал. — Нашите сънародници ни смятат за хора, които обичат да убиват. Имат ни за побъркани. Не могат да разберат, че правим онова, което ни е останало...

Той млъкна, натисна рязко спирачките и изгаси мотора. Веригата от бойни машини бе замряла. Далеч пред тях, над върховете на дюните се виждаше черната кула.

— Ще продължим пеша — рече Телт, изправи се и се протегна. — Няма какъде да бързае, момчетата ще са там преди нас и ще се погрижат за всичко. После двамата с теб се отправяме към подземието, проверяваме за радиация и намираме някой подходящ труп.

Отпърво вървяха, сетне, когато излязоха иззад прикритието на дюните, наложи се да пълзят към дисианската крепост. Далеч пред тях притичваха тъмни фигури и спряха едва, когато доближиха черните стени. Не използваха познатата на Брайън площадка, а направо се покатериха по стената.

— Катерят се по въжета — обясни Телт. — Изстрелват ги с арбалети, котвите се прилепват с помощта на светкавично засъхващо лепило. При изкачването използват специално въжено моторче. Изобретение на Хис.

— Така ли ще проникнем двамата с теб? — попита Брайън.

— Не, на нас ще ни се размине катеренето. Казах ти, че веднъж вече сме нападали тази крепост. Познавам добре разположението. — Докато говореше, Телт продължаваше да се придвижва по предварително избрания маршрут, заобикаляйки на известно разстояние кулата. — Тук някъде беше.

Пронизителен звук разцепи въздуха и върхът на кулата избухна в пламъци. Някъде над тях се разнесе безпорядъчна автоматична стрелба. Нещо прелетя в нощния мрак и тупна тежко недалеч от тях.

— Атаката започна — извика Телт. — Сега е моментът да влезем — докато онези отрепки защитават горните етажи. — Той измъкна от раницата си някакъв плосък предмет и го залепи за стената. Предметът остана като прикован. Телт завъртя горния му край, дръпна нещо и махна с ръка на Брайън да залегне.

— Насочен заряд. Би трябвало да пробие отвор в стената, но човек никога не може да бъде сигурен.

Земята под краката им се разтресе а стената се пропука с оглушителен грохот, сякаш ударена от титаничен юмрук. Сред вдигналия се облак от прах и пясък, двамата едва съзряха тъмния отвор в стената — тунелът, прокаран от взрива на насочения заряд. Телт освети дупката и помещението отвъд нея.

— Ако някой е имал неблагоприятието да се подпира на стената, вече не представлява заплаха за нас. Хайде да влизаме в кошера, преди ония отгоре да са слезли, за да проверят какъв е този шум.

Подът беше покрит с натрошени парчета от скала и двамата се запрепъваха отгоре. Телт сочеше пътя с конусовидния сноп светлина от фенерчето.

— Подземието е издълбано в скалата. обикновено тук складират каквото имат...

Димяща, черна сфера изскочи от мрака на тунела и тупна в краката им. Телт зяпна от изненада, но Брайън незабавно се хвърли напред. Ритна сферата с широката част на обувката си и я запрати обратно в тунела, откъдето се бе появила. Телт се стовари на пода до него в мига, когато вътрешността бе озарена от ослепителна експлозия. Таванът се напука и ги засипа с едри парчета мазилка.

— Гранати! — изпъшка Телт. — Досега само веднъж са ги използвали. Едва ли имат още. Трябва да предупредя Хис. — Той включи ларингофона в радиостанцията на гърба си и побърза да докладва. Нещо се раздвижи пред тях и Брайън обсипа тунела с дъжд от огън и метал.

— Нашите горе са го закъсали! Трябва да се изтегляме. Тръгвай, аз ще те прикривам.

— Дойдох за дисианец — няма да си тръгна, преди да получа, каквото ми трябва.

— Ти си луд! Останеш ли, ще умреш!

Докато говореше, Телт отстъпваше бързо назад. Обърна се с гръб и в този миг Брайън стреля. Магтерите се бяха появили безшумно, като сенките на смъртта. Втурнаха се в атака без да издадат звук, а куршумите посрещаха с каменни лица. Първите двама се строполиха незабавно, третият падна в краката на Брайън. Прострелян смъртоносно, но все още жив. Той пълзеше напред, вдигнал нож за

удар, а след него оставаше алена диря. Брайън не помръдваше. Колко пъти още щеше да се наложи да убива друг човек? И дали съществува срещу него можеше да бъде наречено човек? Умът и тялото му се бунтуваха срещу убийството, почти бе готов да приеме на свой ред смъртта, вместо да погуби друг.

Изстреляните от Телт куршуми довършиха вместо него магтера.

— Ето ти желанието труп — вземай го и да се махаме! — изкрещя Телт.

Със съвместни усилия двамата успяха да пхнат необичайно тежкото тяло през отвора в стената, а незащитените им гърбове потръпваха в очакване на смъртоносните изстрели. За щастие не последваха нови атаки, една-единствена граната избухна далеч зад тях, докато се отдалечаваха на прибежки от кулата.

Една от бронираните коли заобикаляше в широк кръг крепостта, озарявайки всичко наоколо в светлини, а войниците вътре продължаваха да водят прицелен огън с тежкокалибрената картечница. Неуспелите нападатели един по един се прибираха в нея. Телт и Брайън също се отпавиха натам, влачейки мъртвото тяло по пясъка. Телт хвърли поглед през рамо и се понесе в бяг.

— Преследват ни! — изпъшка той. — За първи път ни преследват след атака!

— Трябва да са научили за трупа — отвърна Брайън.

— Да го оставим... — задъха се Телт. — Твърде тежък е... не можем да го носим!

— По-скоро бих оставил теб — стисна зъби Брайън. — Аз ще го нося. — Той сграбчи трупа, без да срещне съпротива от Телт, и го метна на рамо. — Прикривай ме!

Телт изстреля няколко откоса към черните фигури, прииждащи зад тях. Водачът на пустинохода вероятно бе зърнал отблясъка от изстрелите, защото машината сви рязко и се приближи към тях. Пустиноходът закова сред облак прах и към тях се протегнаха готови за помощ ръце. Брайън пхна първо тялото, а едва след това се качи. Двигателят изрева, пустиноходът потегли с рязко дръпване и кулата остана назад.

— Знаеш ли, — извика през шума Телт — малко се пошегувах, когато ти казах, че трябва да оставим трупа. Не ми повярва, нали?

— Повярвах ти — отвърна Брайън и придърпа трупа до себе си.

— Аххх — ядоса се Телт. — И ти си като Хис. Приемаш всичко на сериозно.

Брайън изведнъж почувства, че е мокър, дрехите му бяха подгизнали от кръв. При тази мисъл стомахът му се сви и той сграбчи ръба на каросерията. Убийството беше твърде лично преживяване. Едно беше да говориш абстрактно за това, че ти е нужен труп, а съвсем друго, когато го получиш и тялото ти се опръска в кръвта му. Но магтерът не беше човек, сигурен бе в това. Тази мисъл малко го поуспокои.

Когато се събраха с останалите пустиноходи, групата се раздели.

— Всеки ще поеме в различна посока — обясни Телт. — За да не могат да ни проследят до базата. — Той плъзна компаса по картата и включи двигателя на колата. — А ние ще направим широк завой в пустинята, преди да поемем към Хоувстад. Начертал съм курса тук. Оставям теб и твоето приятелче и после незабавно се връщам в лагера. Още ли ми се сърдиш за онова, дето ти казах? А?

Брайън не отговори. Беше втренчил поглед в прозореца.

— Какво става? — попита Телт. Брайън посочи с пръст мрака отвън.

— Ей там — рече той към появилото се на хоризонта сияние.

— Това е зората — рече Телт. — На твоята планета май доста често вали. Никога ли не си виждал изгрева на слънцето?

— Не и когато е за последен път на някоя планета.

— Остави тая работа — рече Телт. — От думите ти ме побиват тръпки. Давам си сметка какво чака тези нещастници. Но нима не направихме всичко възможно за да ги спрем? Как мислиш ще се чувстват онези на Ньорд утре сутринта?

— Може би още не е късно да спрем войната — рече Брайън като вдигна рамене в мрака. Вместо отговор Телт изсумтя пренебрежително.

Докато опишат планирания полукръг в пустинята, слънцето вече се бе изкатерило в небето, а въздухът трептеше от горещина. Пътят им водеше през верига от ниски, покрити с камъни хълмове, където трябваше почти да пълзят. Телт подкара на първа, потеше се обилно и непрестанно ругаеше, докато дърпаше ръчките. Най-сетне излязоха на твърдия пясък и се понесоха към града.

Още щом забелязаха Хоувстад, Брайън почувства как сърцето му се свива от уплаха. Над града се издишаше черен стълб от дим. Напълно възможно бе да гори някоя от изоставените сгради. Но колкото повече приближаваха, толкова повече нарастваше напрежението му. Брайън не смееше да формулира опасенията си гласно, но вместо него го направи Телт.

— Нещо гори. И то от вашия район, близо до сградата на Фондацията.

Веднага щом навлязоха в града, забелязаха следи от разрушение. Улиците бяха обсипани с камъни. Миришеше на дим. Всички, които срещаха по пътя си, вървяха в тяхната посока. Обичайно пустите улици на Хоувстад сега бяха изпълнени с хора. Не само дисиданти, които се отличаваха по оскъдното си облекло, но и пришълци, все още ненапуснали планетата.

Брайън провери дали трупът е покрит с брезент, преди да навлязат в тълпата.

— Не ми харесва тая навалица — оплака се Телт, оглеждайки минувачите. — Ако не беше последния ден, никога нямаше да вляза тук. Местните познават колите ни, честичко сме ги навестявали. — Той сви зад ъгъла, скочи на спирачките и зяпна от изненада.

Картината пред тях бе на разрушение. Черни, овъглени и порутени стени. Руините все още димяха, на места трептяха и огнени езици. Част от една стена се откърти и се стовари с трясък на земята.

— Та това е вашата сграда — сградата на Фондацията! — извика Телт. — Дошли са тук преди нас — сигурно са използвали радиовръзка, за да организират атаката си. Трябва да са използвали някакъв мощен експлозив.

Надеждата беше мъртва. Дис беше обречена. Сред овъглените руини отсреща лежаха труповете на всички онези, които му вярваха. Лиа... красива, ала докосната от злоещата смърт. Доктор Стайни и неговите пациенти, Фоусел, всички останали. Той ги бе задържал на планетата, а ето че сега бяха мъртви. До последния човек. Мъртви.

Убиец!

XIV

Животът нямаше смисъл. Брайън бе завладян от отчаяние, единственото, което изпитваше бе чувството за непреодолима загуба. Ако умът му разполагаше с пълна власт над тялото, в този момент той щеше да умре, защото бе изгубил всякаква воля за живот. Но сърцето му продължаваше да бие, а дробовете му поемаха ритмично въздуха, примесен със сладникав дим. Тялото му живееше, само благодарение на автоматично регулираните процеси.

— Какво ще правиш сега? — попита Телт с помръкнал глас. В отговор Брайън само поклати глава. Какво можеше да направи? Какво въобще можеше да се направи?

— Последвайте ме — подкани ги някой с типичен гърлен дисиански глас през отворения заден прозорец. Докато се обърнат, човекът произнесъл думите, бе изчезнал в тълпата. Посъвзел се от удара, Брайън зърна един от местните да заобикаля тълпата по края, като същевременно поглеждаше към тях. Беше Улв.

— Завий — в тази посока! — Той побутна Телт и му посочи с ръка. — Карай бавно, не искам да привличаме внимание. — Брайън бе почувствал искрицата на слаба надежда, но не смееше да мисли за нея. Сградата бе разрушена, а хората вътре мъртви. Трябваше да приеме този факт.

— Какво става? — попита Телт. — Кой ни заговори през прозореца?

— Един от местните — този, когото следваме. Той ми спаси живота в пустинята, мисля че е на наша страна. Макар и да е дисианец по рождение, струва ми се, че осъзнава някои неща, които са неразбираеми за магтерите. Знае например, какво ще се случи с тази планета. — Брайън не спираше да говори, стараеше се да занимава мислите си с друго, за да не остави простор за надеждата. Знаеше, че всяка надежда е безсмислена.

Улв продължаваше да крачи по улицата, без да поглежда назад. Следваха го на максимална дистанция, но внимаваха не го изпускат от

очи. Навлязоха в района на чуждопланетните складове и улицата съвсем опустя. Улв хлътна в една от сградите, над която висеше надписът: „ТЪРГОВСКО ОБЕДИНЕНИЕ ЛЕКИ МЕТАЛИ“. Телт намали скоростта.

— Не спирай тук — нареди Брайън. — Продължавай до ъгъла, там ще спрем.

Брайън изскочи от пустинохода с лекота, каквато не чувстваше в себе си. Улицата, докдето му стигаше погледа, бе съвсем безлюдна. Той сви зад ъгъла и огледа посоката, откъдето бяха дошли. Горещо, тихо и пусто.

От мрака на прохода, в който бе изчезнал Улв, се показа и помахачия ръка. Брайън даде сигнал на Телт да потегли и скочи в движение в пустинохода.

— Карай към онази врата — бързо, преди някой да ни е видял!

Пустиноходът се спусна надолу в тесния тунел и вратата зад тях хлопна.

— Улв? Какво става? Къде си? — извика Брайън в здрача. Някакво тъмно очертание се издигна зад него.

— Тук съм.

— Научи ли... — Брайън не намери сили да завърши изречението.

— Зная за нападението. Магтерите наредиха всички ние да се присъединим и да помогнем в пренасянето на експлозива. Аз също отидох. Не можех да ги спра, нито имаше време да предупредя хората в сградата.

— Значи всички са мъртви?

— Да — кимна Улв. — С изключение на един. Разбрах, че мога да спася само един от обитателите на сградата, не знаех кой точно. Ето защо измъкнах жената, която беше с теб в пустинята — тя е тук. Беше ранена, макар и не тежко, когато се добрах до нея.

Брайън въздъхна с гузно облекчение. Нямахше право на това, особено след като всички останали бяха загинали. Но в този миг беше щастлив.

— Искам да я видя — каза той на Улв. Изведнъж се изплаши, че може да е станала грешка. Ами ако Улв е спасил друга жена?

Улв го поведе през пустата товарна рампа. Брайън го следваше отблизо, борейки се с желанието да настоява да побързат. Когато

забеляза, че Улв се насочва към една от стаите на отсрещния край, той изгуби контрол и се затича.

Наистина беше Лиа, лежеше в безсъзнание на една кушетка. Лицето ѝ бе покрито с пот, тя изпъшка и се раздвижи, без да дойде на себе си.

— Дадох ѝ совер, а после я увих в платно, за да не разбере никой — каза Улв.

Телт бе спрял на прага.

— Совер е билка, която получават от едно местно растение — обясни той. — Имаме известен опит с нея. В малки дози упоява чудесно, но при предозиране изходът е фатален. В колата имам антидот — веднага ще го донеса. — Той излезе.

Брайън приседна до Лиа и изтри от лицето ѝ потта и мърсотията. Тъмните сенки под очите ѝ изглеждаха съвсем черни, кожата ѝ бе придобила призрачна прозрачност. Но беше жива — това бе най-важното.

Посъвзел се от напрежението, Брайън отново можеше да разсъждава нормално. Чакаше ги доста работа. Лиа трябваше час по-скоро да бъде настанена в болница. Не, не и в този момент. Нужна му бе помощта ѝ. Все още можеха да открият търсеното решение. Всяка отмерена секунда скъсяваше отреденият живот на планетата.

— След минутка ще е на крака — каза Телт и стовари на пода тежката метална аптечка. После вдигна глава и проследи с мрачен поглед излизацията от стаята Улв. — Жалко, че Хис не е знаел за този ренегат. Можехме да го използваме за шпионин, да черпим от него информация, всъщност сега вече е твърде късно за това. — Той извади от аптечката инжекционния пистолет и набра някакъв код на циферблата. — Навий ѝ ръкава и ще я върна сред живите. — Той опря разширеното като фуния, стерилизирано дуло в кожата на предмишницата и натисна спусъка. Инжекционният пистолет забръмча едва чуто и обозначи с тихо изщракване края на лечебния цикъл.

— Бързо ли действа? — попита Брайън.

— Няколко минути. Остави я на спокойствие, след малко ще бъде на себе си.

В този момент нахълта Улв.

— Убиец! — изсъска той, измъкна тръбичката и я вдигна към устата си.

— Ходил е до колата и е видял трупа! — извика Телт и посегна към пистолета.

Брайън скочи между двамата и вдигна ръце.

— Спрете! Не ви ли омръзнаха убийствата? — кресна той на дисиански. — Само да си посмял да натиснеш спусъка, — закани се Брайън на Телт — ще ти натикам пистолета в гърлото. Аз ще се оправям. — Той се обърна към Улв и забеляза, че не беше допрял тръбичката до устните си. Това беше добър признак — дисианецът все още се двоумеше.

— Значи си видял трупа в колата, Улв. И знаеш, че принадлежи на магтер. Аз го убих, собственоръчно, защото предпочитам да загине един магтер, или десет, или дори сто, отколкото да бъде унищожена цялата планета. Убих го в честен бой, а сега искам да изследвам трупа. Има нещо много странно и различно при магтерите — и ти го знаеш. Ако успея да разбера какво е, може би ще ги накараме да спрат войната и да не бомбардират Ньорд.

Макар все още разгневен, Улв неохотно прибра тръбичката.

— Ще ми се да ви няма — заяви той. — И никога да не бяхте идвали тук. Всичко беше наред, докато не се появихте. Магтерите бяха най-силни и убиваха, но и ни помагаха. А ето че сега искат да воюват с вашите оръжия, а вие възнамерявате да унищожите планетата, на която живея. На това отгоре молите за помощта ми!

— Не на нас — на себе си да помогнеш! — поправи го уморено Брайън. — Връщане назад няма и не може да има. Може би Дис наистина щеше да е далеч по-добре, ако си бе останала изолирана. А може би не. Каквото било — било, време е да забравиш миналото. За добро, или за лошо, планетата ви отново е част от галактиката. Само дето сте го загазили и аз съм тук, за да ви помогна.

Секундите, през които Улв се бореше с новоизникналите въпроси, се нижеха бавно. Наистина ли едно убийство би могло да спре войната? Можеше ли да помогне на своя народ, като съдействаше на чужденците да воюват и да убиват? Светът, който познаваше, се беше променил и това го объркваше. Огромни усилия му бяха необходими, за да се промени заедно с него.

Внезапно Улв пъкна тръбичката в пояса, обърна се и излезе.

— Това вече е прекалено за нервите ми — оплака се Телт, докато прибираще пистолета в кобура. — Нямах представа колко щастлив ще

бъда, когато цялата тази проклета история свърши. Не ме интересува, дори да взривят планетата. Стига ми толкова. — Той се отправи към пустинохода, като не изпускаше от очи приклеknалия до стената дисианец.

Брайън погледна към Лиа, видя че е вперила очи в тавана и се надвеси над нея.

— Те нахлуха... — поде тя с равен, безжизнен глас, който крещеше по-силно от всякакви чувства. — ...нахлуха през вратата на лабораторията и убиха доктор Стайни пред очите ми. Заклаха го, сякаш е някакво животно, съсякоха го на парчета. Един от тях се приближи към мен и повече нищо не помня. — Тя бавно изви глава и погледна Брайън. — Какво е станало? Защо съм тук?

— Останалите са... мъртви — рече ѝ той. — Всички. След нападението дисианците са взривили сградата. Ти си единствената оцеляла. И то благодарение на Улв — той те е спасил. Човекът, когото срещнахме в пустинята. Той те е измъкнал и те е скрил в града.

— Кога тръгваме? — попита тя със същия безчувствен глас, обърнала лице към стената. — Кога ще се махнем от тази планета?

— Днес е последният ден. Крайният срок е полунощ. Крафт ще ни вземе веднага, щом го уведоим, че сме готови. Но все още ни чака работа. Намерих тялото. Искам да го прегледаш. Трябва да разберем защо магтерите...

— Не остава нищо друго, освен да си тръгнем. — Произнесе монотонно тя. — Направих всичко, на което е способен човек. Моля те, повикай кораба, искам да си вървя.

Брайън прехапа устни в безсилно отчаяние. Нищо не можеше да преодолее тази завеса от апатия. Твърде много сътресения и ужаси и то за твърде кратко време. Той повдигна брадичката ѝ с мъка и я извърта към лицето си. Лиа не се съпротивляваше, но в очите ѝ блестяха сълзи, които се стичаха надолу по бузите.

— Отведи ме у дома, Брайън, моля те, отведи ме у дома.

Брайън отметна мокрия кичур от челото ѝ и едва намери сили да се усмихне. Времето течеше все по-бързо, миговете отлитаха един след друг, а той не знаеше какво да предприеме. Трябваше да изследват тялото, но Брайън не можеше да я накара. Потърси с поглед аптечката, но откри, че Телт я е върнал в колата. Надяваше се да открие нещо подходящо в нея — например успокояващо.

Когато Брайън надникна в пустинохода, Телт бе поставил някаква перфокарта на поставката и я разглеждаше под лупа. Той подскочи уплашено, скри перфокартата, но въздъхна облекчено, щом видя, че появилият се е Брайън.

— Помислих, че е надникнал онзи туземец — прошепна той. — Ти може да му вярваш, но аз не. Не смея дори да използвам радиото. Потеглям веднага. Трябва да кажа на Хис!

— Какво да му кажеш? — попита рязко Брайън. — Каква е тази тайнственост?

Телт му подаде лупата и перфокартата.

— Погледни, това е перфокарта от радиационния дозиметър. Червените вертикални линии отговарят на петминутни интервали, а насечената черна хоризонтална линия показва нивото на радиоактивност. Пиковите и спадовете, които наблюдаваш, са от периода на атаката. Те изобразяват различната степен на радиоактивност в камъните и почвата.

— А какъв е този изразен пик по средата?

— Той съвпада с времето, когато пребивавахме в къщата на ужасите! След като се промъкнахме през отвора в подножието на кулата — Телт едва сдържаше вълнението в гласа си.

— Да не искаш да кажеш, че...

— Не зная. Не съм сигурен. Трябва първо да го сравня с някои предишни записи в базата. Може да е от каменната стена на кулата — някои местни скални образци имат необичайно висок естествен радиоактивен фон. Не е изключено дозиметърът да се е повлиял от приборите с фосфоресциращи екрани. Но възможно е също така, да е една от онези тактически атомни бомби, които вече изстрелваха по нас. Търговците на оръжие ги продават с купища.

— Или да са кобалтовите бомби?

— Или да са те — кимна Телт, докато прибираше набързо приборите. — Слабо екранирана, или стара бомба с пукнатини в обшивката би оставила подобна следа. Достатъчно е дори съвсем незабележимо радиоактивно излъчване.

— Защо не повикаш Хис по радиото и да му съобщиш?

— Не искам да ни засекат подслушвателните постове на дядо Крафт. Това е наш проблем — ако не греша в предположенията си. За по-голяма сигурност първо трябва да проверя старите записи. Имам

предчувствието, че този път нападението ще е успешно. Хайде да стоварим трупа — той помогна на Брайън да измъкнат тежкия, неудобен вързоп, сетне скочи на седалката на водача.

— Почакай малко — извика Брайън. — Да имаш в аптекката нещо подходящо за Лиа? Направо е смазана от преживяното. Едва ли ще изпадне в истерия, по-скоро се е затворила в себе си. Не иска да ме чуе, само лежи и повторя, че трябвало да я отведа у дома.

— Ще ти дам едно лекарство — кимна Телт и вдигна капака на аптекката. — Знам какво ѝ е — нашите лекари му викат следубийствен синдром. Често съм го наблюдавал при момчетата. Не е лесно, когато си израсъл с идеята за ненасилие и изведнъж се налага да убиваш. Някои от нашите направо се побъркаха, имаше истерии и какво ли не още. Тогава лекарите забъркаха тази смес. Не знам как действа, предполагам че вътре има транквилизатори и корови стимулатори. Но направо изтрива най-пресните спомени. Някъде за периода от десет — дванадесет часа. Не можеш да се тревожиш от нещо, което не помниш,. — Той извади един малък запечатан пакет. — Инструкциите са написани върху опаковката. Успех.

— Успех — повтори Брайън и стисна мазолестата длан на техника. — Ако следите наистина са от бомба — обади се. — Той огледа улицата, за да провери дали е пуста, след това натисна бутона на вратата. Пустиноходът изскочи под яркото слънце и се изгуби от погледа му, а шумът от двигателя бързо утихна в далечината. Брайън затвори вратата и се върна при Лиа. Улв продължаваше да клечи до стената.

В пакета имаше спринцовка за еднократна употреба. Лиа не издаде звук, когато Брайън махна капачката и заби иглата в рамото ѝ. Само въздъхна и отново затвори очи.

След като се увери, че спи спокойно, Брайън довлече увитото в платно тяло на магтера. Покрай стената имаше пейка и той го намести, не без известни усилия, върху нея. Разви платното и чифт безжизнени очи се вторачиха в неговите.

Брайън разряза с помощта на ножа усуканите, подгизнали от кръв дрехи. Под наметалото, около кръста на трупа, бе привързан познатият дисиански пояс с най-различни предмети. Този факт можеше да има двойко значение. Човек, или човекоподобно, съществото трябваше да живее на Дис. Брайън хвърли пояса настрана,

заедно с другите дрехи. Трупът лежеше пред него — гол, покрит с рани и кръв.

На външен вид по нищо не се отличаваше от човешки труп.

С всяка нова стъпка теорията на Брайън изглеждаше все по-нелепа. Ако магтерите не бяха пришълци, как тогава да обясни пълната липса на чувства? Може би вследствие на мутация? Струваше му се невъзможно. Трябваше да има нещо различно в трупа на човека пред него. Бъдещето на целия свят се крепеше на тази нищожна надежда. Защото ако следата, отвела Телт при бомбите, се окажеше фалшива, тогава и последната надежда щеше да угасне.

Лиа продължаваше да е в безсъзнание. Нямаше никаква представа колко дълго може да продължи това състояние. Рано или късно ще трябва да направи опит за да я събуди. Опасяваше се да не прибързва, но същевременно трябваше да се бори със завладялото го нетърпение. Накрая реши да изчака един час, докато подейства лекарството. Това означаваше точно по обяд — дванадесет часа преди края.

Първото, което трябваше да стори, бе да влезе във връзка с професор Крафт. Трябваше да се увери, че разполагат с път за отстъпление, ако мисията им се провали — дори ако това означаваше, че се е предал. Крафт бе наредил да монтират ретранслаторна станция, за улесняване връзката с наземния персонал. Ако тази станция се е намирала в сградата на Фондацията, значи връзката е прекъсната. Най-добре да провери преди да е станало твърде късно. Брайън включи радиото и изпрати позивния сигнал. Отговорът дойде почти незабавно.

— Говори свързочната на флота. Моля останете на тази вълна. Главнокомандващ Крафт очакваше да го потърсите — ще ви свържа незабавно.

Гласът на Крафт се намеси и прекъсна радиста.

— Кой подава сигнала — сътрудник на Фондацията? — попита с треперещ от вълнение глас старецът.

— Говори Бранд. При мен е Лиа Морийз...

— И никой друг? Няма ли други оцелели след взрива в сградата?

— Няма, всички бяха избити... до последния човек. След разрушаването на сградата и унищожаването на апаратурата не разполагаме с никакви средства, за да повикаме нашия кораб от

орбита. Ще ни помогнете ли да се измъкнем от тук, когато му дойде времето?

— Дайте ми вашите координати. Още сега ще изпратя кораб...

— Не го искам сега — прекъсна го Брайън. — Ще го изпратите, когато ви повикам. Ако въобще има някакъв начин да се спре войната, аз ще го открия. Ето защо оставам — до последната минута, ако е необходимо.

Крафт не отговори. Чуваше се само пукането на високоговорителя и едва доловимо дишане.

— Значи такава е вашето решение — произнесе накрая той. — Добре, ще държа кораба в готовност. Няма ли поне да ни позволите да вземем госпожица Морийз?

— Не. Нужна ми е тук. Не сме приключили с работата, надяваме се да открием...

— Какъв е този отговор, който толкова упорито търсите, и вярвате, че ще спре войната? — в гласа на Крафт се долавяше отчаяние и безнадеждност. Брайън не можеше да го вини.

— Все още не зная. Но краят и без това е известен. Дочуване — с тези думи той прекъсна връзката.

Лиа продължаваше да спи безметежно. Когато се върна при нея, реши да не я буди поне още час. С какво да запълни това време? Щяха да ѝ бъдат необходими инструменти при изследването на трупа, а наоколо нямаше нищо подходящо. Дали няма да намери каквото му е нужно сред руините на сградата? Тъкмо ще може да поогледа сред останките. Може би имаше и други оцелели. Длъжен бе да провери. Да можеше само да поговори с някой от хората, които работеха там...

Улв все още клечеше до стената във външната стая. Посрещна влезлия Бранд с навъсен поглед, но не каза нищо.

— Ще ми помогнеш ли и този път? — попита го Брайън. — Искам да останеш на пост при момичето, докато ме няма. До обед ще се върна. — Улв не отговори. — Не съм се отказал да намеря пътя за спасяването на Дис.

— Върви — аз ще пазя момичето! — В гнева си Улв почти изплю тези думи. — Не зная какво да правя. Може и да си прав. Върви. Тук тя ще е в безопасност.

Брайън се измъкна безшумно на безлюдната улица и като сменяше ускорен ход и прибежки, се отправи към мястото, където

доскоро се издигаше сградата на Фондацията за културно подпомагане. Реши да използва друг маршрут, не този по който бяха дошли и заобиколи през покрайнините на града. Там някъде възнамеряваше да свие и да приближи сградата от посока, противоположна на тази, от която бе дошъл. Не беше изключено магтерите да я държат под наблюдение, а Брайън нямаше никакво намерение да им разкрива местонахождението на Лиа и откраднатото тяло.

Сви зад един ъгъл и веднага забеляза изоставения наред пътя пустиноход. Стори му се странно познат. Приличаше на колата, в която бяха пътували с Телт, но не можеше да определи със сигурност. Огледа се, но покритата с прах улица беше съвсем пуста, а белезникавият пясък проблясваше под яркото слънце. Брайън се прилепи до стената и предпазливо приближи пустинохода. Когато спря зад него, вече бе съвсем сигурен, че е същият, който бяха използвали при нападението предната нощ. Какво търсеше тук?

Непоносима жега и тишина изпълваха улицата. Празни зееха прозорците и вратите на сградите, никакво движение не се виждаше в сенките зад тях. Брайън постави крак на армираната гума, протегна се и сграбчи ръкохватката над отворения прозорец. Изправи се и втренчи поглед в усмихнатото лице на Телт.

Усмихнато в смъртта. Устните бяха разкривени в зловеща гримаса, очите му бяха изцъклени, а чертите на лицето, сгърчени от смъртоносната отрова. Тъничка, снабдена с пера стрела стърчеше от потъмнялата рана на врата му.

XV

Брайън отскочи назад и се просна на прашния път. Чакаше всеки миг да чуе едва доловимото свистене на отровната стрела, ала на улицата бе тихо. Убийците на Телт си бяха отишли. Брайън се надигна пъргаво и като използваше за прикритие корпуса на пустинохода, отвори люка и се мушна вътре.

Бяха си свършили добре работата, за да направят колата неизползваема. Приборите за управление бяха разбити, подът хрущеше от натрошените на парчета апарати, имаше смачкани перфокарти, осукани и скъсани кабели. Пустиноходът буквално беше изкормен, безжизнен също като своя водач.

Не беше трудно да реконструира хода на събитията. Забелязали са пустинохода, когато е влизал в града — вероятно някой от магтерите, участвали в разрушаването на сградата на Фондацията. Сетне колата им е убягнала от вниманието, иначе сега и Брайън щеше да е мъртъв. Едва при втората среща, когато Телт се е опитвал да напусне града, те са съумели да го спрат, по най-ефикасния възможен начин — простреляли са нищо неподозиращия водач във врата с отровна стреличка през отворения люк.

Телт мъртъв! Обстоятелствата около това брутално убийство бяха попречили на Брайън от първия миг да осъзнае възможните последствия. Едва сега започна да си дава сметка. Телт не бе посмял да предаде по радиото новината за откриването на радиоактивната следа. Опасяваше се да не го засекат, искаше да съобщи лично на Хис и да му покаже записа. Само че сега този запис бе накъсан и стъпкан някъде на пода, а мозъкът, който бе в състояние да го анализира — мъртъв.

Брайън хвърли поглед на изтърбушеното радио и се промуши през люка навън. Скочи на пътя и се затича. Оцеляването му, неговото и на планетата зависеше от това, да не бъде забелязан в близост до тази кола. Трябваше час по-скоро да се свърже с Хис и да му предаде информацията. Докато не го направи, той щеше да бъде единственият

човек от друга планета, който знае, в коя от кулите на магтерите са разположени кобалтовите бомби.

След като са отдалечи на достатъчно разстояние от пустинохода, Брайън забави крачка и отри потта от челото си. Никой не го беше видял да излиза от пустинохода, нито пък го бяха проследили. Улиците наоколо бяха съвсем непознати, но той се ориентира по слънцето и пое право към разрушената сграда. Все по-често срещаше дисиански минувачи. Забелязваха го, някои дори спираха и го изпровождаха с навъсени погледи. Не беше никак трудно да долавя емоционалните вибрации на гняв и омраза, при това директно в съзнанието си. Една малка групичка дори излъчваше смъртна заплаха, та Брайън постави ръка на пистолета, докато преминаваше край тях. Двама от присъстващите държаха в ръце тръбички, но не посмяха да ги използват. Докато стигне следващия ъгъл, Брайън почувства, че е плувнал от пот.

Точно пред него се намираха останките от разрушената сграда. На пътя пред нея бе кацнал малък бордови катер. Двама мъже стояха до отворения люк и оглеждаха обгорената земя.

Ботушите на Брайън изхрущяха в песъчливата почва. Мъжете се извърнаха светкавично, вдигнали оръжие. И двамата носеха йонни пушки. Лицата им се отпуснаха, когато забелязаха, че не е облечен като местните.

— Проклети кръвожадни диваци! — изръмжа единият от тях. Очевидно бе израсъл на планета с повишена гравитация, тялото му бе набито, мускулесто, а главата му едва достигаше гърдите на Брайън. Ако се съдеше по знаците върху килнатата на темето му шапка, той се занимаваше с корабния компютър.

— Струва ми се, че ги разбирам — подхвърли вторият. Петлиците му показваха, че е чиновник. Чертите на лицето му бяха различни, но двамата притежаваха сходни набити и мускулести тела, сякаш бяха близнаци. Вероятно идваха от една и съща планета. — Точно в полунощ планетата им ще бъде взривена. Изглежда тези нещастници на улицата най-сетне са осъзнали какво ги чака. Надявам се дотогава да сме влезли в хиперпространството. Бях в околностите на планетата Естрада, когато я споходи същата участ, и не бих желал да присъствам на тази гледка за втори път. Никога вече!

Компютърният специалист втренчи замислен поглед в Брайън.

— Искате ли да ви откараме? — попита той. — Това е последният кораб в космопорта, веднага щом натоварим багажа си вдигаме чуковете. Има място за вас.

Немалко усилия струваше на Брайън да скрие мъката си, докато оглеждаше царящата наоколо картина на разрушение.

— Не — рече той. — Не е необходимо. Имам връзка с обсадния флот и те ще се погрижат да ме вземат преди полунощ.

— От Ньорд ли сте? — попита чиновникът.

— Не — поклати глава Брайън. — Възникнаха проблеми с моя кораб. — Едва сега осъзна, че мъжете го разглеждат внимателно. Налагаше се да им обясни по-подробно. — Надявах се да открия някакъв начин, за да спра войната. Сега вече... не съм сигурен. — Не беше възнамерявал да говори толкова откровено, думите се бяха оформили под влияние на онова, което непрестанно измъчваше съзнанието му.

Компютърният специалист понечи да отвърне нещо, но другарят му го сръга с лакът.

— Трябва да побързаме — никак не ми харесва начинът, по който ни гледат тези дисцианти. Капитанът ни нареди да проверим какво е причинило пожара, а после незабавно да се връщаме. Време е да тръгваме.

— Гледайте да не пропуснете времето за потегляне — посъветва компютърният специалист Брайън и се отправи към катера. Спря, погледна го колебливо и попита: — Сигурен ли сте, че не можем с нещо да ви помогнем?

Безсмислено беше да се самоизмъчва. Брайън тръсна глава за да прогони нежеланите мисли.

— Май че можете — рече той. — Необходим ми е скалпел и каквито още хирургически инструменти можете да ми набавите. — Трябваша му за Лиа. После изведнъж си спомни неизпратеното съобщение на Телт. — Имате ли портативен радиопредавател? Ще ви го заплатя.

Компютърният специалист изчезна в катера и след миг се появи с малък пакет. — Тук има скалпел и магнитни пинцети — само това открих в аптеката. Дано ви свършат работа. — Той се пресегна във вътрешността на катера и измъкна металическа кутия, в която имаше

портативен радиопредавател. — Предавателят е доста мощен, особено на дълги вълни.

Той вдигна ръка, когато Брайън повтори предложението си за заплащане.

— Това е моят подарък — рече специалистът. — Бих ви дал целия катер, да знаех само, че наистина можете да спасите планетата. Ще кажем на капитана, че сме имали проблеми с туземците и сме изгубили радиото. Нали така, Мънибегс? — Той блъсна другия с пръст в гърдите със сила, която би пробила дупка в някой не толкова як.

— Съобщението прието — кимна чиновникът. — Документацията ще оправим, като се върнем на кораба. — Двамата влязоха в катера и Брайън се отдръпна, за да очисти площадката за излитане.

Чувството за дълг — ето че и двамата космонавти го притежаваха. Тази мисъл ободри Брайън и той се зае да претърсва руините за още нещо, което би му послужило. Не след дълго разпозна част от стената на лабораторията. Разрови руините и измъкна от долу няколко почти запазени инструменти, както и обгорен, но иначе цял калъф. В калъфа бе прибран бинокулярният микроскоп, дясната му тръба бе изкривена, а стъклото на окуляра — счупено. За щастие левият окуляр все още можеше да се използва. Брайън внимателно прибра микроскопа в калъфа.

Погледна часовника си. Наближаваше обяд. Надяваше се, че инструментите, които бе събрал, щяха да са достатъчни за аутопсията. Под подозрителните погледи на дисианците, Брайън потегли обратно към склада. Пътят бе дълъг, налагаше се отново да заобикаля, той като се опасяваше, че ще го проследят. Едва след като се убеди, че зад него няма никой, Брайън се промъкна в сградата и затвори вратата зад себе си.

Още с влизането в стаята го посрещнаха уплашените очи на Лиа.

— Най-сетне приятелска усмивка, сред пълчищата канибали — въздъхна тя. Бледото ѝ лице издаваше усилията, които ѝ струваше тази безгрижна забележка. — Какво стана? Откакто съм се събудила, великото каменно лице, ей там... — тя посочи Улв — не ми казва нищо.

— Кое е последното, което помниш? — попита я предпазливо Брайън. Не искаше да ѝ разкрива твърде много, опасяваше се, че може

отново да предизвика шок. Улв бе проявил очевидно присъствие на духа, като не ѝ бе разказал нищо.

— Щом искаш да знаеш — заговори Лиа, — помня почти всичко, Брайън Бранд. Няма да изпадам в подробности, пък и за такива неща не бива да се говори пред туземците. Но на въпроса ти — спомням си, че след като излезе заспах. И това е всичко... Странно, нали? Заспах в болничното легло, а се събудих на тази кушетка, при това се чувствах ужасно. А той си седеше там, втренчил очи в мен. Ще ми кажеш ли какво става?

По-добре да ѝ разкрие само част от истината, а подробностите да остави за друг път.

— Магтерите нападнаха сградата на Фондацията — рече Брайън. — Очевидно търпението им към нас се е изчерпало. Ти спеше дълбоко, под влияние на лекарството, затова двамата с Улв те пренесохме тук. Вече е следобед...

— На последния ден? — Тя го погледна ужасено. — И защо ме оставихте да претворявам Спящата красавица, когато краят на света приближава? Пострада ли някой при нападението? Има ли жертви?

— Няколко души — и неимоверна бъркотия — обясни Брайън. Трябваше незабавно да смени темата. Той се приближи до трупа и отметна покривалото от лицето му. — Но сега това е по-важно. Това е труп на магтер. Намерих скалпел и още няколко инструмента. Ще извършиш ли аутопсия?

Лиа се сви на кушетката и обгърна раменете си с ръце. Изглеждаше сякаш е замръзнала, въпреки горещия ден.

— Какво стана с хората от сградата? — попита тя с тъничък глас. Лекарството бе изтрило неприятните спомени, но ехото на напрежението и шока бе оставило трайни следи в тялото и ума ѝ. — Чувствам се... изчерпана. Моля те, кажи ми какво се е случило. Струва ми се, че криеш нещо.

Брайън приседна до нея, взе ръцете ѝ в своите и остана изненадан, когато откри, че са студени. Надзърна в очите ѝ, опитвайки се да ѝ предаде малко от силата си.

— Лоша работа — заговори той. — Ти беше доста разтърсена, предполагам, затова сега се чувстваш така. Но моля те, Лиа, трябва да ми повярваш. Сега не е време за въпроси. а и вече нищо не може да се

направи. По-важното е да изследваме магтера. Ще извършиш ли аутопсията?

Тя понечи да попита нещо, сетне промени намерението си. Когато сведе поглед, Брайън забеляза, че тялото ѝ съвсем леко потрепери.

— Случило се е нещо ужасно — прошепна тя. — Сигурна съм в това. Но май ще е по-добре, ако се доверя на думите ти и за момента не задавам излишни въпроси. Ще ми помогнеш ли, мили? Краката ми съвсем са омекнали.

Тя се подпря на рамото му, Брайън я прегърна през кръста и двамата пристъпиха към трупа. Лиа огледа проснатото тяло и отново потръпна.

— Май не е умрял от старост — отбеляза тя. Улв я следеше внимателно, докато вдигаше скалпела. — Не е задължително да гледаш — подхвърли тя, като се бореше с дисианското произношение. — Освен ако не искаш.

— Искам — отвърна той без да откъсва очи от трупа. — Никога досега не съм виждал мъртъв магтер — нито пък гол.

— Брайън, моля те донеси ми малко вода — искам да пия. И пъхни платното под трупа. Работата, която ни предстои, не е от чистите.

След като пийна малко вода, Лиа се почувства по-добре и вече можеше да стои изправена, без да се подpira на масата. Тя постави острието на скалпела точно в основата на гръдната кост и го прокара надолу до издатината на срамната кост. Разцъфналата кървавочервена рана се простираше почти по цялата дължина на трупа. Лицето на Улв се сгърчи, но той не извърна поглед.

Лиа извади един по един вътрешните органи. Погледна само веднъж към Брайън, после побърза да се върне към работата си. Тишината ставаше все по-непоносима и накрая Брайън реши да я наруши.

— Хайде кажи де! Намери ли нещо?

Думите му сякаш разчупиха крехкия баланс на силите ѝ, тя се залюля, отстъпи назад и се строполи на кушетката. Ръцете ѝ, окъпани в кръв, се отпуснаха безсилно, а кожата ѝ бе придобила мъртвешки блед изглед.

— Съжалявам, Брайън — проговори тя. — Нищо не можах да открия. Има някои дребни различия, на каквито досега не съм се натъквала — черният му дроб, например, е чудовищно увеличен. Но промени от подобен характер са напълно естествени в процеса на адаптация към някоя нова планета. Трупът несъмнено принадлежи на човек. Променен, адаптиран, модифициран — но все пак човек, като теб и мен.

— Откъде си толкова сигурна? — извика Брайън. — Не си приключила с аутопсията, нали? — Тя поклати глава. — Продължавай тогава. Прегледай останалите органи. Виж мозъка. Огледай тъканите под микроскоп. Ето! — той ѝ подаде микроскопа.

Тя склони уморено глава и изхлипа.

— Остави ме вече, моля те! Нямам сили, повръща ми се от тази планета. Нека да умрат. Не ме интересува! Твоята теория е погрешна. Хайде, признай си! Искам да си измия ръцете... — останалите думи бяха заглушени от хлипането.

Изправен над нея, Брайън въздъхна измъчено. Наистина ли беше сгрешил? Не смееше да мисли за това. Трябваше да продължи. Свел поглед към сгърченото ѝ на кушетката тяло, с изпъкналите през тънката дреха лопатки, той почувства неимоверна жалост — на която нямаше право да се поддава. Тази крехка, безпомощна, изплашена жена бе единствената опора, на която можеше да разчита. Нуждаеше се от помощта ѝ. трябваше да я накара да работи.

Айджел веднъж вече му бе показал единствения начин — използвал бе силата на емпатията за да събуди съчувствие у Брайън. Ето че сега на Брайън предстоеше да опита с Лиа. Макар че можеше да се похвали с известен опит в тази област, едва ли владееше уменията си до съвършенство. Но не оставаше друго, освен да опита.

Сила — ето от какво се нуждаеше Лиа. Той заговори, като се стараеше да използва къси, простицики изречения:

— Можеш да го направиш. Притежаваш достатъчно воля и сила, за да успееш.

Същевременно мислено се опитваше да ѝ прехвърли поне част от силата си, сега, когато нейната бе почти на изчерпване.

Даде си сметка, че е успял, едва когато Лиа вдигна глава и той забеляза, че сълзите на лицето ѝ са изсъхнали.

— Ще продължиш ли? — попита я тихо Брайън.

В отговор Лиа само кимна и бавно се изправи. Пристъпваше неуверено като сомнанбул, дърпан от невидими конци. Силата, от която черпеше, не беше нейната собствена. Ситуацията го навеждаше на неприятния спомен за последните мигове от Двайсетобоя, когато Брайън бе изпитал почти същото крайно изтощение. Тя изтри ръцете си в дрехите и вдигна капака на микроскопа.

— Предметните стъкла са счупени — оплака се Лиа.

— Това ще свърши работа — отвърна Брайън и удари с крак остъклената врата. Парчета от стъкла се посипаха по пода. Той вдигна едно по-голямо парче и го строши така, че да получи правоъгълник, който да пасне в закопчалките на поставката. Лиа ги взе мълчаливо. Капна проба от кръвта на трупа върху стъкълцето и се надвеси над окуляра.

Ръцете ѝ се тресяха докато нагласяваше фокуса. Първо включи на малко увеличение и присви очи в изкривената тръба. Наложил се да нагласи огледалцето така, че да улавя светлината от прозореца. Брайън стоеше зад нея, стиснал юмруци и се бореше с тревожното си нетърпение.

— Какво виждаш? — не издържа накрая.

— Фагоцити... тромбоцити... левкоцити... картината изглежда съвсем нормална. — Гласът ѝ звучеше глухо, изморено, а клепачите ѝ премигваха начесто, докато наблюдаваше кръвта под микроскопа.

Болка и гняв от поражението се смесиха в душата на Брайън. Но дори сега, когато провалът изглеждаше неизбежен, той отказваше да се предаде. Посегна над рамото ѝ, завъртя копчето за да нагласи микроскопа на най-голямо увеличение и каза:

— Искам да погледнеш сега! Сигурен съм, че има нещо! Сигурен! Ще ти взема и проба от кожата. — Той се обърна и приближи разчленения труп.

Беше с гръб към нея и в първия миг пропусна да забележи внезапното повдигане на раменете ѝ, бързите, трескави движения, с които бе завъртяла копчето на фокуса. Но затова пък почувства емоционалната вълна, която го лъхна неочаквано.

— Какво има? — попита я, сякаш бе извикала на глас.

— Тук... тук има нещо — мърмореше тя — в този левкоцит. Структурата е нормална, но ми изглежда странно позната. И друг път съм виждала нещо подобно, но не мога да си спомня. — Тя обърна

гръб на микроскопа и притисна слепоочията си с юмруци. — Сигурна съм, че съм я виждала и преди.

Брайън надзърна в окуляра и различи смътно очертание в центъра на полето. Контурите станаха по-ясно различими едва след като завъртя настройката — видя бяла, подобна на миниатюрна медуза клетка на левкоцит. Неопитното му око не можеше да различи нищо необичайно. А и как иначе, след като нямаше представа как изглежда нормалният левкоцит.

— Забеляза ли кълбовидните, зеленикави формички, събрани на група? — попита го Лиа. Но още преди Брайън да успее да отвърне, тя възкликна: — Спомних си! — Умората ѝ изчезна в миг, отнесена от вихъра на вълнението. — *Iserya purchasi*, точно така се казваше. Това е коксид, малко люспесто насекомо. В клетките му се срещат същите сферични формички.

— Какво искаш да кажеш? Каква е връзката му с Дис?

— Не зная — каза тя. — Просто ми изглеждат подобни. Но никога не съм ги срещала в човешка клетка. При коксидите, тези зеленикави форми се разрастват подобно на плесен, която живее вътре в насекомото. Не като паразит, по-скоро прилича на симбиот...

Тя ококори очи, едва сега осъзнала смисъла на казаното. Да, симбиот — а Дис бе свят, където симбиозата и паразитизмът се бяха усъвършенствали в далеч по-голяма степен, отколкото където и да било в галактиката. Мислите на Лиа отскочиха от този факт, следвайки стъпалата на логиката. Брайън усещаше почти физически степента на нейната концентрация и вглъбяване. Не смееше да се обади, за да не я разсее. Лиа бе стиснала юмручета, а очите ѝ бяха втренчени невидящо в стената.

Брайън и Улв я наблюдаваха мълчаливо, очаквайки да чуят заключенията ѝ. Най-сетне отделните парчета от мозайката идваха на мястото си.

Лиа разтвори свитите си юмруци и приглади коса. После премигна и се обърна към Брайън.

— Имаме ли кутия с инструменти? — попита тя.

Въпросът бе толкова не очакван, че в първия миг Брайън не знаеше какво да отговори. Преди да отвори уста, Лиа продължи:

— Не ми трябва ръчни инструменти — ще изгубим много време. Можеш ли да намериш нещо като електрическа бормашина?

Това ще свърши работа. — Тя отново се наведе над микроскопа и Брайън не посмя да я разпитва повече. Улв не откъсваше очи от трупа на магтера и очевидно не бе разбрал и дума от разговора им.

Брайън излезе на товарната рампа. След като не откри нищо подходящо на приземния етаж, той се изкачи на следващия. Попадна в коридор с многобройни врати. Всички бяха заключени, включително и вратата с надпис „ИНСТРУМЕНТАЛНА“. Блъсна с рамо масивната метална врата, но без особен успех. Отстъпи назад, за да потърси някакъв друг начин за да проникне вътре и случайно хвърли поглед на часовника.

Два часа следобед! Само след десет часа бомбите щяха да се стоварят върху Дис.

Необходимостта да се действа бързо сякаш го пришпори. Но същевременно си даваше сметка, че не бива да вдига шум — можеше да го чуят от улицата. Трескаво разсъблече ризата си и я нави на руло около дулото на пистолета. Като придържаше импровизирания заглушител с лявата си ръка, той опря дулото във вратата, непосредствено над бравата. Стреля веднъж, а изстрелът бе като приглушен далечен тътен, който едва ли бе преминал стените на сградата. Парчета от разбитата брава полетяха във всички посоки и вратата отскочи навътре.

Когато се върна, Лиа стоеше до трупа. Подаде ѝ миниатюрната електрическа бормашина със заострен диск отпред.

— Ще свърши ли работа? — попита я той. — Работи на акумулатор, напълно зареден.

— Чудесно — отвърна тя. — Но ще трябва и двамата да ми помогнете. — Тя премина на дисиански. — Улв, намери място, откъдето да наблюдаваш улицата, без да те виждат. Ще ми дадеш знак, когато е празна. Опасявам се, че бормашината ще вдигне доста шум.

Улв кимна, излезе на рампата и се изкачи по няколко празни кашона до прозореца в стената. Огледа внимателно улицата в двете посоки и даде знак, че могат да започват.

— Брайън, застани от тази страна, така че да придържаш брадата на трупа — нареди Лиа. — Дръж я здраво, не искам главата да мърда, докато използвам бормашината. Гледката няма да е от приятните. Съжалявам. Но това е най-бързият начин да се пробие кост.

Заостреният диск прониква в черепа.

Само веднъж Улв им махна с ръка да запазят тишина и се спотаи в сянката зад прозореца. Зачакаха нетърпеливо, докато им даде да разберат, че могат да подновят работата. Брайън се стараеше да държи брадата неподвижно, а Лиа описа пълен кръг с режещия диск около черепа. След това отдели внимателно черепния капак от главата на магтера, а светлината от прозореца падна върху лъщящия мозък.

— През цялото време си бил прав, Брайън — каза тя. — Ето го твоя пришълец.

XVI

Улв се присъедини към тях и погледна към отворения череп на магтера. Всичко бе толкова ясно, дори и за него.

— Виждал съм мъртви животни, виждал съм и убити хора, с разтворени черепи. Но никога не съм виждал нещо подобно — произнесе той.

— Какво е това? — попита Брайън.

— Пришълецът, нашественикът, когото търсеше — каза му Лиа.

На големина мозъкът на магтера бе приблизително две трети от нормалния размер. Вместо да изпълва докрай черепната кутия, той делеше вътрешното пространство с някаква зелена, аморфна маса. Зеленикавата маса напомняше донякъде на мозъчна тъкан, само че бе покрита с по-тъмни възли и разклонения. Лиа взе скалпела и внимателно отдели тъмната аморфна маса от черепа.

— Ужасно ми напомня на нещо, което вече съм виждала на Земята — каза тя. — Сетих се — зелената муха — *Drepanosiphum platanoides* — притежава един необичаен орган, наречен псевдова. Трябваше да видя това нещо в черепа, за да открия приликата. Земната муха — *Drepanosiphum* — има същия голям зелен орган, само че той не изпълва черепната кухина, а корпуса на тялото. Години наред биолозите са си блъскали главите на предположенията за неговото истинско предназначение, вследствие на което са се появили многобройни от сложни по-сложни теории. Накрая някой успял да извърши дисекция и да го изследва отвътре. Оказало се, че псевдовата е плесеноподобно растение, което подпомага храносмилането на мухата. Всъщност псевдовата секретира ензими, с чиято помощ мухата смела огромните количества захари, които поглъща със соковете на плодовете.

— В това няма нищо необичайно — намеси се Брайън. — Както при термитите, така и при хората, а и при много други същества, храносмилането се подпомага от постоянно присъстваща чревна флора. Каква е разликата при тази твоя зелена муха?

— Главно в начина на възпроизвеждане. Всички останали обитаващи червата организми трябва първо да проникнат в гостоприемника, а след това се настаняват на подходящото място, като остават там докато са необходими. А зелената муха и нейното плесеноподобно растение са в постоянно симбиозна връзка, която е жизненоважна и за двете. Спорите на растението могат да се срещнат навсякъде из тялото на мухата, но неизменно присъстват в оплождащите клетки. Има ги във всяка яйцеклетка, те израстват заедно с яйцето, което още от момента на зачеването е заразено. Така процесът на симбиоза е подсигурен и остава непрекъснат.

— Искаш да кажеш, че зеленикавите сфери, които забеляза в кръвните телца на магтера са нещо подобно? — попита Брайън.

— Сигурна съм в това — кимна Лиа. — Процесът явно е същият. Уверена съм, че подобни микроскопични форми могат да се срещнат навсякъде из тялото на магтера — това са спори или зародиши на съществото, което открихме в мозъка. Вероятно такива спори има и в яйцеклетките на магтерите, така че зародишът да бъде заразен още преди раждане. Симбиотът израства успоредно с детето. Вероятно дори по-бързо, той като организъмът му е далеч по-просто устроен. Мисля, че още в шестия месец от следоутробното развитие на гостоприемника той вече е навлязъл в своята зрелост.

— Но защо? — попита Брайън. — Каква е целта му?

— Това са само предположения, макар че разполагаме с достатъчно факти, за да си изградим представа за неговите функции. Готова съм да се обзаложа, че този симбиот не е прост организъм, а подобно на всички останали местни организми представлява смесица от растение и животно. Структурата му е твърде сложна, за да се развило след появата на човека на тази планета. Най-вероятно магтерите са се заразили със симбиотичната инфекция, докато са се хранили с някое местно растение. Така симбиотът се е озовал в нова среда, където е можел да се развива безпрепятствено, защитен от черепната кутия и подсигурен от дълголетието на своя гостоприемник. В замяна на получаваните хранителни вещества, кислород и комфорт, мозъчният симбиот би трябвало да отделя хормони и ензими, които да подпомагат магтера в борбата за оцеляване. Не е изключено някои от тези ензими да са улеснявали и храносмилането, помагайки на магтерите да консумират всички местни растителни форми, които се

срещат тук. Подобен симбиот би могъл да отделя захари, да неутрализира кръвните токсини — да върши безброй неща. И очевидно ги е вършел, след като магтерите са се превърнали в доминираща форма на живот на планетата. Цената, която са заплатили за подобно съжителство, се е оказала неимоверно висока, но до съвсем скоро това не е имало никакво отношение за оцеляването на вида. Забеляза ли, че мозъкът на магтера не изглежда с намалени размери?

— Да, направи ми впечатление, но как се е побрал в черепната кутия симбиотът?

— Ако мозъчната маса бе намалена като цяло, тогава тя щеше да се свие към основата на черепната кухина. Но тя е със запазени пропорции — просто част от нея липсва, защото е била абсорбирана от нашественика.

— Фронталният лоб — досети се изведнъж Брайън. — Това изчадие на ада е извършило фронтална лоботомия!

— Много повече — поправи го Лиа, докато отделяше сивото мозъчно вещество със скалпела, а отдолу се показваха множество зелени нишки. — Виж тези пипала — те проникват в дълбочина към главния мозък, но малкия оставят недокоснат. С други думи, става дума за селективно засягане само на висшите функции. Разрушаването на фронталните лобове е лишило магтерите от способността да изпитват емоции, а също и от уменията да разсъждават абстрактно. Изглежда този процес донякъде е помогнал за оцеляването им на планетата. Обзалагам се, че немалко нещастници са били принесени в жертва на този адаптационен процес. Полученият окончателен продукт е същество, в което съжителстват човек и плесеноподобно растение, и което е великолепно адаптирано към ужасните условия на тази планета. Липсва цялата емоционална сфера, която само може да създава ненужни усложнения, премахнати са и желанията, които пречат на оцеляването. Абсолютна безскрупулност — човечеството нерядко се е възползвало от това свое качество в процеса на еволюцията си, така че изминатият път не е бил кой знае колко дълъг.

— Но останалите дисцианти, като Улв например, са оцелели без да се превръщат в подобни чудовища. Защо тогава е трябвало магтерите да се променят до такава степен?

— Нищо не е абсолютно задължително, когато става дума за еволюция, нали знаеш? — каза Лиа. — Допустими са многобройни

разновидности и само най-успешните се запазват в следващите поколения. Вярно е, че хора като Улв са сред оцелелите, но именно магтерите са се превърнали в доминираща форма на живот. Ако планетата не беше влязла в контакт с останалите светове, магтерите рано или късно щяха да унищожат всички други видове. Само че сега вече изгубиха тази възможност. Няма съмнение, че със самоубийственото си поведение обричат на гибел не само себе си, но и всички живи същества на планетата.

— Виж това не мога да си го обясня — подхвърли Брайън. — Досега магтерите не само са оцелели, но и са се изкачили на върха на местната еволюционна стълба.

— Готови са да се нахвърлят срещу всеки и всичко, което неизменно е придружено от пълна липса на емоции. Трябва да се радваме, че на Дис не съществуват по-едри животни. И така, в един свят, където по отделно всеки един от тях би загинал, те — със своята абсолютна безскрупулност — са гарантирали победата си като цяло. А сега се изправят пред проблем, който е твърде сложен, за да бъде решен от деградиралите им мозъци. Превърнали са личната си политика в политика от планетарен мащаб — а подобно решение никога не носи полза. Те са като въоръжени с ножове диваци, които са избили до крак своите противници, чието единствено оръжие са били камъните. Но ето че насреща им стоят хора с пушки и въпреки това те са готови да ги атакуват, докато на свой ред бъдат избити. Знаеш ли, това е великолепен пример за недалновидността на еволюцията. Хората, които са се заразили на Дис, са представлявали доминиращата форма на съществуване. В началото съществото, което се е заселило в мозъците им, е изпълнявало чисто симбиозна функция — давало е нещо и в замяна е получавало друго. Полученият смесен продукт несъмнено е превъзхождал останалите същества в уменията да оцелява. Но сега всичко се променя. Мозъкът на магтера не е в състояние да осъзнае идеята за видовата смърт, нито да вземе необходимите предпазни мерки, за да подsigури съществуването си. При подобни обстоятелства, нашественикът в мозъка вече не изпълнява функцията на симбиот, а на паразит.

— И като паразит, той трябва да бъде унищожен! — прекъсна я Брайън. — Вече не воюваме със сенки — продължи вдъхновено той. — Най-сетне открихме врага — и това въобще не са магтерите.

Истинският враг е някакъв отвратителен мозъчен червей, толкова глупав, че дори не забелязва собствената си гибел. Притежава ли мозък — може ли да мисли?

— Искрено се съмнявам — отвърна Лиа. — Мозък едва ли му е необходим. Дори в началото да е имал някакви движещи мотиви, те отдавна са закърнели. Симбиотите, или паразитите, които живеят във вътрешността на гостоприемника неизменно дегенерират до един абсолютен минимум от функции.

— Разкажи ми за него — намеси се Улв. — Какво е това нещо? — той посочи с ръка прилепналия към вътрешността на черепната кутия симбиот. Макар че беше изслушал развълнувания им разговор, той не бе разбрал почти нищо.

— Лиа, опитай се да му обясниш, колкото се може по-простичко — посъветва я Брайън. — И, моля те, седни, имаш нужда от почивка. А аз ще се опитам да... — той млъкна и погледна часовника си.

Минаваше четири следобед — оставаха не повече от осем часа. Какво да направи? Ентусиазмът му се стопи, когато си даде сметка, че само половината от проблема е решен. Ако не успее да съобщи на нъордците за своето откритие, бомбите ще се стоварят в предварително определения час. А дори и да осъзнаят смисъла на откритието, щяха ли да променят намерението си? Заплахата от скритите кобалтови бомби продължаваше да тегне над тях.

Едва сега си спомни, че напълно бе забравил за убийството на Телт. Преди да се свърже с нъордския флот, трябваше да потърси Хис и да му разкаже за съдбата, която бе сполетяла Телт. А също и за записа на радиоактивната следа. Късно бе да го сравняват с предишните записи, но Хис би могъл да нареди едно последно нападение — на базата на предположението на Телт. Разговорът нямаше да отнеме много време, а след това можеше да се свърже и с професор Крафт — главнокомандващия флота.

Брайън настрои предавателя на вълната на Хис и го повика. Не последва отговор. Когато превключи на приемане, в слушалките се чуваше единствено пукотът на радиосмущенията.

Не беше изключено предавателят да е повреден. Нагласи го на честотата на своето лично радио и подсвирна в микрофона. Полученият от ефира звук бе толкова силен, че го заболяха ушите.

Направи повторен опит да се свърже с Хис и почувства облекчение, когато получи така дългоочаквания отговор.

— Тук е Брайън Бранд. Чувате ли ме? Трябва незабавно да разговарям с Хис.

Остана слисан, когато в отговор се разнесе гласът на професор Крафт.

— Съжалявам, Брайън, но е невъзможно да разговаряте с Хис. Прослушвахме постоянно тази честота и ме известиха незабавно за повикването ви. Хис и хората му излетяха от повърхността преди час и половина, вероятно вече са се насочили към Ньорд. Вие готови ли сте за тръгване? Скоро ще е твърде опасно да се приземяваме. Дори в този момент ще трябва да помоля за доброволци, които да ви измъкнат от там.

Хис и хората му си бяха отишли! В първия момент Брайън не можа да осъзнае това съобщение. Все още беше изненадан, че разговаря с Крафт.

— Щом са си тръгнали, значи вече нищо не мога да направя — промърмори той. — Тъкмо смятах да ви потърся, още по-добре, че ще мога да говоря направо с вас. Слушайте ме внимателно и се опитайте да вникнете в думите ми. Трябва да спрете планираната бомбардировка. Научих какво принуждава магтерите да постъпват така, открих причината за отклоненията в разсъдъка им. Ако намерим някакъв начин да коригираме тези изменения, ще можем да ги спрем, преди да са атакували Ньорд...

— Проблемът може ли да бъде решен до полунощ? — прекъсна го Крафт. Гласът му звучеше гневно, почти грубо. Дори светците се изморяваха.

— Не, разбира се, че не — Брайън сбърчи чело и едва сега си даде сметка, че разговорът не бе протекъл според очакванията му. Нямаше представа какво трябва да каже. — Едва ли ще ни отнеме много време. Разполагам с доказателства, които да ви убедят в правотата на предположенията ми.

— И без да ги видя, склонен съм да ви вярвам, Брайън. — Гласът на Крафт вече не звучеше така гневно, по-скоро изглеждаше уморен и отчаян. — Уверен съм, че сте на прав път. Преди малко разговарях с Хис и също се съгласих, че от самото начало е бил прав в предложенията си за решаване на дисианския конфликт. Допуснахме

поредица от грешки и докато ги преодолявахме, изгубихме безценно много време. Опасявам се, че в момента само този факт има значение. В дванадесет тази нощ ще изстреляме бомбите. Дори тогава може вече да е твърде късно. От Ньорд е потеглил кораб с моя заместник на борда. Надхвърлил съм с близо един ден срока, който ми беше определен. Напълно осъзнавам, че съм излагал на риск живота на моята планета в напразни опити да спася Дис. Те не могат да бъдат спасени. Защото са мъртви. Не искам да чуя нито дума повече за това.

— Трябва да ме изслушате...

— Да унищожа планетата под мен — ето какво трябва да направя. И решението ми няма да бъде променено от думите ви. Всички жители на други планети — ако се изключи вашата група — вече напуснаха повърхността. Изпращам незабавно кораб за да ви прибере. Ще пусна първите бомби веднага щом корабът се вдигне. А сега — съобщете ми вашите координати за да ви намерим по-бързо.

— Не ме заплашвайте, Крафт! — Брайън размаха юмрук пред радиостанцията в изблик на безсилен гняв. — Вие сте убиец и унищожител на цяла една планета — не се опитвайте да се измъкнете от отговорност. Научих нещо, което може да преустанови тази касапница, а вие дори не желаете да ме изслушате. Зная също къде се намират кобалтовите бомби — в кулата на магтерите, която Хис нападна снощи. Достатъчно е да сложите ръка на тези бомби и ще отпадне всякаква необходимост да унищожавате планетата!

— Съжалявам, Брайън. Разбирам напълно какво се опитвате да постигнете, но си давам също така сметка, че опитите ви са напразни. Нямам намерение да ви обвинявам в измама, но представете си все пак, колко крехка изглежда теорията ви от моята гледна точка. Първо, тези драматични разкрития за истинската причина, която подтиквала магтерите към самоубийствения ход. После, когато това не даде очаквания резултат, внезапно си припомняте, че знаете къде се намират бомбите. Говорите за най-строго охраняваната тайна на магтерите!

— Не съм напълно уверен, но съществува доста голяма възможност — поправи се Брайън. — Телт извърши някои замервания край кулата на магтерите и получи подозрителен пик в записа. Но сега Телт е мъртъв, а записите бяха унищожени. Виждате ли... — той

млъкна, давайки си сметка, колко объркано звучи цялата история. Безсмислено беше. Трябваше да се предаде.

Радиостанцията мълчеше. Крафт очакваше търпеливо да продължи. Когато Брайън заговори отново, в гласа му вече не се долавяше никаква надежда.

— Изпратете вашия кораб — каза уморено той. — Намираме се в сградата, която е принадлежала на търговско обединение „ЛЕКИ МЕТАЛИ“. Отпред има доста голям склад. Не зная точния адрес, но съм сигурен, че ще го откриете. Чакаме ви. Спечелихте, Крафт.

Той изключи радиостанцията.

XVII

— Истина ли е това, което му каза — че се отказваш? — попита го Лиа. Брайън си спомни, че тя бе проследила внимателно разговора му с Крафт. Сви рамене и се помъчи да предаде чувствата си с думи.

— Опитахме се — и за малко да успеем. Но щом не желаят да ни изслушат — какво да направим? Какво може да постигне един-единствен човек, срещу цял флот, въоръжен с водородни бомби?

Сякаш в отговор на въпроса му гласът на Улв изпълни стаята с гърлените дисиански звуци.

— Ще те убия, ти си врагът! — извика той. — Ще те убия, умедвирк!

Още не довършил последната дума и ръката му се плъзна към препаската. Той измъкна със светкавично движение тръбичката и я опря в устните си. Тъничката стреличка изсвистя във въздуха и се заби, треперейки, в аморфната маса, изпълваща черепа на магтера. Постъпката на Улв бе по-скоро символична, като плесница в лицето, или обявяване на война.

— Улв разбира нещата далеч по-добре, отколкото си представяш — рече Лиа. — Знае толкова много за симбиозата и мутуализма, че спокойно би могъл да изнася лекции в някой земен университет. Има съвсем ясна представа за функциите на този мозъчен симбиот. Сам видя, че дори в езика им има дума определяща това явление, която просто не е фигурирала в уроците ни по дисиански. Форма на живот, с която можеш да съществуващ съвместно, се нарича медвирк. А когато се опитва да те унищожи, името ѝ е умедвирк. Улв също така разбира, че една форма на живот може да претърпи промяна, и да бъде по различно време както медвирк, така и умедвирк. Преди малко той осъзна, че съществува в мозъка на магтера е умедвирк и се опита да го убие. Така ще постъпят и останалите дисианци, веднага щом ги запознаем с доказателствата и им обясним за какво става дума.

— Сигурна ли си в това? — запита Брайън, с подновен интерес.

— Напълно. Дисцианците имат изключително строги принципи по отношение на оцеляването. Не като тези на магтерите, но подобни, що се отнася до последствията от тях. Ще избият всички мозъчни симбиоти, дори ако това означава гибел за цялото съсловие на магтерите.

— В такъв случай не можем да си тръгнем сега — заяви Брайън. Произнасяйки тези думи той изведнъж осъзна съвсем ясно какво трябва да направи. — Корабът всеки момент ще пристигне. Ти ще се качиш на него, ще вземеш и трупа на магтера. Аз оставам.

— И къде ще идеш? — запита го слисано тя.

— Ще се бия с магтерите. Присъствието ми на тази планета ще ни гарантира, че Крафт няма да даде сигнал за изстрелване на бомбите преди изтичане на ултиматума.

— И какво мислиш, че ще постигнеш, като изключим самоубийството? — попита развълнувано Лиа. — Нали доскоро твърдеше, че сам човек не може да спре войната? Какво мислиш, че ще се случи с теб в полунощ?

— Ще загина, но няма смяташ, че мога в този момент да избягам? Не и сега. Ще се боря до последния час. Двамата с Улв ще проникнем в кулата и ще потърсим там бомбите. Сега вече той ще се бие на наша страна. Не е изключено дори да притежава ценна информация за кобалтовите бомби, която досега да е криел от нас. Ще повикаме на помощ и неговите сънародници. Все някой от тях може да знае местонахождението на бомбите — та това е тяхната родна планета.

Лиа понечи да каже нещо, но той продължи да я засипва с думи.

— Но теб също те чака важна работа. Трябва да покажеш магтера на Крафт и да му обясниш ролята на открития мозъчен паразит. Опитай се да убедиш Хис да ни помогне в тази последна атака. Ще взема предавателя с мен, науча ли нещо, незабавно ще се свържа с вас. Това е отчаян ход, зная, все едно че съм сграбчил сламката миг преди да потъна, но друг изход нямаме. Защото откажем ли се сега, произнасяме смъртната присъда на Дис.

Лиа направи още един безнадежден опит да го разубеди, но Брайън категорично отказа да я изслуша. Целуна я нежно и с лекота, каквато не чувстваше в себе си, само за да ѝ внуши, че всичко е наред.

Макар в сърцата си и двамата да знаеха, че не е така, друго решение просто не съществуваше.

Сградата неочаквано се разтърси, зад прозорците притъмня и в същия миг на площада отвън се спусна очакваният кораб. Екипажът изскочи навън и зае отбранителна позиция, с насочени и готови за стрелба оръжия.

Не беше съвсем лесно да ги убедят, че освен Лиа, трябва да вземат и трупа на магтера. Брайън остана отвън и проследи с поглед издигащата се в небето светеща точка. Мъчеше се да се освободи от тягостното усещане, че бе видял Лиа за последен път.

— Да изчезваме от тук — подхвърли той на Улв и взе предавателя, — преди някой да се е завъртял насам, за да провери защо се е приземявал корабът.

— Какво ще правиш сега? — попита Улв докато крачеха по улицата към пустинята. — Какво въобще можем да направим, когато остават само няколко часа? — той посочи слънцето, което вече клонеше към хоризонта. Брайън прехвърли презрамката на предавателя на другото рамо, преди да отговори.

— Трябва да се промъкнем в черната кула, която атакувахме снощи. Не е изключено бомбите да са там... освен ако ти не знаеш къде са точно...

Улв поклати глава.

— Нямам представа, но някои от хората ми може да знаят. Ще заловим един магтер, а след това ще го убием, за да им покажем проникналият вътре умедвирк. Научат ли веднъж истината, ще ни разкажат всичко, каквото знаят.

— Значи тръгваме към кулата — заради бомбите и за някой опитен екземпляр на магтер. Кой е най-бързия път до там?

Улв сбърчи вежди и се замисли.

— Ако можеш да управляваш колите на хората от други планети, знам едно място, където са оставени няколко. Моите хора не владеят способността да ги придвижват.

— Остави това на мен. Да тръгваме.

Този път шансът беше на тяхна страна. Първият пустиноход, на който се натъкнаха, беше оставен с ключовете. Двигателят беше електрически, но за щастие акумулаторите се оказаха заредени. Значително по-безшумен, от пустиноходите снабдени с атомни

двигатели, той се понесе гладко по улиците на града и не след дълго навлязоха в пустинята. Наближаваше шест. Когато стигнаха кулата беше вече седем и нервите на Брайън бяха опънати до краен предел.

Макар идеята да нападнат повторно кулата по същество да беше чисто самоубийство, за Брайън тя беше облекчение, след досегашните терзания. Най-сетне настъпваше моментът за действие и това го караше да забрави бомбите, готови да полетят към тях.

За да проникнат в кулата избраха директната атака, макар тази възможност да бе най-страшната. Насочиха се право към главния вход. Улв тичаше безшумно отпред. Не срещнаха никого на пътя си. Веднага щом влязоха в кулата, те се отправиха към подземните стаи, където е била регистрирана по-високата радиация. Мина известно време, преди да осъзнаят, че кулата на магтерите е необитаема.

— Всички са си отишли — изсумтя Улв, който душеше внимателно въздуха около всяка врата, която наближаваха. — Много магтери са живели тук, но сега са заминали.

— Често ли изоставят кулите си? — попита Брайън.

— Никога. Не съм чувал друг път да се е случвало нещо подобно. Не мога да си обясня и сега защо е станало.

— Е, аз пък мога — отвърна Брайън. — Биха напуснали, само ако вземат със себе си нещо изключително ценно. Бомбите. Ако наистина са ги държали тук, вероятно са ги преместили веднага след нападението. — Той потрепери от внезапно завладелия го страх. — А може би са ги преместили, защото е дошло време да ги отнесат при установката за изстрелване! Да се махаме от тук, колкото се може по-бързо.

— Мирише ми на въздух от пустинята — произнесе замислено Улв. — Откъде полъхва, след като се намираме в подземнието? Магтерите нямат вентилационни шахти.

— Може би е от отворът, който пробихме по време на атаката. Можеш ли да откриеш посоката, от която идва?

Свиха зад един ъгъл и в дъното на тунела, през пробития от взрива проход видяха блещукащите в нощното небе звезди.

— Изглежда ми по-голям, отколкото когато атакувахме — каза Брайън. — Сякаш магтерите нарочно са го разширили. — Той надникна през отвора и забеляза, че в пясъка отвън има следи от

пустиноход. — За да изнесат нещо обемисто навън и да го откарат там, накъдето водят следите!

Двамата се възползваха от отвора за да излязат в пустинята и изтичаха обратно при пустинохода. Брайън подкара рязко, колата поднесе в пясъка и освети с фаровете си оставените дири. Различаваха се съвсем отчетливи отпечатъци от веригите на пустиноход, примесени с грайферовите следи от предните колела. Брайън изключи светлините, забави скоростта въпреки кипящото в него нетърпение и се съсредоточи върху управлението. Погледна за миг часовника, за да установи, че им остават не повече от четири часа. Луната грееше ярко и светлината ѝ бе напълно достатъчна, за да различава следите. Брайън стисна кормилото с една ръка, а с другата включи предавателя, предварително нагласен на вълната на Крафт.

Веднага щом радистът отсреща отвърна на повикването Брайън докладва за откритието и за своите предположения.

— Предайте незабавно съобщението на професор Крафт. Нямам време да разговарям с него — по следите им съм. — Той изключи връзката и натисна газта. Пустиноходът подскочи напред и задницата му се поднесе.

— Насочили са се към планините — докладва не след дълго Улв, който не откъсваше дирите от погледа си. — В тази район има доста пещери и често сме забелязвали магтери около тях.

Предположението се оказа съвсем правилно. Малко преди девет пейзажът наоколо се изпъстри с многобройни хълмове, а далеч пред тях на фона на звездното небе, тъмнееше черната маса на планината.

— Спри тук — посъветва го Улв. — До пещерите има съвсем малко път. Ще се приближим безшумно, може да са оставили постове.

Брайън прибра предавателя в джоба си и пое по дълбоко врязаните в земята следи. Улв щъкаше наоколо, ту се появяваше от мрака безшумен като сянка, ту изчезваше за да търси нощни постове. Засега поне не беше открил никой да дебне в тъмнината.

Към девет и половина Брайън си даде сметка, че твърде рано бяха изоставили пустинохода. Следите продължаваха да се извиват и краят им все не се виждаше. Подминаха няколко пещери, които Улв му посочи, но следите не извиваха към тях. Времето течеше, а кошмарното препъване в мрака продължаваше.

— Наближаваме още няколко пещери — съобщи Улв. — Стъпвай безшумно.

Надникнаха предпазливо над хребета на хълма, както го бяха правили неведнъж досега и огледаха плитката долина пред тях. Дъното ѝ бе покрито с пясък и падащите право отгоре лунни лъчи осветяваха следите, очертавайки ги като тъмни линии. Пресичаха пясъчната долина под прав ъгъл и изчезваха в пещерата на отвъдния ѝ край.

Брайън се присви зад върха на хълма, закри с ръка индикатора на предавателя и го включи. Улв остана над него, без да изпуска от поглед входа на пещерата.

— Важно съобщение — прошепна в микрофона Брайън. — Моля, включете на запис. — Той повтори няколко пъти тези думи, вперил поглед в часовника, докато изминат тридесет секунди. После, като се стараеше да говори колкото се може по-ясно, разказа за изчезващите в пещерата следи.

— ... не зная дали бомбите са вътре, но смятам да проверя. Ще оставя предавателя тук, на хълма, с включен сигнал, за да можете да се ориентирате по него. Намира се съвсем близо до пещерата. Другият, по-големият радиопредавател, ще взема със себе си — акумулаторът му не е толкова изтощен. Ако не успеем да излезем от пещерата, ще се свържа с вас отвътре. Съмнявам се сигналът да премине през дебелия скален пласт, но друг изход нямам. Край на предаването. Не се опитвайте да се свързвате с мен. Не разполагам със слушалки, а говорителят е твърде шумен — затова го изключих.

Той натисна превключвателя, спомни си нещо, включи предавателя повторно и добави:

— Сбогом, Лиа.

След това изключи връзката окончателно.

Двамата с Улв заобиколиха предпазливо хълма и се прокраднаха покрай стръмната скала на тясната клисура. Стараеха се да се придържат към най-тъмните места и най-сетне достигнаха входа на пещерата. Нищо не помръдваше, отвътре не идваше никакъв звук. Брайън погледна за миг циферблата на часовника си и веднага съжали, че го е сторил.

Беше десет и тридесет.

Двамата се бяха спотаили в тясна ниша, само на няколко метра от входа на пещерата. Тъкмо понечиха да пресекат тези последни

метри, когато Улв неочаквано спря Брайън с ръка. Той посочи носа си, сетне входа на пещерата. Беше подушил присъствието на магтер.

Една тъмна фигура се отдели от далеч по-тъмната паст на пещерата. Улв реагира мигновено. Той подскочи, долепи ръка до устата си и дъхът му изсвистя едва чуто през тясната тръбичка. Без да издаде никакъв звук магтерът се преви и се строполи в пясъка. Улв прескочи трупа и изчезна в пещерата, а забързаните му стъпки бързо утихнаха.

Брайън го последва, с готов за стрелба пистолет, без да знае какво ги чакаше вътре. Кракът му опря още едно тяло, проснато на земята и в същия миг до ушите му стигна тихия шепот на Улв:

— Бяха двама. Можем да продължим.

Истинско мъчение бе да се прокрадват пипнешком в непрогледния мрак. Не разполагаха с никаква светлина, нито пък биха посмели да я използват. Нямаше и следи по твърдия, каменист под. Щяха да се изгубят, ако не беше чувствителният нос на Улв. Пещерата се разклоняваше и съвсем скоро изгубиха представа къде са.

Почти невъзможно беше да се върви. Протегнали ръце пред себе си, те пристъпваха като слепци. Препъваха се, блъскаха се в стените, а пръстите им се разкървавиха от острите скали. Улв следваше миризмата на преминалите преди тях от тук магтери. Отслабнеше ли тази миризма, следователно бяха навлезли в разклонения, които не са били използвани скоро и двамата поемаха обратно, за да търсят друг път.

По-убийствен дори от прокрадването в тъмнината бе ходът на времето. Светещите стрелки на часовника се гонеха безшумно по циферблата и накрая достигнаха последните петнадесет минути преди дванадесет.

— Виждам светлина отпред — пошушна Улв и Брайън едва сдържа облекченото си възклицание. Продължиха предпазливо, докато стигнаха един скален издатък, зад който започваше ярко осветено помещение.

— Какво е това? — попита Улв като мигаше слепешката срещу ярката светлина.

Брайън трябваше да напрегне всички сили, за да не изкрещи.

— Онази клетка там с металната мрежа е хиперпространствен генератор. Подредените до нея заострени блестящи предмети приличат

на бомби — трябва да са кобалтовите бомби. Открихме ги!

Почти импулсивно Брайън понечи да изпрати радиосигнал, с който да спре бомбардировката на планетата. Но едно прибързано съобщение едва ли щеше да има нужната тежест. Налагаше се да опише подробно какво е открил, за да му повярват нърдците. Съобщението трябваше да съвпада до последната подробност с информацията, която имаха за ракетната установка и бомбите.

Установката очевидно представляваше демонтиран и пригоден за целта хиперпространствен корабен генератор. Приборите за управление на генератора бяха грижливо подредени отстрани и готови за действие. Между металната клетка и приборите се точеха дълги, извити като змии кабели, покрити с дебел металически екран. Трима техници продължаваха да работят върху конструкцията. Брайън се зачуди какви са тези кръвожадни отрепки, съгласили се да помагат на магтерите в замислената от тях война. После забеляза, че са оковани във вериги, а гърбовете им бяха покрити с рани.

И въпреки това не можеше да изпитва състрадание към тях. Без съмнение първоначално са се съгласили да пристигнат доброволно на планетата — срещу обещание за богато възнаграждение — и да доведат докрай гнусния замисъл. Вероятно са се разбунтували едва след като са узнали, че ги очаква самоубийство.

Тринадесет минути до полунощ.

Брайън притисна предавателя до гърдите си и бавно се изправи. Сега вече виждаше съвсем ясно бомбите. Бяха дванадесет на брой и си приличаха — като яйца от някое смъртоносно гнездо. Всяка една бе заострена в единия край, дълга близо два метра и отрязана като с нож в другия. Изглежда от тази страна се прикачваше ракетата носител, а бомбите всъщност представляваха бойни глави. Една от тях бе завъртяна с плоската си част към него и Брайън забеляза шест нарезни издатини, с които вероятно се прикрепваше за ракетата. В основата имаше малко кръгло отвърстие с капак.

Това беше напълно достатъчно. Успее ли да опише видяното на нърдците и те ще се убедят, че наистина е открил бомбите. Едва ли след това ще посмеят да унищожат Дис, без да се опитали преди това да ги обезвредят.

Брайън отброи петдесет крачки и спря. Намираще се достатъчно далеч от помещението за да не го чуят, нито пък можеха да го видят в

тъмнината. Включи пипнешком преподавателя, провери настройката на вълната и остана доволен — всичко беше наред. После подробно, без да бърза описа всичко, което беше видял в подземната зала зад него. Стараеше се да говори със спокоен глас, да се съсредоточава върху детайлите, да не пропусне нито една подробност и най-вече избягваше собствените си заключения.

Шест минути преди полунощ приключи доклада. Превключи на приемане и зачака.

В пещерата цареше пълна тишина.

Брайън постепенно осъзна, че от говорителите не се чуваше характерният пукот от радиосмущенията. Плътният слой скали над него бе изиграл ролята на непробиваем екран, както за неговия сигнал, така и за евентуалните опити на другите да го потърсят.

Значи не бяха чули доклада му. Никой от нърдския флот не знаеше, че бомбите са открити, преди да бъдат изстреляни. Атаката щеше да започне както бе обявено предварително. Вероятно в този момент гнездата вече се отваряха и само няколко металически скоби пречеха на водородните бомби да полетят към планетата под тях. Само след минути сигналят ще бъде подаден, скобите ще отскочат назад и бомбите ще се спуснат...

— Убийци! — изкрещя Брайън в микрофона. — Обръщате гръб на единствения изход, не желаете да чуете нито мен, нито Хис — само защото ви предлагаме решения, различни от вашето! Готови сте да разрушите напълно Дис сега, когато това не е необходимо! А имаше толкова други възможности да се спре войната! Не опитахте нито една от тях, а сега вече е твърде късно. Ще унищожите Дис и с това ще унищожите Нърд. Айджел пръв го каза и сега вече му вярвам. Вие сте просто поредният проклет несполучлив опит в една галактика, изпълнена с неудачи!

Той вдигна преподавателя и го удари в скалистия под. После се затича обратно към Улв, опитвайки се да пропъди всякакви мисли за умора и провал. На хората, обитаващи повърхността на Дис им оставаха само две минути живот.

— Не получиха съобщението ми — рече Брайън на Улв. — Невъзможно е да установим връзка толкова дълбоко под земята.

— Значи бомбите ще паднат? — попита Улв, втренчил поглед в лицето на Брайън, сред бледата, разсеяна светлина на пещерата.

— Ако не се случи нещо неочаквано, ще паднат.

Нямаше какво повече да си кажат, оставаше само да чакат. Тримата техници в пещерата изглежда също почувстваха, че моментът е назрял. Говореха си нещо развълнувано, опитваха се да заговорят и магтерите. Ала безчувствените, завладени от паразити мозъци, не виждаха смисъл работата да бъде преустановена и се нахвърлиха върху нещастниците. Въпреки жестоките удари, техниците отказваха да продължат работата, застинали, с разширени от ужас очи те следяха хода на стрелката. Накрая изглежда дори в болните мозъци на магтерите проникна нещо, защото оставиха техниците и също зачакаха.

Късата стрелка на брайъновия часовник посочи дванадесет, към нея се присъедини минутната, а малко след това и секундната. За един кратък миг трите стрелки сочеха в една и съща точка, след това секундарника продължи своя ход.

Брайън въздъхна облекчено, но веднага след това си даде сметка, че се намират дълбоко под повърхността. Както звукът, така и сеизмичната вълна се разпространяваха бавно, а блясъкът на атомната експлозия нямаше да се забележи тук, долу. Така че, ако бомбите са били спуснати точно в дванадесет, все още бе рано, за да го узнаят.

Въздухът се разтърси от далечен грохот. Малко по-късно земята под краката им се разтърси и осветлението в пещерата премигна. От покрива на подземната зала се спусна фин прах.

Улв се извърна към него, но Брайън не посмя да срещне погледа му. Нямаше сили да издържа на укора в очите на дисианеца.

XVIII

Един от техниците побягна, надавайки ужасени крясъци. Магтерите го повалиха на пода и го накараха да млъкне под градушка от удари. Като видяха това, другите двама отново се захванаха за работа, с треперещи ръце. Дори всичко живо на планетата да беше загинало, този факт нямаше никакво значение за магтерите. Щяха да доведат докрай замисленото, без да влагат никакви чувства или въображение — нищо не беше в състояние да промени намеренията им.

Настроението на техниците бързо се промени от страхлива покорност към гняв. Понятия като добро и лошо изгубиха смисъла си за тях. Бяха обречени — невидимите смъртоносни лъчи на радиацията вече проникваха през дебелите каменни стени. Ако не друго, поне имаха възможност да си отмъстят. Работата бе приключена бързо и с прецизност, с каквато доскоро не можеха да се похвалят.

— Какво правят тези чужденци? — попита Улв.

Брайън изплува от летаргията на поражението и погледна към другия край на пещерата. Мъжете бяха докарали една ръчна количка и подреждаха атомните бойни глави върху нея. Когато приключиха, избутаха я до решетката на изстрелващата установка.

— Ще бомбардират Ньорд така, както ньордците бомбардираха Дис. Онази машина може да изстреля бомбите по специален начин, така че да достигнат другата планета.

— Ще ги спреш ли? — попита Улв. Държеше тръбичката си в ръка, а лицето му бе изпънато като маска.

Брайън едва не се засмя на странната ситуация. Въпреки положените от тях усилия, Ньорд бе бомбардирал повърхността на планетата. Това, което ставаше само на няколко метра от тях, имаше за цел на свой ред да разруши Ньорд. Единствено Брайън можеше да спре ответния удар. Но да го направи ли? Трябва ли да спаси живота на своите убийци? Или да се придържа към кървавата клетва, предавана като завет през вековете, от най-дълбока древност: „Око за око, зъб за

зъб“. Изглеждаше толкова лесно. Достатъчно бе да не предприеме нищо. И тогава сметките им щяха да са уредени и Дис щеше да бъде отмъстена за своята гибел.

Защо Улв бе извадил тръбичката? Сигурно възнамеряваше да убие Брайън, в случай че реши да попречи на изстрелването. Или и този път Брайън не бе разбрал мотивите му.

— Ти би ли ги спрял, Улв?

Имаше ли своя предел чувството за дълг у човека? За първи път пещерният човек е изпитал подобно чувство към своята партньорка, след това към семейството. И това чувство е набиращо сила с течение на времето, докато хората са воювали и умирали за абстрактни идеали, в името на градове и нации, а после и за своята планета. Ще дойде ли онзи момент, когато човекът най-сетне ще осъзнае, че е задължен към цялото човечество? И дори отвъд него — към всички възможни прояви на живот.

Брайън възприемаше тази идея не като сбор от безсмислени думи, а като реалност. Достатъчно бе да си изясни отговора на този въпрос, за да разбере какво трябва да направи. Измъкна пистолета от кобура и погледна към Улв, очаквайки отговора му.

— Ньорд е медвирк — каза Улв, опря тръбичката в устата си и стреля. Стрелата прелетя през залата и повали един от техниците.

Още с първия изстрел Брайън разби пулта за управление, от който бликна рояк искри. Заплахата за Ньорд беше премахната.

Медвирк, бе казал Улв. Същество, което сътрудничи и помага на другите форми на живот. Макар и да е в състояние да убива при самозащита, подобно същество не притежава разрушителен или убийствен нрав. През целия си живот Улв бе трупнал познания за различните възможни форми на съвместно съществуване между обитателите на тази планета. Привикнал бе да гледа в същината на нещата, а не да се крие зад завесата от многословия и непонятни термини. Произнесъл бе смъртна присъда на магтерите, макар и да бяха негови сънародници, затова че са умедвирк — противници на живота. Готов бе да спаси враговете си, защото са медвирк.

Толкова по-болезнена бе мисълта, че планетата и народът развили подобна жизнена философия, бяха унищожени.

А междувреме магтерите в пещерата бяха открили тунела, откъдето долетяха изстрелите, сложили край на зловещия им план. И

се хвърлиха в безшумна атака срещу врага — като добре съгласувана вълна от безчувствена ярост.

Брайън и Улв отблъснаха първия удар. Дори мисълта, че е обречен въпреки изхода от битката, не можеше да принуди Брайън да се остави в ръцете на магтерите. За Улв решението бе още по-лесно. Той убиваше умедвирк. Вярваше безмерно в живота и затова унищожаваше неговата противоположност.

Отстъпиха назад в мрака, без да спират стрелбата. Въоръжени с йонни пушки, снабдени с мощни прожектори, магтерите ги следваха по петите. Познаваха по-добре пещерата и не след дълго ги обкръжиха. Брайън пръв видя светлините зад тях и даде знак на Улв да спре.

— Те познават добре тунелите, а ние не — каза той. — Ако се опитаме да избягаме ще ни застрелят. По-добре да открием някое подходящо място, където да се защитаваме.

— Ето там — Улв посочи с ръка встрани — забелязах тясна галерия само с един вход.

— Да вървим!

Двамата затичаха безшумно в мрака и стигнаха галерията без да ги забележат. Слабият шум, който бяха вдигнали, бе приглушен от отекващите наблизо стъпки. Веднага щом влязоха в галерията двамата се притаиха и зачакаха. Краят им беше неизбежен.

Не след дълго един от магтерите нахлу в галерията и освети стените ѝ. В мига, когато лъчите преминаха над двамата притаени мъже Брайън натисна спусъка. Разнесе се оглушителен изстрел и магтерът се строполи. Сега вече всички знаеха къде са се скрили. Без да губи време Брайън изтича при убийтия и вдигна прожектора. Подпря го сред камъните така че да сочи входа и се върна при Улв. Двамата зачакаха следващата атака.

Не се наложи да чакат дълго. Този път се втурнаха двама магтери — и загинаха едновременно. Брайън знаеше, че навън ги дебнат още и се зачуди, кога ли ще се сетят за възможността да използват гранати.

До ушите им стигнаха някакви странни шумове, последвани от оглушителни експлозии. Улв и Брайън залегнаха ниско, учудени, че щурма се бави. В този миг един от магтерите застана на входа и Брайън се поколеба преди да стреля.

Улв не страдаше от подобни предразсъдъци, но стрелата му не можеше да проникне през плътните дрехи на магтера. Той изчака врага да се извърне, духна рязко и стрелата се впи в ръката на магтера. Влезият се строполи безжизнен на пода.

— Не стреляйте! — извика някой отвън и застана в светлината от прожектора.

Брайън посегна рязко и дръпна тръбичката от устата на Улв.

Човекът на входа носеше защитен шлем, дебели ботуши и униформа с многобройни джобове.

Влезият беше от Ньорд.

В първия миг беше почти невъзможно да възприемат видяното. Брайън бе чул взрива на бомбите. И въпреки това пред тях стоеше ньордски войник. Тези два факта не можеха да бъдат обяснени по никакъв начин.

— Ще задържите ли още малко ръката му, господине, за всеки случай — произнесе войникът без да сваля поглед от тръбичката на Улв. — Имам представа за ефекта от техните стрелички. — Той извади микрофон от джоба си и заговори в него.

Още няколко войника влязоха в пещерата, последвани от професор Крафт. Имаше доста необичаен вид, в своята прашна военна униформа. В ръката си стискаше, доста неумело, дръжката на тежкокалибрен пистолет. Още щом влезе, той побърза да го предаде на един от войниците, въздъхна облекчено, изтича при Брайън и го сграбчи за ръката.

— За мен е истинска чест и удоволствие да се запозная с вас — каза той. — И с приятеля ви Улв.

— Ще бъдете ли така добър да ми обясните какво всъщност става? — запита пресипнало Брайън. Имаше странното чувство, че е заживял в някакъв нереален свят.

— Винаги ще ви помним като човека, спасил ни от самите нас — продължаваше Крафт, изглежда забравил вече ролята си на главнокомандващ.

— Деденце, Брайън иска факти, а не речи — намеси се Хис. Беше разблъскал войниците, тълпящи се на входа и сега стоеше изправен до Крафт. — Накратко казано, Брайън, вашият план успя. Крафт ми предаде съобщението ви и още щом го получих, аз поех обратно, за да се срещна с него. Съжалявам за смъртта на Телт, но

благодарение на него научихме каквото ни трябваше. Нямах право да оставя без проверка доклада му за радиоактивните следи. По същото време се появи и вашето момиче с трупа на магтера и всички имахме възможност да се полюбуваме на отвратителния зелен лишей в черепа му. Доста ни помогнаха и обясненията ѝ. Вече се подготвихме за кацане, когато получихме съобщението ви от кулата на магтерите. След това трябваше само да се движим по следите ви и да се ориентираме по радиосигнала, който ни бяхте подсигурили.

— Ами експлозиите в полунощ? — прекъсна го Брайън. — Чух ги съвсем ясно!

— Така и трябваше — засмя се Хис. — И не само вие, но и магтерите в пещерата. Предполагахме, че ще са въоръжени и че пещерата ще бъде охранявана. Ето защо точно в полунощ взривихме пред входа няколко химически бомби. Достатъчни по сила за да унищожат охраната, без да разрушават входа. Надявахме се, че разположените по-навътре часовои ще изоставят постовете си, опасявайки се от радиацията. Така и стана. Всичко мина като по ноти. Появихме се безшумно и ги заварихме неподготвени. Направо ги пометохме — онези, които не можахме да пленим, избихме до крак.

— Един от техниците, решили се на това гнусно предателство, също е в ръцете ни — добави Крафт. — Той ни разказа, как вие двамата сте попречили да изстрелят бомбите към Ньорд.

Никой от присъстващите нямаше какво да добави след тези думи, дори неизменно ироничният Хис. Но Брайън долавяше съвсем ясно чувствата им, топлината, щастieto и радостта им. Чувства, които никога нямаше да забрави.

— Край на войната — преведе Брайън на Улв, спомнил си, че дисианецът не бе разбрал нито дума от съобщеното. Ала в същия миг осъзна, че в цялата тази история има едно огромно противоречие.

— Това е невъзможно — каза той. — Кацнали сте на планетата преди да получите съобщението ми за кулата. Това означава, че сте очаквали магтерите да изстрелят своите бомби към Ньорд — и въпреки това сте се приземили.

— Разбира се — кимна Крафт изненадан, че Брайън едва сега бе осъзнал какво се е случило. — Можехме ли да постъпим другояче? Та нали магтерите са болни същества?

Хис се изсмя гръмогласно, когато забеляза слисаното изражение на Брайън.

— Май че е време да разберете какво представлява нъордската психология — добави той. — Когато става дума за война и убийства, хората от нашата планета никога не са склонни да приемат подобни решения за естествени. За нас концепцията за войната е толкова чужда, че дори не сме в състояние да я разберем. Това е естествената трудност, с която би се срещнало едно растение в галактика от тревоядни. Превръщаш се в лесна плячка за всеки, който се приземи на планетата ти. Ако магтерите си бяха избрали не нашата, а някоя друга планета, отдавна да са ги унищожили. А ние си блъскахме главите как да постъпим и накрая вероятно щяхме да бъдем унищожени заедно с нашите противници. Добре че ни отворихте очите с вашия мозъчен паразит.

— Не разбирам — каза Брайън.

— Въпрос на дефиниция. Преди да дойдете, няхаме никаква представа как трябва да постъпим с магтерите на Дис. За нас те бяха прекалено чужди. Постъпките им ни се струваха безсмислени, каквото и да предприемахме, нямаше ефект върху тях. Вие пръв открихте, че те са болни, а с подобен проблем вече знаем как да се справим. Незабавно се обединихме, моята партизанска армия и редовните сили от Нъорд имаха обща цел. Насам вече са се отправили кораби с медицински персонал. Подготвихме дори план за евакуация, докато бъдат открити бомбите. Нашата планета отново е обединена и има обща цел, върху която ще поработим здраво.

— Само защото магтерите са болни, заразени са от друга форма на живот? — попита Брайън.

— Точно така — кимна професор Крафт. — Ние сме хора цивилизовани. Нима очаквате, че ще воюваме с нашите съседи, когато всъщност те се нуждаят от помощ?

— Не... разбира се, че не — отвърна Брайън и се отпусна уморено. Погледна към Улв, който бе промърморил нещо нечленоразделно. Зад него стоеше Хис и се подсмивваше иронично, сякаш се подиграваше с наивността на своите сънародници.

— Хис — повика го Брайън. — Бихте ли превели всичко това на Улв. Аз не смея.

XIX

Дис беше рееща се златиста топка, напомняща на някой училищен глобус, запратен в космоса. Нямаше облаци, които да закриват повърхността ѝ и от такова разстояние тя изглеждаше топла и примамлива сред околната космическа пустош. Брайън почти съжали, че не е долу, на повърхността, миг по-късно си припомни къде е, потрепери и се загърна в дебелия кожух. Чудеше се колко време ще е необходимо на организма му, докато сметне, че е настъпил подходящият момент да превключи на зимен режим. Надяваше се, че промяната няма да е толкова неочаквана и драстична, колкото беше последния път.

Изваян като видение в съня, образът на Лиа изплува в пространството, непосредствено до планетата. Беше се появила съвсем безшумно зад него, само едва доловимият ѝ дъх и отражението ѝ в стъклото говореха за присъствието ѝ. Той се обърна и взе ръцете ѝ в своите.

— Определено изглеждаш по-добре — каза Брайън.

— И как иначе — отвърна тя и отметна назад косите си. — Цяла седмица се въргалях в болничното легло, докато ти си прекарваше чудесно в преследване и избиване на нещастните магтери.

— Само ги обгазявахме — поправи я той. — Ньордците категорично отказаха да ги избиват, дори ако това означаваше, че ще изложат на риск някои от хората си. Да ти призная, основната трудност беше да попречим на Улв и хората му да изтребят до крак цялото това омразно племе на умедвирк.

— И какво ще стане, след като изловят всички заразени магтери?

— Не са решили още — отвърна Брайън. — И няма да решат, докато не приключат с наблюденията върху първите магтери, при които бе отделен мозъчният паразит. Виж, с децата е далеч по-лесно. Стига да ги заловят навреме, паразитът може да бъде унищожен преди да е нанесъл каквато и да е вреда.

Лиа потрепери едва забележимо и се облегна на рамото му.

— Май още не съм се съвзела напълно. Хайде да поседнем, докато разговаряме.

Точно срещу илюминатора имаше малка кушетка, откъдето можеха да се любуват на Дис.

— Ужасявам си при мисълта, какво може да сполети магтерите, след като бъде отделен мозъчният паразит — заговори тя. — Ако организма им не е в състояние да понесе сътресението, те ще се превърнат в безмозъчни обвивки. Нямам никакво желание да присъствам на тези експерименти. Оставям на нърдците да намерят най-хуманното решение.

— Уверен съм, че ще го сторят — рече Брайън.

— Ами ние двамата? — попита тя и се отпусна в прегръдката му. — Трябва да призная, че не съм докосвала човек с по-висока телесна температура от твоята. И това ако не е вълнуващо.

Брайън я погледна объркан. За разлика от нея, той не умееше толкова бързо да забравя неприятните преживявания и да насочва вниманието си към ежедневните удоволствия.

— Добре де, какво за нас двамата? — попита я с добре изиграно безразличие.

Тя се усмихна и приближи лицето си до неговото.

— Помниш ли, онази нощ в болничната стая, съвсем не беше толкова нерешителен? Не съм забравила нищо от онова, което ми каза тогава. Нито от онова, което направи. Не можеш да се държиш така, сякаш сме чужди, Брайън Бранд. Питам те съвсем открито, както би постъпила всяка една от твоите нахакани анвхарски момичета. Какво ще правим сега? Ще се оженим ли?

Брайън изпитваше истинско удоволствие от това, че държи стройното ѝ тяло в прегръдките си и усеща допира на косата ѝ до лицето си. И двамата споделяха това усещане, толкова по-грубо прозвучаха думите му:

— Лиа — мила! Ти знаеш какво означаваш за мен, но сигурно си даваш сметка, че никога не можем да се оженим.

Тя замръзна, а след това се отскубна от прегръдката му.

— Ах, ти, тлъсто егоистично парче месо! Какво искаш да кажеш? Харесвам те, Лиа, много приятно ми беше да се забавлявам с теб, поиграхме си добре, но сигурно не мислиш, че мога да отведа момиче като теб вкъщи при мама!

— Лиа, почакай — прекъсна я той. — Не бива да говориш така. Това, което ти казах, няма нищо общо с чувствата ми към теб. Но бракът означава деца, а ти като специалист по биология знаеш достатъчно за земните гени...

— Нескопосан дръвник! — изхлипа Лиа и го зашлеви. Брайън не помръдна, не направи никакъв опит да я спре. — Не го очаквах от теб, след всичките ти превземки, че си ме разбирал. Но жалкото ти мозъче може да мисли само за глупостите, които са ви надрънкали за дегенериралите земни гени. Ти си като всички нафукани селяндури от провинциалните планети. Знаем с каква надменност гледате на нашия дребен ръст, на алергиите, хемофилията и всички други недъзи, които си предаваме от поколение на поколение. Мразите ни...

— Но аз въобще не говорех за това — прекъсна я той с разтреперан глас. — Не се съмнявам, че гените, които носиш, крият в себе си сила и жизненост. Имах пред вид моите гени — те са смъртоносни. Дори и да заченеш от мен, моето дете ще се роди мъртво, а може да погуби и теб. Именно ти принадлежиш към расата на homo sapiens, а аз съм просто наскоро появила се мутация.

Лиа се вцепени от думите му. Те разкриваха една истина, която знаеше от самото начало, но не желаше да признае, дори пред себе си.

— Земята е наш дом, люлка на цялото човечество — продължи той. — Вярно е, че през последните няколко хиляди години немалко болести и недъзи са били запазени в генетичния материал. Но това едва ли може да се сравни с милионите години, които са били нужни, за да се появи човекът. Как мислиш, колко от новородените на Земята оцеляват до първата година от живота си?

— Ами... почти всички. Смъртността е по-малко от един процент... да си призная, не помня точната цифра.

— Земята е наш дом — повтори тихо той. — Когато човек напусне своя дом и трябва да се адаптира към живота на другите планети, той заплаща скъпо. Цената на адаптацията са мъртвородените деца. Успешната мутация оцелява, неуспешната загива. Такъв е суровият закон на естествения отбор. Погледни мен, аз съм пример за успешна мутация. Но майка ми трябваше да роди шест мъртви деца, преди да се появя на бял свят. Всичко това ти е известно, нали, Лиа?

— Да зная, зная... — тя захлупи лицето си в шепи. Брайън я притисна към себе си и този път тя не се дръпна. — Знаех го като

биолог, но вече ми втръсна да бъда учен, най-добрият сред всички, по-добра дори от мъжете наоколо. Когато си мислех за теб, правех го като жена и не смеех да си отворя очите за казаното от теб. Имам нужда от някой, Брайън, нуждая се от теб, защото те обичам повече от всичко. — Тя спря за миг за да избърше очите си. — Отиваш си у дома, нали? На Анвхар. Кога тръгваш?

— Не бива да се бавя — отвърна тъжно той. — Каквито и да са личните желания, те са подвластни на факта, че съм неразделна част от Анвхар. Представи си само, колко нещастни човешки същества са измрели, или са се адаптирали, за да се появя аз, а ето че сега си седя тук... страшничко е, нали? Може да ти се струва нелогично, но чувствам дълг пред тях. Наистина е така. Нищо от онова, което бих могъл да върша, не е по-важно от завръщането ми на Анвхар.

— А аз не мога да дойда с теб — произнесе Лиа и думите ѝ прозвучаха по-скоро като окончателно решение, отколкото като въпрос.

— Не, не можеш — кимна той. — Няма какво да правиш на Анвхар.

Лиа погледна през илюминатора към Дис и Брайън видя, че очите ѝ са сухи.

— От самото начало подсъзнателно си давах сметка, че всичко ще свърши така — заговори тя. — Ако си мислиш, че си ме изненадал с твоята малка лекция за еволюцията на човека, лъжеш се. Само ми напомни за някои факти, които бях забравила под въздействие на хормоните. Знаеш ли, до известна степен ти завиждам за живота, който те чака — за трудностите, за децата, които ще имаш. Но не много. Отдавна съм се примирила с факта, че няма да открия на Земята човека, за когото бих могла да се омъжа. Израснала съм с моминските мечти за космическия герой, който ще дойде, за да ме отведе със себе си и май неусетно те наместих в ролята му. Но май е време да осъзная най-сетне, че предпочитам работата си пред баналностите на брака. Сигурно така ще остареея — като някоя досадна и фригидна стара мома, с повече титли и научни степени, отколкото ще бъдат твоите награди за безпогрешна стрелба.

Двамата погледнаха през илюминатора и забелязаха, че Дис започва да се смалява. Корабът им се отдалечаваше от планетата, в посока към Ньорд. Седяха един до друг, но вече не се докосваха. Сякаш с отдалечаване от Дис бяха изгубили нещо, което ги свързваше.

Бяха пристигнали заедно, странници, на една непозната планета. За съвсем кратък миг пътищата им се бяха пресекли. Но това вече беше минало.

— Какво сте овесили носове? — попита ги Хис, застанал пред тях.

— Гръмни се и ще ме ощастливиш — озъби се огорчено Лиа.

Хис не обърна внимание на враждебния ѝ тон и се настани до тях. Имаше далеч по-добродушен вид, откакто бе оставил командването на своята партизанска армия.

— Ще останеш ли на работа във Фондацията за културно подпомагане, Брайън? — попита той. — Нуждаем се от хора като теб.

Брайън го погледна слисано, едва сега осъзнал смисъла на думите му.

— И ти ли работиш за Фондацията?

— Старши агент на Ньорд — отвърна другият. — Ти какво, да не мислиш, че хора като Фоусел и Мерв са представлявали Фондацията? Те само се грижеха за документацията и създаваха илюзия за присъствието ни там. Ньорд е наистина чудесен свят, но никак не е излишно известно подпомагане, пък било и зад кулисите, за да намерят мястото си в галактиката, преди да са ги превърнали на прах.

— Какви са тези мръсни игрички, Хис? — попита навъсено Лиа. — Отдавна започнах да подозирам, че зад привидно благочестивите помисли на Фондацията са крие нещо повече. Що за хора сте вие — егоисти, жадни за власт или какво?

— Това ще е първото обвинение, след като дейността ни стане обществено достояние — рече ѝ Хис. — Тъкмо затова продължаваме да работим под прикритие. Но ако искаш някаква конкретна причина, веднага ще ти изтъкна най-важната — парите. Откъде мислиш, набираме средства за операция от подобен мащаб? — той се усмихна на опуленото ѝ изражение. — Ще ти покажа докладите, за да се убедиш, че не те мамя. Истината е, че получаваме финансова подкрепа за нашите операции от планети, които вече сме спасили. Дори съвсем минимален процент от националния продукт на една планета е съвсем достатъчен, когато се готвим да помогнем на някоя друга планета. Освен това, какво по-добро изпитание от желанието за доброволна помощ? Как иначе ще убедиш някой, че трябва да ти помага, ако преди това не помогнеш на него? На всяка една от планетите, където

Фондацията е работила, съществуват достатъчен брой хора, които се грижат и винаги ще се грижат да бъдем снабдени с необходимите средства.

— И защо ни разкриваш тази невероятно секретна тайна? — запита го Лиа.

— Не е ли очевидно? Искаме да работите за нас. Посочете каквито ви се ще суми за заплата — поне от недостиг на пари не можем да се оплачем.

Хис плъзна поглед по лицата им и нанесе своя последен удар.

— Наистина се надявам, че Брайън ще остане на работа при нас. Точно такъв човек ни трябва за оперативна работа, а подходящи кадри не се намират лесно.

— Покажи ми само къде трябва да се подпиша — надигна се Лиа и в гласа ѝ отново се чувстваше предишният оптимизъм.

— Ще се сдържа да го нарека шантаж — усмихна се Брайън, — но предполагам, че след като в тази организация сте привикнали да си играете със съдбите на цели планети, да намествате отделните хора като пешки по шахматната дъска за вас е детска игра. Сигурно обаче си давате сметка, че подобно наместване понякога изисква време.

— Подписваш ли? — запита го Хис.

— Трябваше да се върна на Анвхар — каза Брайън. — Е, не е чак толкова спешна работа.

— А Земята — добави Лиа, — и без мен е пренаселена.

Източник: <http://sfbg.us>

Издание:

ПЛАНЕТАТА НА ПРОКЪЛНАТИТЕ. 1995. Изд. Бард, София.
Биб. Избрана световна фантастика, No.17. Фантастичен роман. Превод:
[от англ.] Юлиан СТОЙНОВ [Planet of the Damned / Harry
HARRISON]. Формат: 20 см. Страници: 160. Цена: 55.00 лв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.